

Nụ Hôn Đam Mê

Contents

Nụ Hôn Đam Mê	1
1. Chương 1: Mở Đầu	1
2. Chương 2: Chỉ Là Say Rượu?	5
3. Chương 3: Chỉ Là Dục Vọng?	9
4. Chương 4: Phiên Nào	13
5. Chương 5: Lý Lễ Của Trái Tim	17
6. Chương 6: Có Gian Tình?	21
7. Chương 7: Tâm Sự Đêm Khuya	25
8. Chương 8: Em Muốn Hôn Anh	29
9. Chương 9: Anh Muốn Có Mặt Trong Tương Lai Của Em	32
10. Chương 10: Tình Cũ Không Rủ Cũng Đến	36
11. Chương 11: Dẫn Sói Vào Nhà	41
12. Chương 12: Mặt Trái Của Cảm Xúc	45
13. Chương 13: Đi Tìm Tình Yêu	52
14. Chương 14	55

Nụ Hôn Đam Mê

Giới thiệu

Dịch giả: Tinhvăn Thể loại: Novel, yaoi, romance, school life Cảnh báo: đoạn yaoi miêu tả lướt qua Satori Okada vẫn luôn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-hon-dam-me>

1. Chương 1: Mở Đầu

[Nếu hắn ta có bạn gái, mình tin chắc hắn sẽ không hôn mình.] Satori lắc đầu nhích vào trong.

Asou thật tự nhiên ngồi xuống cạnh cậu. Satori chỉ có thể trừng mắt hắn. Nhìn khuôn mặt điển trai kia, cậu không thể hiểu nổi hắn suy nghĩ cái gì. [Tại sao hắn hôn mình chứ?]

Satori Okada là một người nghiêm túc. Trong trường đại học cậu chưa bao giờ cúp tiết, luôn làm bài tập đầy đủ. Cậu không gây rắc rối, cũng chẳng được con gái để mắt tới, không giống như anh bạn cùng lớp đẹp trai đào hoa Naotaka Asou. Cuộc sống của Satori nên là bình tĩnh và lên kế hoạch chặt chẽ. Không chừng bạn bè nói cậu có ‘đôi mắt đa tình’ chỉ là nổi hứng trêu chọc. Nhưng Satori biết có ánh mắt luôn dõi theo mình, nó đến từ người bạn cùng lớp Asou.

Sau buổi tiệc cuối năm với cả lớp, Satori mời Asou qua nhà uống vài ly. Vốn đó là một ý hay, nói chuyện tâm sự thắt chặt tình bạn. Thế nhưng khi Asou uống say, Satori đột nhiên phát hiện mình đang trong tình

huống kỳ quái, ở trên giường với Asou! Càng nguy hơn là cậu đẩy Asou không ra. Khoái lạc chôn vùi khiến cậu không muốn Asou ngừng lại.

Sau đêm đó, Satori cố gắng coi mọi thứ chỉ là lỗi tại say rượu, thế nhưng xui xẻo chỉ mới bắt đầu. Asou hay xuất hiện xung quanh Satori, tới nhà cậu, hôn cậu, chỉ hôn thôi, nhưng là nụ hôn nồng cháy. Qua những nụ hôn nóng bỏng làm Satori dần thói quen, chậm rãi khiến cậu điên cuồng vì Asou. Tại sao Asou hôn Satori? Mục đích của hắn ta là gì? Vì sao không tiến xa hơn? Satori sẽ làm gì khi thấy Asou thân mật với nữ sinh viên trường khác? Hai người đang có mối quan hệ nửa như tình nhân, sẽ có cuộc nói chuyện xác định quan hệ, nhận ra rằng điều họ muốn là cái gì?

Phần I: Nụ hôn đam mê

Chapter 1: Chỉ là hôn môi

“Ưm!”

Nghe tiếng rên, Satori Okada ngẩng đầu, tầm mắt dời khỏi quyển sách. Naotaka Asou ngồi trước mặt cậu, cau mày mắt nhắm nghiền.

Đồng hồ báo thức nằm trên cái giường lớn chiếm diện tích nửa căn phòng, mặt đồng hồ chỉ '10 giờ' tối. Bàn sưởi quá thoải mái làm hai người khó mà rời khỏi được.

(kotatsu: loại bàn gỗ đặt hệ thống sưởi ấm, phủ mảnh vải trùm lên bàn, khi ngồi đút chân vào gầm bàn sẽ rất ấm áp thoải mái)

“Sao vậy?” Satori hỏi.

Asou lại rên rỉ. “Tôi không ngờ môn xã hội khó như vậy.”

Giọng Asou bình thản nhưng Satori có thể nghe ra bên trong ẩn giấu lo âu.

“Nếu cậu đi học đều đặn thì sẽ làm bài được thôi. Tại cậu cứ cúp học.”

“Cậu là đồ máu lạnh, Satori.”

“Nói cái gì? Tôi đã nói trước với cậu là sẽ có kiểm tra mà.” Cậu đề cao âm thanh lạnh băng.

Asou chậm rãi mở mắt ra, qua rèm mi ngược nhìn Satori. Đôi mắt màu hổ phách hút hồn người. Không chỉ là đôi mắt, cả khuôn mặt hắn – từ sống mũi thẳng đến bờ môi, là loại khuôn mặt làm điên đảo bất cứ ai nhìn thấy. Về mặt ít biểu tình càng làm hắn trông như pho tượng điêu khắc hoàn mỹ.

Dù trong đám người ở trường đại học, Asou vẫn nổi bật nhất. Không chỉ bởi khuôn mặt – chiều cao hoặc ngoại hình đều bắt mắt – mà là không ai làm ra loại không khí giống như hắn. Hắn hoàn toàn trái ngược với Satori, người chỉ có điểm đáng chú ý là túi mắt gấu mèo, tạo cảm giác ỉu xìu.

“Ghi nhớ hết bài chưa?”

Asou gật đầu. “Tôi đã nhớ hầu hết mấy đề mà cậu nói có khả năng sẽ kiểm tra rồi.”

“Lời tiên tri tự hoàn thành là gì?” Đây là khái niệm do Robert King Merton đặt ra. Nghĩa là khi người ta phản ứng lại với một sự việc đã biết trước đó bằng cách nào đấy, họ đã gián tiếp khiến nó thực hiện, cho dù đáng lẽ đã không xảy ra. “Asou trả lời một hơi không ngừng nghỉ, xong rồi tiếp tục rên. “Tôi chỉ nhớ mấy chữ ghi trong tập của cậu thôi.” Hắn lầu bầu, cau đôi mày đẹp. Khuôn mặt không chút biểu tình nay hơi chút sinh động, càng làm hắn trở nên hấp dẫn hơn.

Satori không nhìn Asou, tầm mắt cậu dừng ở trang giấy, nói. “Hừ, trong lúc cậu nghĩ chuyện vớ vẩn thì tôi đang vui đầu ôn thi. Đã bảo cậu nên học hành đàng hoàng, có chịu nghe đâu.”

“Ai bảo cậu là loại bé ngoan sẽ làm xong hết bài tập hè chỉ trong tháng bảy. Satori yêu dấu, tôi biết là cậu sẽ giúp đỡ bạn bè mà.”

Satori cảm giác ánh mắt Asou nhìn chăm chăm mình, cậu chỉ nhún vai, mắt không rời trang giấy.

“Đoán trúng rồi? Trong khi đó tôi thuộc loại ăn chơi đến tháng tám, chờ nước tới chân mới nhảy. Luôn sẽ có một loại người giống như cậu, hoàn toàn trái ngược với tôi. Tôi thì lo chơi suốt, tới khi phát hiện đã là ngày ba mươi một tháng tám rồi.” Asou nặng nề thở dài, nằm vật xuống sàn nhà.

“Ê, đừng ngủ!”

“Đâu có, chỉ đang nghĩ giải lao.” Asou phe phẩy tay.

Satori khẽ cười, đặt bút xuống bàn, hai người mở sách ra từ tám giờ tối, nghĩa là đã học suốt hai tiếng đồng hồ, cũng nên thư giãn một chút.

“Có muốn uống cà phê không?”

“Muốn, thêm một miếng bánh mì sandwich lúc này mua nữa.”

Thế nhưng Asou không ngồi dậy lấy bánh mì, dường như chẳng hề muốn xa rời bàn sưởi ấm áp.

“Cậu nghĩ mình là ai chứ? Đừng có tùy tiện sai khiến người khác.” Nói vậy chứ Satori cũng đứng dậy.

Không khí lạnh lẽo thấm vào lòng bàn chân cậu. Chỗ chung cư chỉ cho phép có lò sưởi, mấy thứ như bếp lò thì bị cấm hết. Nhưng cậu ở một mình nên đó chẳng phải vấn đề. Nhiệt độ hai cơ thể trong căn phòng nhỏ hẹp cũng ấm áp. Nhất là từ đêm đó, mỗi ngày Asou đều chạy tới đây.

Trong nhà bếp, Satori lấy ra hai cái ly, lắc đầu nguây nguây. Không phải cậu cố ý nghĩ ngợi, chỉ là thắc mắc Asou rốt cuộc muốn cái gì. Tại sao mỗi ngày hắn cứ chạy tới, từ sau khi xảy ra chuyện đó? Đặc biệt là chẳng hề có hành động gì khác.

“Satori.”

Tiếng nói làm Satori giật mình thoát khỏi suy nghĩ, âm thanh gần ngay bên người. Chẳng biết Asou vào từ khi nào, lúc cậu xoay người lại thì Asou đã đứng ngay sau lưng.

“Cái gì?” Cậu hỏi.

Tay Asou nắm lấy cằm Satori. Về mặt hắn nhìn không ra cảm xúc, nhưng có thứ gì đó cháy bỏng giấu trong đôi mắt đen thẳm.

Tới rồi. Satori nghĩ.

Những ngón tay thon dài nâng cằm cậu lên, khuôn mặt đẹp trai gần sát. Satori bị bao vây bởi thứ mùi nước hoa Asou thường dùng, hai bờ môi chạm nhau. Môi Asou hơi khô.

Satori mắt tròn to rồi khép lại, tựa như đó là dấu hiệu hắn chờ đợi đã lâu, Asou hôn càng thêm sâu. Cằm giắc ướm át từ lưỡi người nam tách khoang miệng trượt vào trong làm Satori cau mày.

Không phải trước đây cậu chưa từng hôn ai. Hồi lớp mười một cậu cũng có hôn bạn gái, nhưng chỉ là môi chạm môi. So sánh với cách Asou đang hôn cậu thì nụ hôn kia chẳng khác gì trò con nít. Ngoài ra cậu và bạn gái đã chia tay mà không có nguyên nhân gì, chia tay chỉ sau nửa năm quen nhau.

Nghĩa là đối tượng duy nhất Satori hôn thật sự chính là Asou. Vậy nên Satori chẳng thể bình luận kỹ thuật của Asou là dở hoặc giỏi, chỉ biết rằng nụ hôn của Asou làm thần trí cậu mê mờ.

Asou hôn như muốn hút đi linh hồn Satori. Satori không thể phản kháng cho dù không hề muốn làm chuyện này chút nào. Cậu không cách nào tập trung suy nghĩ được.

“Ừm...”

Nụ hôn cuồng dã làm cậu lùi vài bước, hai đôi môi tách ra kéo theo sợi chỉ bạc. Asou luôn ngừng lại trước khi cơ thể cậu nóng lên vì dục vọng.

Lại nữa. Lần thứ hai Satori nói thầm. Tại sao hắn làm thế chứ?

Cậu mở mắt ra thấy Asou đang mỉm cười nhìn mình. Hắn nhếch môi cười trông giống đứa trẻ nghịch ngợm. Những người bạn trong trường có lẽ không bao giờ thấy nụ cười mê người của Asou – thật hiếm khi người này giãn ra khuôn mặt lạnh lùng.

“Cho nhiều sữa và đường vào ly tôi nhé.” Asou vừa nói vừa mở tủ lạnh, bình tĩnh như không có gì xảy ra.

Hắn lấy mấy cái bánh mì sandwich mua trên đường tới chỗ Satori. Hắn còn mua loại cá ngừ – món Satori thích. Có một lần hai người nói chuyện, Satori có nói thích ăn loại bánh mì sandwich kẹp cá ngừ, không ngờ Asou còn nhớ.

“Hôm nay lạnh thật.” Asou nói xong lại chui vào bàn sưởi.

Satori chớp mắt trừng hắn, cảm xúc vẫn còn đọng lại. Cậu như còn cảm nhận được bờ môi nóng cháy trên môi mình. Cậu không thể dễ dàng điềm tĩnh tự nhiên giống Asou.

Việc này đã diễn ra cả tháng nay rồi. Mỗi ngày Asou tới chung cư của cậu, mỗi ngày hắn sẽ hôn Satori ít nhất một lần. Thỉnh thoảng hắn hôn Satori khoảng hai, ba, thậm chí bốn lần. Nhưng hắn không bao giờ vượt qua mức đó.

Asou đang nghĩ cái quái gì vậy?

Satori chỉ có thể lắc đầu nhìn Asou đang cầm quyển sách, khuôn mặt đẹp trai lại trở về vẻ lạnh lùng.

.....

Cậu và Asou vốn chỉ là bạn bè bình thường. Họ gặp nhau hồi năm hai đại học, tham dự một khóa giảng công nghệ thông tin, là môn các học sinh nên chọn khi học xã hội học. Hai người nhanh chóng kết bạn, nhưng chỉ thân tới mức nếu gặp mặt thì nói vài câu, sẽ không rủ nhau đi chơi.

Mấy sinh viên cùng khóa đó quyết định tổ chức bữa tiệc cuối năm sớm hơn vài ngày. Lớp ít người nên đó là cơ hội để kết bạn thân thiết hơn. Số người dự tiệc bao gồm Satori và Asou, còn có sáu nam sinh, hai nữ sinh mang theo hai cô bạn từ trường đại học khác.

Satori nghĩ cả nhóm đã chơi rất vui. Ngoài việc hai cô gái trường khác cứ nói chuyện suốt với Asou, thì không khí tràn đầy hào hứng, cả đám còn định đi hát karaoke tăng hai.

Đợi hát xong thì đã là nửa đêm, hai cô gái nũng nịu muốn Asou đưa về nhà, kết quả bị hắn đẩy lên xe taxi, nhờ thế mà xung quanh yên tĩnh được một chút.

Satori còn nhớ hai nữ sinh cùng lớp đã tức giận như thế nào.

“Hai người đó không biết vui cùng nhóm người sao chứ? Chúng tôi sẽ không bao giờ mời họ nữa đâu!”

Cô gái đã rủ bạn tới quay sang xin lỗi Asou. “Chúng tôi rất xin lỗi, thật không nghĩ tới họ quá đáng như thế.”

“Không sao.” Asou cười khê đáp.

Hai cô nàng cố ý dụ dỗ hắn, nhưng Asou không thèm để ý, hắn không hứng thú. Cách làm đó khiến cánh nam sinh không cách nào ghét hắn được.

“Lần sau chúng ta lại đi uống tiếp.” Asou ôn hòa nói.

Đám người đồng ý nếu có dịp sẽ tụ tập, rồi chia nhau về nhà. Asou là người duy nhất đi cùng hướng với Satori.

“Cậu cũng sống ở gần đây?” Satori ngạc nhiên nghe Asou nói nhà hắn cách không xa chung cư cậu ở.

“Ừ, Okada cũng vậy hả?”

Thoạt nhìn thì Asou có vẻ lạnh lùng xa cách, kỳ thật hắn chỉ là điềm tĩnh ít nói, cũng dễ bắt chuyện. Satori thích hắn như thế. Cho dù vậy, hai người không thân đến mức nói về cuộc sống riêng tư.

“Thế lên nhà tôi nhậu một bữa đi.” Satori tự quyết định.

Lời mời đó không có ngụ ý sâu xa gì hết. Chẳng qua vì cậu ấy nãy lúc nãy để mặc Asou đối phó với hai cô gái kia. Nhìn cảnh đó, Satori nghĩ nên cân nhắc có muốn nổi tiếng giống hắn không. Một người nam được hoan nghênh như thế sẽ không có cả thời gian uống bia. Càng làm cậu thấy ấn tượng là Asou không bị cảm dỗ.

“Không phiền chứ?” Asou hỏi.

“Không đâu. Dù gì ngày mai chúng ta cũng chẳng phải đi học.” Satori trả lời.

“Vậy đi thôi.”

2. Chương 2: Chỉ Là Say Rượu?

“Không phiền chứ?” Asou hỏi.

“Không đâu. Dù gì ngày mai chúng ta cũng chẳng phải đi học.” Satori trả lời.

“Vậy đi thôi.”

Hai người mua vài lon bia rồi trở về chung cư, ngồi quanh bàn sưởi bắt đầu khai tiệc. Mới đầu họ chỉ nói về những thứ băng quơ, sau đó khi ngấm men say rồi thì Satori bắt đầu thổ lộ tâm sự.

“Cậu oai thật đấy. Hai cô gái kia xinh vậy mà cậu không thèm để ý.”

Asou khui một lon bia, nhún vai.

“Bình thường thôi, chỉ đáng tiếc hai người đó không phải mẫu tôi thích.”

“Mẫu người của cậu là như thế nào?”

“Cô gái đó không có trên đời.”

Câu trả lời làm Satori hứng thú. “A, thật sự?” Còn làm lối suy nghĩ của cậu theo chiều hướng kỳ quái. “Rắc rối đây, nếu cô nàng không có thật, vậy cậu sẽ làm sao?”

Lúc đó thật sự là Satori rất tò mò, nhìn chòng chọc Asou chờ đợi câu trả lời.

Asou lập tức đứng dậy, đến khi Satori biết chuyện gì xảy ra thì đôi môi đã bị ngậm lấy. Mới đầu môi Asou chỉ chạm nhẹ, nhưng thấy Satori không chống cự thì càng xâm nhập mãnh liệt.

Satori trong đầu chỉ có thể nghĩ rằng. Asou là con trai mà môi mềm như con gái...

Khi Asou bế Satori đặt trên giường, Satori nghĩ. Tuy hấn cao to nhưng không dễ dàng bế con trai cao mét sáu lăm như mình...

Khi Asou cởi áo thun của Satori, sờ ngực và bụng cậu, thì cậu chỉ có thể nghĩ. Tay hấn lạnh ghê...

Khi cơ thể rắn chắc đầy sức co dãn đè lên người thì cậu nghĩ. Chắc chắn hấn có tập tạ đây.

Thậm chí lúc Asou tiến vào bên trong cậu, Satori chỉ nghĩ. Ừm, dù sao mình cũng sẽ không mang thai...

Cậu chỉ toàn nghĩ những thứ đó thôi, không có chút cảm giác ghê tởm nào. Cho dù có say khướt thì cậu đang làm tình với phái nam, rõ ràng việc này là không bình thường, thế nhưng...

.....

Trưa hôm sau tỉnh dậy, cậu thấy Asou nằm kế bên, toàn thân không mảnh vải. Lúc này Satori thậm chí kinh ngạc phản ứng bình tĩnh của mình. Dù sao trước đây cậu chưa từng ngủ với cô gái nào.

Cậu nhớ rõ mọi thứ. Bao gồm việc cậu rên rỉ ra tiếng bởi Asou đem đến cảm giác cực kỳ sung sướng. Cho dù nếu cậu quên, hoan lạc và đau đớn đêm qua khắc dấu trong cơ thể. Nhìn xuống, cậu thấy thân thể tràn đầy dấu hôn. Nó là minh chứng hai người đã làm chuyện đó. Nhưng cậu không hề thấy chán ghét, buồn nôn hay muốn phủ định nó.

Đây là vì sao? Chắc chắn là do hậu quả say rượu rồi.

Trong lúc cậu thất thần nhìn trần nhà thì Asou mở mắt ra, mỉm cười ngượng ngùng nói.

“Chào buổi sáng.”

Satori chưa bao giờ thấy Asou cười bên lên, ngơ ngác nhìn chăm chăm

“Chào buổi sáng.” Cậu đáp.

“Đêm qua...” Asou lên tiếng.

Satori đông cứng trả lời. “Không sao, dù gì tôi cũng sẽ không dính bầu.”

Nói xong Satori rất muốn vả miệng mình. Đây không phải vấn đề!

“Vậy ra chuyện này chẳng là gì với cậu, bởi vì cậu không thể có thai?” Asou ánh mắt sắc bén nhìn cậu.

Không dám đối diện ánh mắt Asou, Satori nói mà không trải qua suy nghĩ. “Tôi nghĩ chúng ta chỉ là nhất thời sai lầm. Ai uống say thì sẽ có lúc làm thế thôi.”

Đương nhiên không thể lấy cớ say rượu ngủ với gã đàn ông khác. Satori thầm nghĩ. Không chỉ Asou sai lầm, mình đã làm chuyện gì vậy nè? Hoàn toàn mất cảnh giác...để mặc hắn làm gì thì làm, cho dù mình có say đi nữa...

Asou dường như chết đứng, tuy nhiên cuối cùng hắn lại nở nụ cười. “Tôi không ngủ với cậu chỉ vì thuận theo tình thế.”

Lời nói như mũi dùi đâm vào trái tim Satori, nhưng cậu cố phớt lờ cảm giác đau nhói lòng.

Mình không tin nổi đã ngủ với đàn ông. Cũng không phải mình chịu thiệt, dù sao cảm giác rất tuyệt. Thật buồn cười.

Satori chìm trong nhớ lại.

Có lẽ Asou nói thế để mình không thấy khó chịu.

“Đừng lo sẽ làm tôi tâm tình khó chịu.” Satori cười rời khỏi giường. “Cũng không đau lắm.”

“Ừ.” Asou gật đầu nhìn Satori chậm rãi đứng lên.

Cậu có thể cảm giác ánh mắt Asou trên lưng mình, nhưng cậu không xoay người lại.

.....

Sau đêm đó, mỗi ngày Asou đều tới chỗ Satori. Bình thường thì hắn hành xử với Satori như bạn bè, không khác gì trước đây. Hắn không hề có hành động quá trớn, cũng không đề cập tới chuyện đêm đó. Hắn không ám chỉ muốn làm tình với Satori.

Nhưng hắn luôn hôn Satori.

Satori đoán không ra đây là có nghĩa gì. Nếu Asou chỉ là muốn hôn cũng đâu cần tìm cậu. Có cả trăm cô gái sẵn sàng chờ hắn hôn. Kỳ thật Satori càng thiên hướng Asou nói thật rằng hắn ngủ với Satori không chỉ vì ‘thuận theo tình thế’. Nhưng mà Satori không tin nổi.

Vì từ khi đó Asou chưa từng cố ý đụng chạm cậu. Cho dù là lúc hôn môi, tay hắn chỉ nắm cầm Satori hoặc một tay giữ phía sau đầu cậu. Hắn cẩn thận không để cơ thể hai người có gì tiếp xúc.

Càng cùng Asou lâu, Satori càng nhận ra vẻ mặt không có biểu tình của hắn chỉ là do thói quen. Như tính cách và giọng nói, hắn là loại người bình tĩnh trầm ổn. Dĩ nhiên trừ lúc hôn ra. Tuy nhiên Satori có thể ở bên Asou cả ngày hai mươi bốn tiếng mà không thấy phiền chán.

Satori không biết Asou có ý định gì khi hôn cậu. Cậu hiểu là nên trực tiếp hỏi hắn, thế nhưng mỗi lần cậu đề cập tới thì Asou sẽ hôn lên môi cậu, rồi thì Satori tự nhủ có lẽ cứ như vậy cũng không tệ. Cảm giác tuyệt vời từ nụ hôn của hắn.

Không lẽ là...không, chắc chắn là...mình có vấn đề rồi?

Dạo này Satori bắt đầu tự vấn lương tâm. Nếu cậu không thích thì có thể đẩy Asou ra, hoặc không cho hắn ta bước vào phòng mình. Cậu hiểu rõ. Nhưng không thể chống cự những nụ hôn ấy.

.....

Còn một tuần nữa là tới kỳ thi, cả trường sôi động hẳn lên. Mọi khi các lớp vắng vẻ nay chật ních người. Phòng nào cũng thấy các sinh viên trao đổi sách vở, cùng với tiếng ồn thì quả thật náo nhiệt. Ngồi xuống chỗ gần cửa sổ, Satori phát hiện nơi này cũng không thể yên tĩnh được.

Ai biết nhiều người tới lớp như vậy chứ?

Satori không cúp cua. Cậu cảm thấy đó là hành vi lãng phí tiền trong khi đóng nhiều học phí cho nhà trường. Satori là dạng người quan niệm thực dụng. Từ hồi tiểu học đã có người nói cậu không bao giờ xúc động cảm tính, cậu thậm đồng ý điều đó.

Nếu là trước đây, cậu sẽ lập tức hỏi Asou tại sao lại hôn cậu, và sẽ tìm hiểu cho đến khi biết được Asou nghĩ gì.

Ngón tay cậu vô thức xoa bờ môi.

Có lẽ vì cảm giác hôn quá tuyệt hay chỉ vì mình thích hôn môi? Nhưng nếu thế thì mình có máu háo sắc à?

“Okada!”

Satori vội vàng bỏ tay xuống. Hai cô gái ngồi bàn đằng trước quay đầu nhìn cậu. Hai cô gái đều nhuộm tóc màu nâu sáng, mặc dù cậu không nghĩ họ hợp màu này. Hai người cũng mang cặp sách hình dáng giống nhau. Cuối cùng thì Satori nhớ ra hồi năm nhất ba người có học chung. Nhưng hồi đó cậu chưa bao giờ trao đổi câu nào cùng họ.

“Cái gì?”

“Hôm nay Asou không ở với cậu hả?”

Câu hỏi làm Satori ngạc nhiên.

“Sao hỏi thế?”

“Vì hai người luôn đi chung mà.”

Nghĩ lại thì đúng thật. Đạo này hai người thường sóng vai đi bên nhau thậm chí là trong trường học. Dĩ nhiên ở trường thì Asou không hôn cậu.

“Chắc cậu ta sắp tới rồi.” Satori cười cười đáp. Nhưng trong lòng thì cảm giác lạnh lẽo và mất mát. Đây không phải lần đầu tiên có người lạ bắt chuyện, chính yếu là hỏi cậu tin tức của Asou. Thậm chí mấy nữ sinh viên trường khác chờ sẵn ở cổng trường chỉ để hỏi cậu thông tin về Asou. Chắc Asou mệt mỏi lắm, phải đối phó với người hẳn thậm chí chưa bao giờ thấy mặt.

Satori nhìn hai cô gái chụm đầu bàn tán, cuối cùng một cô ngước lên, vẻ mặt kiên quyết.

“Này, Asou thật sự có bạn gái hả?”

“Bạn gái?” Satori cau mày.

“Mọi người đều đồn ầm lên kìa, bảo cô nàng cực kỳ xinh đẹp.”

“Nhưng không ai biết cô ấy.”

“Không ai thấy mặt.”

“Chúng tôi tưởng cậu biết.”

“Asou có nói với cậu về cô ấy không?”

“Chờ đã!” Satori nhắc tay ngăn các câu hỏi dồn dập.

Asou có bạn gái? Nếu hẳn có thì tại sao còn hôn mình?

“Tôi không hề biết gì về chuyện này.” Satori lắc đầu.

Hai cô gái nhìn nhau, ủ rũ sụp bả vai.

“Có lẽ chỉ là đồn đãi thôi...”

“Nhưng quá kỳ lạ nếu Asou không có bạn gái, đúng không?”

“Vậy nó là thật hả?”

“Không biết nữa. Asou muốn quen loại con gái như thế nào nhỉ?”

Hai cô gái hoàn toàn phớt lờ Satori, lú lú bần tán. Satori đứng đó, khóe miệng run run muốn cười mà như không cười.

Con gái đều có một điểm chung nhỉ. Asou nổi tiếng đến mức nữ sinh trường khác còn theo đuổi hần. Vậy mà hần không quen bạn gái thì lạ thật.

Thành thật mà nói, phải công nhận hể là nữ tính đều sẽ yêu Asou.

Nhưng nếu hần có bạn gái rồi còn hôn mình làm gì? Nếu hần muốn hôn thì có thể làm với bạn gái mà.

“Sao vậy? Trông cậu có vẻ gặp khó khăn.”

Satori ngược đầu, một bàn tay ấm áp đang xoa đầu cậu. Cậu cảm giác tầm mắt mọi người đang tập trung về phía mình.

“Asou.”

Đôi mắt Asou nhu hòa nhìn cậu. “Đang ngẩn người?”

“Không có gì.”

Hai cô gái giờ đây lặng im nhìn hướng bục giảng. Có lẽ họ dám đặt câu hỏi với Satori, nhưng sao có can đảm chính miệng hỏi Asou.

Hôm nay Asou mặc đồ không có gì đặc biệt, áo khoác bằng da màu xám, quần jean – nhưng đem đến cảm giác cao quý mà xa cách, đó chỉ là một phần tạo nên sức hấp dẫn của Asou.

Satori chưa từng thấy Asou ra vẻ cao ngạo. Mặt hần luôn ôn hòa lạnh nhạt, cậu chưa bao giờ nghe hần lớn tiếng. Thật kỳ lạ khi một gã đẹp trai hoàn hảo như thế lại không có bạn gái.

Vì sao đến giờ mình mới phát hiện điều đơn giản này?

“Sao vậy? Có gì dính trên mặt tôi?” Asou nghiêng đầu sang trái qua phải.

Chợt nhận ra mình nhìn chằm chằm Asou nãy giờ, Satori vội vàng nhìn hướng khác.

“Không có.”

“Vậy thôi. Này Satori, xích vào trong chút đi, để tôi đứng hoài chỗ này à.” Asou gật đầu.

Thậm chí những lúc không khí cởi mở như thế này, hần sẽ không đụng vào Satori. Asou chỉ chạm vào cậu từ phần cổ trở lên.

Nếu hần có bạn gái, tin chắc hần sẽ không hôn mình đâu.

Satori lắc đầu nhích vào trong. Asou thong thả ngồi xuống cạnh cậu. Satori chỉ có thể trừng mắt hần. Nhìn một bên khuôn mặt hoàn mỹ tựa điêu khắc, cậu không thể đoán được hần nghĩ gì.

Tại sao hần hôn mình?

“Satori?” Asou hỏi.

Satori buột miệng đáp. “Vâng!”

Asou bắt đầu gọi tên cậu sau đêm hôm đó.

Có thể là vì khiến quan hệ thêm sâu đậm?

“Nói cái gì mà ‘vâng’? Sao vậy? Mặt tôi thật sự dính cái gì hả?”

Satori lắc đầu, khẽ thở dài, nhẹ đến mức Asou không nghe thấy.

Kỳ tích xảy ra mới hiểu suy nghĩ trong đầu Asou, nhưng giờ thì chính mình còn không hiểu nổi bản thân nữa là.

Ngẫm nghĩ lần đầu tiên hai người bắt chuyện, cậu không bao giờ ngờ rằng mọi chuyện sẽ biến thành như bây giờ.

Đó là khoảng tháng ba, hai người vừa bắt đầu năm học thứ hai.

3. Chương 3: Chỉ Là Dục Vọng?

Đó là khoảng tháng ba, hai người vừa bắt đầu năm học thứ hai.

“Okada.”

Satori quay đầu hướng tiếng kêu trầm thấp xa lạ. Cậu nhìn thấy một người chậm rãi tiến đến. Người đó cao ráo, khuôn mặt tuấn tú có đường nét góc cạnh rõ ràng. Người nam này nổi tiếng từ hồi năm nhất bởi khuôn mặt điển trai như người mẫu. Thế nên Satori cũng nghe đến tên hắn, Naotaka Asou.

Asou từ từ tới gần, nhưng Satori không ra tiếng đáp lại. Cậu nghĩ chắc đã nghe nhầm rồi.

Mình đâu phải người nổi danh, đời nào hắn biết tên mình chứ. Cậu nghĩ.

Thế nên cậu đứng im, lơ đãng nhìn, Asou đã đi tới đứng trước mặt cậu. Satori ngó chung quanh. Giờ ăn trưa nên hiếm có ai đi trên hành lang dẫn hướng phòng học. Nghĩ tới Asou đứng là gọi chính mình, Satori ngẩng đầu nhìn người ta.

Asou thấp tầm mắt đối diện cậu, nói. “Cậu học lớp công nghệ thông tin của giáo sư Baba vào tiết sau phải không?”

“Ừ.” Satori gật đầu, phát hiện mình bị Asou mê hoặc. Ngay cả khi nhìn gần thì mặt hắn đẹp đến mức làm người ganh tỵ. Trước đây cậu chưa từng nghĩ hắn sẽ đẹp trai đến thế. Lòng dấy lên cảm xúc kỳ lạ.

Mình không thể tin nổi hắn là con người, khuôn mặt thật tinh xảo tuyệt đẹp.

Ánh mắt Satori nóng bỏng nhìn Asou giống như hắn là pho tượng nghệ thuật.

Cuối cùng Asou nhẹ thở ra, khẽ cười, ôn hòa hỏi. “Mặt tôi có dính cái gì sao?”

Satori vội nhìn hướng khác, mặt đỏ bừng vì xấu hổ hành động của mình.

“Không có. Xin lỗi.” Cậu cúi đầu nói. Cho dù nhìn chằm chằm sần nhá, cậu vẫn có thể cảm giác Asou đang cười.

“Tôi cũng học lớp công nghệ thông tin của giáo sư Baba.”

“A ừ?” Satori đáp lại, dù rằng cậu thừa biết Asou cùng lớp với mình. Người nam này luôn nổi bật ở bất cứ đâu.

“Okada, cậu đã bắt đầu làm bản tường trình hồi tuần trước thầy nói chưa?” Asou hỏi khi hai người sóng vai bước đi.

Satori gật đầu. “Ừ, chỉ cần in ra thôi.”

“Ồ, cậu đã làm tới chừng đó rồi ư?”

“Phải nộp bài trong tháng ba mà? Nên phải làm cho xong chứ. Còn cậu thì sao, Asou?” Cậu lơ đãng hỏi.

Asou mắt hơi mở to. Dưới ánh mắt làm người ta phải chột dạ, đầu Satori chậm rãi cúi thấp. Được rồi, mặt lạnh có sức mạnh riêng của nó.

“Giờ đây? Bộ trên mặt tôi có gì à?” Satori đùa.

“Không.” Asou lắc đầu nhìn hướng khác. Hắn nhỏ giọng nói. “Cậu biết tên tôi.”

Satori cười. “Học chung một mái trường thì làm sao tôi không biết tên cậu.”

Không phải nói khoa trương, đó là sự thật. Không ai trong đại học này, hay kể cả các trường đại học xung quanh, không biết đến cái tên Asou.

Dĩ nhiên mình phải biết tên Asou, nhưng làm sao hắn biết tên mình được? Satori tự hỏi lúc cùng Asou đi vào lớp học, mọi người trong lớp nhìn hai người bằng ánh mắt kỳ dị.

“Asou, Okada...hai cậu quen biết nhau?” Daichi Fujisaki ngồi bàn gần cửa sổ lên tiếng hỏi, đôi mắt tròn tròn nay càng tròn to. Satori kết bạn với cậu ta hồi năm nhất học khóa ngoại ngữ. Yousuke Nakamoto ngồi kế Daichi, cũng cùng lớp ngoại ngữ luôn.

“Không, chúng tôi không quen.” Satori trả lời.

Daichi há hốc mồm. Daichi không phải loại người vắt óc suy nghĩ, lập tức vẻ mặt từ kỳ quái biến thành cười gian, nghiêng người nói.

“Ngồi chỗ này đi, tuy đã thả bức màn xuống nhưng rất ấm áp dễ chịu. Nãy giờ bọn tôi đang ngủ.”

“Chỗ này rất tốt nếu ngủ trưa nhưng để học thì không.” Nakamoto mỉm cười nhìn Fujisaki, nhẹ giọng nói.

Nghe thế làm Fujisaki cứng lưỡi. “Chắc thế, tôi nghe không vô thầy giảng bài, rồi sẽ ngủ quên thôi. Nakamoto, chừng nào tôi buồn ngủ nhớ đánh thức tôi đấy.”

“Sao cậu biết chắc tôi sẽ không ngủ quên?”

Hai người họ thân nhau từ năm nhất, dù là hai mẫu người hoàn toàn trái ngược. Nakamoto cao hơn cả Asou, trong khi Fujisaki thì nhỏ con. Tính cách cũng khác biệt một trời một vực. Nakamoto bình tĩnh lý trí, Fujisaki thì náo động hoạt bát, thân thiện, quen nhiều bạn bè, bao gồm cả Asou. Chẳng có gì lạ nếu Fujisaki lơ đãng đề cập đã kết bạn người tên Satori Okada trong lớp ngoại ngữ. Chắc hẳn đó là lý do vì sao hắn biết tên cậu.

Có lẽ Fujisaki đã nhắc tới mình trước mặt Asou? Satori nghĩ thầm.

“Okada, cậu ngồi chỗ đó mà không buồn ngủ ư?” Asou khẽ hỏi, nhìn xuống cậu. Ánh mắt không giống như lúc này tràn đầy tính xâm lược, đôi mắt hắn ôn hòa.

Hắn đẹp trai thật. Mình nghĩ tính tình của hắn sẽ cao ngạo lắm chứ, hóa ra không phải. Satori trong lòng nổi lên cảm giác kỳ lạ, khẽ gật đầu.

“Không sao, còn Asou?”

Nghe vậy Asou mỉm cười, làm Satori cũng cười theo. Asou hé môi nở một nụ cười thật sự, cậu có thể thấy hàm răng hắn trắng đều.

Mấy người đẹp trai luôn may mắn. Hắn chỉ cần cười là trông đã đẹp lắm rồi.

Cậu liếc Asou, cảm giác là lạ lại xuất hiện. Asou nhìn sang chỗ khác, đối diện Fujisaki.

Nửa bên mặt của hắn cũng đẹp nữa. Satori thầm nghĩ.

“Chào, Fujisaki, Nakamoto. Cứ yên tâm ngủ đi, Okada sẽ đánh thức hai người thôi.” Asou nói, đi hướng cửa sổ. Satori chỉ có thể theo sau hắn.

Sau đó bất cứ khi nào hai người tình cờ gặp, Asou đều vẫy tay chào. Satori sẽ cười cười đáp lại. Dần dần hai người bắt đầu nói chuyện, hiểu đối phương hơn nhưng chỉ thân đến mức gọi thẳng tên nhau mà thôi. Mối quan hệ đó kéo dài mãi đến khi hai người lên giường một đêm kia.

.....

Nụ hôn dịu dàng, một lần lại một lần nối tiếp. Thỉnh thoảng như muốn cắn nuốt môi cậu. Cậu rùng mình, cố bình ổn hô hấp, rồi đôi môi kia lại lần nữa chiếm lấy hơi thở cậu. Khẽ đẩy thân hình hắn yếu ớt cầu xin, rốt cuộc cảm được thả ra, có thể hít thở bình thường.

“Học...”

Nhưng không lâu sau môi lại lần nữa bị chặn. Satori vịn góc kệ sách giữ vững thân mình, nếu không cậu sợ sẽ té vì vòng tay ôm eo không quá chặt.

“Ừ...”

Lưỡi hần ẩm áp lướt qua từng góc trong khoang miệng, làm cậu thấy choáng váng bởi dục vọng.

Satori trầm nghĩ. Không phải nữa chứ.

Tin đồn trưa nay về Asou vẫn xoay quanh trong óc cậu. Cậu muốn hỏi thẳng người nam này có bạn gái hay chưa. Nhưng bây giờ Asou đang hôn cậu, khiến Satori chẳng còn bận tâm cái gì khác.

Có lẽ mình chỉ là thích hôn mà thôi.

Môi Asou rời đi, Satori có thể cảm giác hơi thở Asou nhẹ nhàng phất qua mặt. Cậu từ từ mở mắt ra, ánh vào trong con ngươi là đôi mắt sáng rực của Asou.

“Asou?” Giọng Satori khàn khàn, chính cậu còn kinh ngạc. Gò má cậu nóng lên vì xấu hổ.

“Sao?”

Khi đôi mắt đen thẳm tràn ngập cảm xúc mãnh liệt nhìn thẳng vào cậu, Satori quên mất mình muốn nói gì.

“A...không có gì...”

“Không có?”

“Ừ...”

“Vậy được rồi.” Asou thì thào, lại hôn Satori.

Môi hần chạm nhẹ môi cậu, tách ra, lại chạm vào, vòng quanh khoe môi, lại tách ra. Asou dùng ngón cái xoa môi Satori, cúi đầu, cắn lấy. Cổ họng Satori phát ra tiếng kêu thấp trầm.

Hôm nay hôn kéo dài hơn thường lệ. Hai đứa đã hôn nhau từ bao lâu nhỉ?

Hai người cùng nhau về chung cư, bỏ cặp sách xuống sàn. Lúc cởi áo khoác ra, Satori lơ đãng nói một câu như là. “Hôm nay lạnh thật.” Rồi thì cậu bị hôn tới tấp trong khi một tay còn kẹt trong áo khoác.

“Ừm...” Cậu rên rỉ, tiếng kêu bất lực.

Khi cả hai mới về thì Satori thoáng thấy ánh hoàng hôn qua khung cửa sổ, nhưng bây giờ thời gian đã trôi qua khá lâu, cửa sổ và sàn nhà đều bị hắc ám bao trùm.

Tệ thật.Satori mông lung nghĩ. Cả cơ thể cậu đau đến chết lặng, nhưng Asou vẫn chưa ngừng hôn môi. Nếu không lập tức dừng lại thì nguy thật sự. Cố gắng tập trung ý thức, Satori rút lưỡi trốn tránh Asou, nhưng bị hần nắm cầm kiềm giữ.

Giật mình, Satori cố vùng vẫy nhưng bị nụ hôn trấn áp. Thậm chí nếu cậu hất tay Asou ra thì miệng hần ngăn chặn môi cậu, không thể tách rời.

“Ừm...a...”

Không thể kháng cự, khi Satori hoa mắt nhìn ngôi sao mọc lên thì Asou mới buông tha cho. Satori nhân cơ hội hít vào không khí. Cậu khó khăn thở dồn dập. Những tiếng kêu ngọt nị đánh thức lý trí của cậu. Tháng trước hai người say rượu, nhưng bây giờ cả hai đều đang tỉnh táo.

Nếu nghĩ kỹ thì...không, thậm chí nếu không tính tới chuyện đó...chỉ nói hai người đàn ông hôn nhau trong khi đầu óc tỉnh táo thì đã rất kỳ quái.

Cậu biết rõ là kỳ cục vậy mà không thể đẩy Asou ra để chạy trốn.

Chẳng lẽ vì cảm giác tuyệt vời? Hoặc nguyên nhân sâu xa nào đó? Giờ không phải lúc nghĩ chuyện này! Cứ vậy hoài thì mọi chuyện vẫn sẽ y như trước đây thôi!

Nếu Asou vòng tay ôm Satori vào lòng, cậu sẽ không bao giờ có thể kháng cự.

Mình phải làm sao đây?

Khi Satori đang tập trung tinh thần tự hỏi thì đột nhiên vang lên tiếng gì đó, cùng với điện rung. Âm thanh đến từ Asou, cơ thể căng cứng, môi hắn rời đi Satori. Cả hai đều thở hổn hển, tiếng hít thở vang vọng khắp phòng cùng với tiếng chuông reo.

“Là của tôi.” Giọng Asou khàn vì dực vọng.

Satori gật đầu, hơi thở của Asou làm tai cậu ngứa, khiến cậu bối rối.

“Chắc là thế.”

Asou vốn đang kiềm giữ cảm Satori nay mau chóng buông ra. Hắn vội vàng lục túi lấy điện thoại ra khi tiếng chuông ngày càng lớn.

“Àlô? A, là em à.”

Satori ngây ngẩn nhìn Asou. Người này đứng đó, tay cầm điện thoại. Những nụ hôn làm Satori không thể cử động, nhưng Asou có thể thoải mái nói chuyện như chẳng có gì xảy ra. Trừ trong giọng nói còn một chút kích tình ra thì hắn hành xử hoàn toàn bình thường.

“Ừ...ừ. Hiểu rồi.”

Đầu dây bên kia dai dẳng nói gì đó làm Asou nhúu mày, nhưng hắn dường như không thấy mất kiên nhẫn.

Lần đầu tiên ở chỗ này nghe điện thoại hắn reo. Đó là ai?

“Chút nữa anh qua được không? Rồi. Gặp lại sau.” Hắn tắt máy. “Satori...”

Nghe tên mình, Satori lấy lại tinh thần. Cậu buông ra kệ sách đi bật đèn. Cả căn phòng bừng sáng, ánh đèn chiếu rọi lên khuôn mặt góc cạnh của Asou. Khung cảnh rõ ràng làm Satori bình tĩnh tâm thần, lúc này, nụ hôn cuồng nhiệt vừa nãy trao nhau tựa như một giấc mơ.

“Là ai mới gọi điện vậy?” Cậu hỏi. Trong giọng nói bình thản nghe ra hơi thở dốc. Cậu sẽ xấu hổ muốn chết nếu không thể kiểm soát bản thân, nhất là khi Asou biểu hiện ra quá mức bình tĩnh.

“Thật xin lỗi, tôi phải đi.” Asou cong khóe môi làm ra nụ cười có lỗi.

Satori gật đầu. “Ừ, được rồi, đi đi.”

“Thật sự rất xin lỗi.”

“Không phải bận tâm. Đi đường nhớ cẩn thận, trời đã tối đen rồi.”

Asou mặc vào áo khoác, ngồi trên bậc thềm mang vào giày. Nhìn xuống khuôn mặt Asou – thường thì cậu luôn phải ngược nhìn hắn – Satori bỗng nhiên cảm thấy khó chịu. Cảm giác đau đớn kỳ lạ này là gì?

“Hẹn mai gặp ở trường.” Asou đứng lên nói, nhìn hướng Satori. Thậm chí đứng dưới bậc thềm thấp thì hắn vẫn cao hơn cậu. “Satori...”

Nghe hắn gọi tên như một mũi nhọn sắc bén xuyên thẳng tim Satori. Trong đôi mắt đen kia tràn ngập nỗi buồn.

“Tạm biệt.”

Asou xoay người biến mất sau cánh cửa cùng với nho nhỏ thất vọng. Satori thờ dãi nhìn cánh cửa đóng sầm lại. Tầm mắt cậu mơ hồ, phải dựa vào tường mới đứng vững được.

Cái cách Asou thân mật nói. “A, là em à.” Cái cách hắn nói sẽ lập tức đến ngay, như thể hắn chưa từng hôn Satori.

Chắc chắn đó là bạn gái của hắn.

Cậu đã bỏ lỡ cơ hội. Lẽ ra cậu nên hỏi đó có phải là bạn gái gọi điện không. Vậy mà Satori không thể mở miệng, bởi vì nếu Asou có bạn gái, nghĩa là những nụ hôn này cũng sẽ không còn.

Mình thích hôn Asou nhiều thế ư?

Nhưng Satori biết điều đó chẳng đáng bận tâm. Hai người làm chuyện này chỉ để qua thời gian. Asou và cậu chỉ là bạn bè.

Satori kiệt sức ngồi bệch xuống sàn. Trong ***g ngực cháy bỏng đau đớn. Nó kêu gào hôn môi không đủ. Ánh mắt rực cháy đảo qua khắp phòng, tầm mắt dừng lại trên chiếc giường đơn nơi góc phòng. Cậu không thể nằm ngủ trên đó, ngay bây giờ thì không. Nếu cậu nằm trên giường, chắc chắn sẽ nhớ lại thứ đó.

Những ngón tay vuốt ve làn da như muốn kiểm tra cậu ở ngay đây...đôi tay mạnh mẽ ôm lấy cơ thể đau đớn của cậu...thứ nóng bỏng thô bạo nghiền nát bên trong cậu...cơ ngực rắn chắc để cậu yên tâm gối lên ngủ...nhịp tim đập đều đều...mùi nước hoa hỗn hợp mùi đặc trưng từ cơ thể Asou...tiếng thở dồn dập hấp dẫn...âm thanh khàn khàn thì thầm gọi tên cậu...

Satori hai tay cứng ngắc vây quanh cơ thể mình. Cậu cố gắng bình ổn hô hấp.

Nó chỉ là say rượu mất kiểm soát. Nó chỉ xảy ra vì ý nghĩ hai đứa không tỉnh táo. Chúng tôi chỉ là bạn bè.

Sẽ thật điên rồ nếu làm chuyện đó khi hoàn toàn thanh tỉnh.

Bình tĩnh. Cậu tự nhủ. Cậu chậm rãi hít vào thở ra, nhưng dấu ấn trên môi cậu trở nên nóng cháy, nhạo báng sự cố gắng vô dụng.

Chuyện gì thế này? Thật không hay chút nào. Mình không cách nào bình tâm được. Tại sao chứ?

Satori cau mày rồi rầm. Hình bóng của Asou bám riết không tha chiếm lĩnh cơ thể Satori. Cả người cậu run rẩy hồi ức, ký ức mà cậu chỉ cảm nhận một lần duy nhất. Không, đây không chỉ đơn giản là nhớ lại. Cậu thấy đau, y hệt như Asou thật sự có chạm vào cậu. Cậu cảm giác thân thể mình muốn tan chảy.

“Ừ...”

Satori giật mình phát hiện ngón tay đang đâm vào hậu môn, cậu vội vàng rút ra co lại thành nắm đấm. Một tay khác dấm mạnh xuống sàn nhà, đôi môi mím chặt khe hở lộ ra tiếng thở gấp làm cậu run rẩy.

Thân thể mình làm sao thế này? Trước đây làm gì có chuyện như vậy! Thật điên rồ!

Thậm chí ở thời kỳ thiếu niên ngây ngô, Satori chưa từng có hứng thú về ***. Dĩ nhiên cậu cũng có lúc ‘khó nhận’ như tất cả đồng lứa khác, nhưng không mãnh liệt như các bạn cùng lớp. Dục vọng dường như là loại cảm giác cách cậu rất xa xôi. Thế nên tới nay đã hai mươi tuổi mà cậu vẫn còn chưa xé tem, chưa bước một chân vào vùng cấm địa.

Nhưng đây rõ ràng là khao khát cháy bỏng – cậu có dục vọng với Asou – đang chi phối cậu hiện giờ. Đây quả thật là đả kích lớn khi Satori luôn luôn khắc chế bản thân. Cảm giác mê muội đó làm thân thể cậu mềm nhũn. Cậu không biết dục vọng mê mê này có mạnh đến mức đập tan lý trí phòng ngự của cậu không.

Ý nghĩ hỗn loạn, Satori tự hỏi phải chăng vì nụ hôn kia làm cậu trở nên phóng túng. Cậu phát hiện tay mình lại vươn ra chuyển tới phần thân dưới, nhưng lần này cậu không kháng cự.

Chúng tôi đã hôn nhau quá lâu dài, mình không còn biết cái gì là mộng cái gì là chân thật nữa.

Cho dù Asou không có bạn gái, hai người cũng không thể tiếp tục.

Chúng tôi chỉ là bạn. Satori nghĩ, cảm nhận đau nhói lòng. Cơn đau khiến cậu ngừng thở.

4. Chương 4: Phiên Não

Cho dù Asou không có bạn gái, hai người cũng không thể tiếp tục.

Chúng tôi chỉ là bạn. Satori nghĩ, cảm nhận đau nhói lòng. Cơn đau khiến cậu ngừng thở.

Ngày hôm sau thời tiết âm u, trên bầu trời giăng đầy mây xám xịt, như muốn đổ tuyết bất cứ lúc nào. Mặc dù gió lạnh từng cơn len lỏi qua những hàng cây, trường học vẫn đông đúc các sinh viên tham khảo và trao đổi bài tập cuộc thi sắp tới.

Satori nhìn lên trời, thở dài, lạc lõng giữa không khí náo nhiệt xung quanh. Cậu thở ra ra khí trắng biến mất giữa không trung.

Thời tiết luôn âm u mỗi khi cậu có tâm trạng tồi tệ tựa lúc này. Satori trầm trọng thở dài theo đám đông đi hướng nhà ăn. Cậu cảm giác như sinh mệnh trôi theo tiếng thở dài.

Đêm qua cậu không cách nào bình ổn cảm xúc kích động, rồi mệt mỏi ngủ thiếp đi dưới bàn sưởi, cảm giác thật không xong. Nhưng cậu không muốn ngủ trên giường, bởi sẽ làm cậu nhớ đến Asou.

Nằm dưới bàn sưởi, cậu ngủ không yên ổn, vài lần thức giấc lúc nửa đêm. Hôm nay thân thể cậu nặng nề dấu hiệu bị bệnh, nguyên do mất ngủ và tự ngược.

Đêm qua cậu rất kỳ lạ, đừng hỏi tại sao. Cậu nhất định không thể để nó xảy ra lần nữa, cậu tuyệt đối không thể hôn Asou nữa – dùng bất kỳ cách gì. Cậu phải thắng thường từ chối, rồi sau đó hai người sẽ trở lại làm bạn bình thường. Thế thì khi nhớ đến Asou sẽ không làm cậu nóng lên như đêm qua.

Không có gì khó. Satori biết rõ, nhưng mà...

“Okada!” Một bàn tay vỗ vai làm cậu nhảy dựng. “Tôi dọa cậu hả?”

Satori quay người thấy Fujisaki và Nakamoto đứng ngay đó. Fujisaki chính là người vỗ vai cậu.

“Tôi chỉ đang suy nghĩ vài thứ.” Satori nói.

“Trông sắc mặt cậu không tốt.” Fujisaki chau mày lo lắng.

Satori miễn cưỡng nặn ra một nụ cười. “Chỉ là lo học bài quá nên thiếu ngủ thôi.”

“Cậu có bao giờ mất ngủ vì thi cử đâu, Okada.” Nakamoto khê nói.

Satori cười khan. Nakamoto nói đúng, cậu không phải vì ôn bài mà mất ngủ.

“Đúng vậy. Cậu luôn tự tin đối phó mấy thứ này mà.” Fujisaki tán đồng.

Nakamoto nói nhỏ. “Không giống như cậu.”

“Tôi thì khác rồi.” Fujisaki nói. “Tôi sẽ dốc hết sức cho đến giây phút cuối cùng, toàn thức khuya đến ngày thi...này, Nakamoto, cậu cố ý khích tôi nói hử?” Fujisaki nói giỡn, chớp mắt nhìn quanh. “Asou đâu? Kỳ quái, bình thường cậu ta luôn đi cùng cậu.”

Satori nở nụ cười chua chát. Cậu bạn đã hỏi một câu chứng minh tất cả. Ngay cả hai người này cũng nghĩ đó là đương nhiên khi cậu và Asou cùng nhau.

Ba người thong thả bước đi, Fujisaki đi chính giữa. Satori cười cười nói.

“Có gì kỳ quái. Ý tôi là hai đứa cũng không thân thiết.”

“Thật hả? Đạo này thấy mấy cậu hay cùng nhau lắm mà.” Fujisaki lắc đầu nói.

Phía trên đầu Fujisaki, Nakamoto ánh mắt bình tĩnh nhìn Satori. “Okada, dường như cậu không hiểu nên tôi nói thẳng vậy. Cậu và Asou rất bắt mắt khi đứng chung.”

“Không phải tôi, Asou mới là người gây chú ý.”

“Cậu thật là không hiểu gì hết.” Fujisaki nói.

Nakamoto gật đầu đồng ý.

Fujisaki nói. “Tôi tin là không ai hấp dẫn ánh mắt nhiều hơn Asou, nhưng mà Okada, cậu có bao giờ nhìn chính mình trong gương chưa? Cậu không xấu, thể nhưng đôi mắt cậu rất khác biệt.”

“Cậu có ý gì mà ‘khác biệt’?”

“Đặc biệt mới đúng. Tôi phải nói sao nhỉ? Giống như bị bỏ bùa mê vậy, hút linh hồn người. Chúng...cậu gọi là gì ấy nhỉ, Nakamoto?”

“Đôi mắt đa tình.”

“Đúng rồi, là nó!” Fujisaki gật đầu.

Satori đập Fujisaki một cái. “Ngu ngốc. Hồi còn nhỏ cậu thường nói mắt tôi đáng sợ vì không biết tôi đang nghĩ gì.”

“Thì...có lẽ bởi vì khi đó tôi còn là đứa con nít, nhưng, phải rồi, Nakamoto?” Fujisaki theo bản năng kêu Nakamoto mỗi khi không biết nói làm sao.

Nakamoto đã thói quen, khẽ gật đầu. “Cậu rõ ràng có đôi mắt quyến rũ, con ngươi đen to tròn luôn ngập nước, mắt một mí, lông mi dài...”

Fujisaki một bên liên tục gật đầu.

Nakamoto nhìn sang nói. “Có vài cô gái nói họ lấy lý do tìm hiểu Asou kỳ thật là muốn nói chuyện với cậu.”

“Không thể nào.” Satori ủ rũ. Có lẽ mắt cậu làm người ta ấn tượng, nhưng chắc chắn không phải đôi mắt đa tình.

“Có thể chứ! Có lẽ không đạt tới mức như Asou, nhưng bọn tôi hay nghe người ta nói về cậu đó.”

Satori liếc Nakamoto, người dường như cái gì cũng biết.

Fujisaki đột nhiên mạnh kéo cánh tay cậu, thì thào. “Okada, nhìn kia!”

Một người đàn ông cao ráo đứng dựa vào bức tường lát gạch phía nhà ăn. Với bộ áo sơ mi sọc đen trắng và quần đen, hắn trông như dã thú săn mồi. Thậm chí trong đám đông sinh viên, hắn vẫn nổi bật nhất.

Người duy nhất có khí thế như vậy chỉ có thể là: Asou.

Đứng cạnh hắn là một cô gái đáng vẻ mảnh mai. Nàng rất đẹp, tóc gọn sóng. Khoảng cách quá xa nên khó chắc chắn, nhưng khí chất và vẻ đẹp của nàng thì không có chỗ chê. Áo khoác trắng mặc trên người càng thích hợp nàng.

“Oa, đúng là một người cực kỳ xinh đẹp. Trước giờ chưa thấy bạn gái của Asou, không biết cô ấy là ai nhỉ. Nakamoto, cậu biết không?”

“Tôi không nhận ra cô ấy, chắc không học cùng trường chúng ta đâu.” Trái ngược với Fujisaki hưng phấn, Nakamoto vô cùng bình thản.

Satori chết trân nhìn Asou và cô gái. Giống như là ánh mắt cậu dán chặt vào người họ, không thể hướng chỗ khác xem.

Đó là bạn gái của Asou. Cô ấy đẹp quá. Hai người thật xứng đôi. Cô ấy chắc chắn là người hôm qua gọi cho hắn.

Đã quá rõ ràng rồi, điện thoại gọi tới cắt ngang màn hôn môi của họ, mà hắn chẳng lộ ra vẻ gì. Khuôn mặt lạnh lùng của Asou không phải vì thiếu cảm xúc, hắn chỉ là không để lộ tâm tình mà thôi. Satori biết rõ vì cả tháng nay cơ hồ mỗi ngày đều cùng hắn.

Đôi tình nhân dường như thảo luận vấn đề gì đó. Satori chỉ có thể trừng trừng nhìn họ.

Vậy ra các tin đồn là sự thật. Chúng tôi đúng là cần phải kết thúc. Satori nghĩ. Cậu lơ mơ nhận ra mình thật sự thích hắn.

“Này! Okada, làm sao vậy?” Fujisaki kinh ngạc hỏi, trơ mắt thấy Satori xoay người bỏ chạy.

“Tôi chợt nhớ ra có chuyện gấp!” Satori nói, không thèm nhìn lại nâng bước chạy đi.

Lòng ngực thiêu đốt đau đớn. Là bởi vì cậu muốn ngừng hôn Asou? Vì chuyện đó mà lòng đã đau đến mức này ư? Đây đúng là nguyên nhân duy nhất sao?

Một tháng trước, cảm thấy Asou khuôn mặt lạnh lùng có vẻ đáng sợ, kỳ thật hẳn là người tốt. Không thêm nữa. Satori không muốn nhớ tới nụ hôn kia, hãy chôn vùi chúng sâu trong ký ức. Và sẽ không còn những đêm ác mộng khiến cậu lặp lại không ngừng khao khát hôn môi.

Asou nghĩ gì khi hôn mình? Hẳn đã có bạn gái. Chẳng phải đây là bắt cá hai tay?

Không, đây không phải là lãng nhăng. Nếu thế chẳng khác nào biến Satori thành con gái, mà cậu thì không bao giờ là con gái được. Có lẽ với Asou chỉ là một trò đùa. Dù sao Asou chưa bao giờ đụng chạm Satori từ cái đêm hai người làm tình. Asou chỉ hôn cậu mà thôi.

Nhưng vì sao hẳn muốn tiếp cận Satori lần nữa? Tại sao hẳn muốn ngủ với con trai?

Có lẽ Asou chỉ là thấy thú vị. Chỉ là muốn đùa chơi.

Nhưng cho dù là đùa, vẫn không thể giải đáp vì sao hẳn hôn Satori. Satori thật sự không hiểu thấu trong đầu Asou rốt cuộc muốn cái gì.

Đột nhiên, Satori nhớ tới thời gian mà cậu và Asou chưa tới mức thân mật...

.....

Khi đó còn một tuần mới tới tiệc cuối năm. Satori một mình trong lớp học, cùng một cô bạn không quá thân, hai người nói chuyện với nhau. Cũng đã lâu rồi cậu không gặp cô, vì cô hay đi du lịch, ít tới lớp. Cô kể cho cậu nghe cuộc sống một tháng ở Ấn Độ. Cậu chăm chú lắng nghe đến nỗi không để ý Asou đã vào từ khi nào, cho đến lúc hẳn vỗ vai cậu. Satori ngược mắt mỉm cười.

Ở trường Asou rất được hoan nghênh cho dù khuôn mặt luôn lạnh lùng. Giờ đây trong đáy mắt có thứ gì đó nóng rực tràn đầy tính xâm lược.

“Có gì không?” Satori hỏi, bất an nhìn thấy biểu tình xa lạ của hẳn.

Asou liếc cô gái ngồi cạnh Satori. Xung quanh bỗng tĩnh lặng, Satori nổi da gà, không hiểu cảm thấy căng thẳng. Sao đột nhiên không khí trở nên nặng nề thế này?

Vài phút sau, cô gái đứng lên. “Okada, tôi chợt nhớ ra cần đi lấy đồ.”

Tựa như bùa chú bị phá vỡ, Satori gật đầu.

“Biết rồi. Hẹn gặp lại cậu.” Cậu nhìn theo cô ấy.

Asou không nói một lời, cũng chẳng xin phép Satori, hẳn tự nhiên ngồi xuống cạnh cậu. Satori phản xạ đẩy hẳn ra, nhưng mà Asou chẳng nhúc nhích mấy. Satori nhìn lên, Asou nhìn lại bằng ánh mắt sâu thẳm.

“Vậy là tôi không thể ngồi cạnh cậu hay sao?” Asou hỏi, nhìn chằm chằm Satori. Âm điệu hẳn như đang chất vấn vì sao Satori đẩy hẳn ra.

Satori lắc đầu nguây nguây. “Không, cậu cứ ngồi.”

“Hai người lát nữa đi chơi hả?”

“Cái gì?”

“Cậu và cô ta.” Asou nhở ra từng chữ một.

Satori chưa bao giờ nghe hẳn kích động như vậy.

“Đâu có. Tôi không hẹn với cô ấy.”

“Nhưng cậu đã nói hẹn gặp lại.”

“Đó chỉ là câu chào hỏi lịch sự thôi mà. Tôi không hẹn cô ấy đi đâu hết.”

Satori lắc đầu không ngừng, ánh mắt Asou nhìn cậu có gì đó ám muội. Satori cảm giác ánh mắt nóng cháy thiêu đốt cậu. Cậu trừng mắt lại, Asou chau mày. Hẳn thay đổi biểu tình làm cậu thở phào, không tự chủ được vội vàng giải thích.

“Thật đấy. Lâu rồi không gặp cô ấy nên chúng tôi nói vài câu thôi. Cô ấy mới đi du lịch trở về, kể cho tôi nghe nhiều điều mới lạ. Chỉ thế thôi. Chúng tôi chỉ là tình cờ gặp nhau. Chúng tôi không có ước hẹn đi đâu hết. Tôi thề đấy.” Cậu nói thêm.

Chớp mắt biểu tình âm u trên mặt hắn biến mất. Hắn vốn đang áp sát Satori, bây giờ thì ngồi lại chỗ cũ. Nhưng cậu vẫn cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng phát ra từ cơ thể nam tính của hắn.

“Có gì sao?” Satori hỏi, bối rối tình hình đột nhiên chuyển biến.

Asou bật cười, sau đó thở dài.

“Không có gì.” Hắn thì thầm, nhìn xa xăm. Đôi môi hoàn mỹ cong lên nụ cười nửa miệng khiêu gợi, vì thế mà Satori không tin lời hắn chút nào.

.....

Ngày hôm đó Asou rất cuộc muốn làm cái gì?

Satori vẫn còn nhớ rõ nhiệt độ nóng rực kỳ lạ từ cơ thể Asou. Cậu cười nhạo mình, mặc kệ ngẫm nghĩ bao lâu đều không cách nào hiểu được. Hiện giờ quan trọng là phải ngừng việc cùng Asou hôn môi. Như thế là bất công với bạn gái Asou.

5. Chương 5: Lý Lẽ Của Trái Tim

Satori vẫn còn nhớ rõ nhiệt độ nóng rực kỳ lạ từ cơ thể Asou. Cậu cười nhạo mình, mặc kệ ngẫm nghĩ bao lâu đều không cách nào hiểu được. Hiện giờ quan trọng là phải ngừng việc cùng Asou hôn môi. Như thế là bất công với bạn gái Asou.

Nghe tiếng chuông cửa reo, Satori ngái ngủ mở mắt ra. Đồng hồ treo tường kim giờ chỉ số bốn. Khi này cậu từ trường chạy vội về nhà ngồi vào bàn sưởi. Cậu vất óc suy nghĩ vẩn vơ, không đi để ý cảm giác ***g ngực nặng nề, chắc là lúc đó cậu ngủ quên rồi.

Ngoài cửa sổ bầu trời dần tối đen. Tay cậu đã đặt trên bàn sưởi khá lâu nên giờ tê cứng. Cổ cậu cũng nhức mỏi bởi tư thế ngủ không tốt.

Chuông cửa lại reo vang.

“Satori, cậu có nhà không?”

Là giọng của Asou.

Cậu phản xạ đứng bật dậy, giày sau cứng người lại.

Nếu để Asou vào nhà thì sẽ xảy ra chuyện gì? Nếu Asou hôn mình? Mình có thể đẩy Asou ra sao? Nếu mình lại đắm chìm trong đó như đêm trước thì sao?

“Satori?”

Satori thở dài. Chắc không sao đâu, dù gì Asou và cậu chỉ là bạn bình thường. Hai người chỉ cần quay lại điểm xuất phát thôi. Trừ hôn môi ra thì hai người hành xử chưa từng vượt qua mức bạn bè. Sẽ ổn thôi. Cậu sẽ ổn. Cậu thăm gặt đầu, đi hướng cánh cửa.

“Ra ngay đây.” Cậu lên tiếng, mở khóa, kéo cửa ra.

Asou đứng đó, hai tay cầm túi xốp to của siêu thị. Asou cười lộ hàm răng trắng sáng như ngọc trai. Trái tim Satori đau nhói, cậu nhấc tay nắm chặt ngực áo.

“Tôi vào được không?”

Satori ngu ngơ gật đầu.

Asou thềm thở ra, nở nụ cười. “Hôm nay cậu về nhà sớm thật. Chưa bao giờ thấy cậu cúp học nên Fujisaki và Nakamoto rất lo, tưởng cậu bị bệnh.”

“Không có gì, chợt nhớ có việc phải làm thôi.”

“Có thật là cậu khỏe không?” Asou cởi giày, xoay người đối diện Satori, mắt nhìn chăm chăm vào cậu. Hai hàng chân mày hoàn mỹ cau lại. “Trông cậu xanh quá.”

Satori gương cười nhưng không thành công. Cậu làm không nổi. Tuy nhiên cũng đạt được hiệu quả khoe môi hơi nhếch lên.

“Mới ngủ trưa nên trông bơ phờ vậy đó. Hôm nay cậu mua cái gì vậy?” Cậu thay đổi đề tài, không muốn trực diện ánh mắt sắc bén kia.

Asou gạt đầu, tay phải thả bịch xộp xuống sàn. “Tôi mua nguyên liệu nấu ăn định làm món lẩu.”

“Ồ, món lẩu, tuyệt đấy!” Satori mở túi ra nhìn, thềm nhẹ nhõm tránh thoát ánh mắt Asou. Nhưng trong lòng sao thấy trống vắng.

Mình làm sao vậy? Có bao giờ giống như thế này đâu.

“Đậu phụ, cải thảo, cà rốt, nấm kim châm, thịt heo, mì, và xì dầu. Cậu mua nhiều quá, lát nữa tôi trả phân nửa tiền cho cậu nhé?” Satori hưng phấn reo lên chọc Asou bật cười.

“Tối nay tôi đãi cậu. Tôi còn mua cái này nữa nè.” Asou tay trái đặt bịch xộp xuống, nhìn qua túi Satori thấy sake.

Satori cứng người. “Sake?”

“Cậu không thích sake hả?”

“Không, uống thì cũng được nhưng...chúng ta đừng uống sake.”

“Tại sao không?”

“Tại sao ư? Chúng ta...”

Nếu hai đứa uống say thì sẽ lặp lại sự việc một tháng trước. Chừng nào còn tỉnh táo thì Satori còn khống chế nổi bản thân. Nhưng một khi say thì chắc chắn cậu sẽ không thể kiềm chế muốn được Asou vuốt ve. Đêm qua Satori đã nhận ra điều này – cậu đã khao khát nó nhiều đến mức nào. Cậu muốn Asou chạm vào mình, cậu muốn Asou làm tình với cậu. Nhưng bây giờ khi đã biết Asou có bạn gái, cậu phải gạt bỏ tất cả.

“Ý tôi là, tối nay chúng ta phải học bài.” Một lúc sau Satori nói.

Asou nheo mắt nhìn Satori. Satori cúi đầu, tuy nhiên có thể cảm giác tầm mắt nóng rực của Asou, thúc giục cậu ngẩng đầu. Cậu đã tưởng trong đôi mắt ấy cháy bỏng đam mê, nhưng nhìn vào đó lại tĩnh lặng đến bất ngờ.

“Nghỉ ngơi một ngày đi, không thì cậu sẽ ngã bệnh mất.” Asou nói, chất giọng dịu dàng tiến vào tai Satori.

Trong lòng nhẹ nhàng vui sướng, cậu miễn cưỡng cười. “Tôi không sao, chính cậu còn không có lấy một ngày thanh nhàn nữa là.”

“Satori.”

Nghe tên mình, Satori hơi co người.

Mình phải làm sao đây? Hai người không thể nào trở lại làm bạn bình thường được, khi mà chỉ nghe từ đôi môi Asou thốt ra tên của chính mình đã làm cậu rung động.

“Satori.” Asou lại lên tiếng. Không báo trước, hần nắm cầm cậu bắt buộc ngẩng đầu lên.

“Asou...” Satori rơi lệ.

Asou liếm đi giọt nước mắt của cậu.

Satori nhìn thẳng đôi mắt màu hổ phách gần trong gang tấc. Bờ môi mềm mại vuốt ve từng tấc da thịt, cậu khép mi mắt. Dục vọng trắng trợn thiêu đốt trong con người nhắm chặt.

Không thể! Chúng tôi không thể làm điều này!

“Au....!” Hai tay đặt trên vai Asou, đẩy mạnh. Luôn luôn như vậy, Asou sẽ không thật sự chạm vào Satori, thế nên không tổn sức đẩy ra hẳn.

“Satori.” Asou mở miệng, đứng thẳng dậy. Hẳn không có vẻ gì là bối rối hay giận dữ.

“Chăm...chăm dứt đi!” Satori phát hiện giọng mình run run, cậu hít sâu. “Cậu đã có bạn gái rồi đúng không? Hôm nay tôi có thấy cô ấy. Chúng ta không nên làm việc này nữa. Cho dù cậu chỉ là muốn đùa thì cũng quá trớn rồi đấy. Như thế là bất công với cô ấy.”

Âm điệu Satori run rẩy như muốn khóc.

“Satori, còn cậu thì sao?” Giọng Asou bằng phẳng.

Satori nhìn vào đôi mắt đen quen thuộc. Đôi mắt không gợn sóng giống như giọng của Asou – bình tĩnh tựa biển đêm không gió thổi.

“Cậu cũng chỉ xem đây như trò chơi? Thế nên chưa bao giờ kháng cự tôi? Ngay cả đêm đầu tiên đó cũng là như vậy sao?” Asou liếc nhìn chiếc giường. Satori cảm giác hai gò má nóng ran. “Cậu thật sự chỉ là đùa chơi?”

Satori nhìn hướng khác. “Vấn đề không phải là đùa chơi hay không...đêm đó...đêm đó tại vì cả hai đều say.”

“Vậy là cậu sẽ ngủ với bất cứ ai khi say rượu?”

Satori kinh ngạc trước câu hỏi quá mức thẳng thắn này. Cậu đối diện ánh mắt chăm chú của Asou. Người nam này không nói giỡn.

Cậu ấy mới nói gì? Với bất cứ ai? Mình sẽ ngủ với bất cứ ai?

Ngọn lửa phần nộ bùng cháy bên trong Satori.

“Asou!”

Asou dễ dàng né cú đâm của Satori, bình thản nói. “Là bởi vì cậu nói ý tứ nghe giống như thế.”

Satori tức giận đến mức cơ thể run bần bật. “Tôi sẽ không tùy tiện ngủ với ai, cho dù có say hay không!”

Mãi đến lúc ngủ với Asou, Satori chưa bao giờ say rượu rồi quan hệ lung tung. Cậu còn nguyên xi, làm sao Asou dám xem cậu như loại chỉ biết ***? Nếu không muốn làm tình với Asou, Satori nhất định chống cự rồi. Cậu sẽ đập vào mặt Asou. Cậu không phải người yếu đuối thuận theo tình thế. Sao Asou có thể nói ra lời xấu xa đó? Hẳn thật sự nghĩ Satori dễ dãi như thế ư?

“Hãy nghĩ kỹ đi, Satori.” Asou cầu xin. “Vì sao cậu ngủ với tôi? Vì sao để tôi hôn cậu?”

Cơn giận dữ khiến Satori không thềm nghe gì nữa.

“Cút đi!”

“Satori...”

“Cút đi!!!” Satori hét. Cậu mạnh xoay người, không muốn nhìn thấy Asou, cậu nóng giận lắm rồi. Cậu nhắm chặt mắt.

“Hãy nghĩ kỹ, Satori. Tôi sẽ chờ.” Asou nhẹ giọng ôn hòa nói.

Satori đứng im, nhìn chăm chăm sàn nhà. Cậu nghe Asou mặc áo khoác, nghe tiếng mở cửa và nhẹ nhàng đóng lại. Trong căn phòng, ngoài tiếng động phát ra từ đồng hồ thì chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở nặng nề từ chính cậu.

Nghĩ cái gì? Về lý do vì sao mình không chán ghét Asou hôn ư?

Asou nghĩ hẳn là ai mà ra lệnh cho mình trong khi chính hẳn không giải thích gì về nụ hôn? Tên hèn!

Có lẽ Satori không đẩy hẳn ra, nhưng Asou là người làm tình, hôn môi Satori trong khi đã có bạn gái.

“Asou, đồ xấu xa.” Satori nhỏ giọng lầm bầm, một giọt nước lăn dài trên gò má. Tim cậu đau như sắp vỡ nát. Satori quỳ sụp xuống, siết chặt ngực áo. Cậu không thể ngăn nước mắt ngừng tuôn trào. Giờ đây cậu chỉ biết thẫn thức khóc.

Tới khi Satori ngừng rơi lệ thì căn phòng đã bị bóng tối bao trùm. Đầu cậu đau. Lớn lên rồi cậu không hề khóc nhè nữa. Căn phòng lạnh lẽo bởi không bật điều hòa, nhưng cậu chỉ thấy cả người nặng nề nóng bức. Cổ họng khô khốc.

Satori không còn sức bật đèn, cậu ngồi trong nhà bếp tối đen, chậm rãi mở cánh cửa tủ lạnh. Ánh sáng phát ra làm mắt cậu đau nhức. Cậu lấy một chai nước suối, đóng tủ lạnh, vặn mở nắp chai. Cậu tu một hơi, nước tràn ra khoe miệng. Nước lạnh hơn cậu tưởng.

Cơn khát dập tắt, Satori thỏa mãn thở ra một hơi. Nhưng trái tim vẫn đang đau đốn, chỉ uống nước không đủ để xóa nhòa. Satori thở hồng hộc đổ mồ hôi. Đau đốn không dịu bớt – nếu có đi chăng nữa, thì đó là một thứ càng tàn khốc hơn.

‘Vậy là cậu sẽ ngủ với bất cứ ai khi say rượu?’

Satori bên tai văng vẳng âm thanh bình tĩnh kia. Cậu mím chặt môi, cứ nghĩ rằng đã khóc hết nước mắt, nhưng giờ đây hốc mắt lại ướt nước.

Sự giận dữ trong Satori đã biến mất, thay vào đó là đau thương và hối hận. Asou nghĩ mình là loại người đó sao? Nói thế thật quá đáng!

Đương nhiên Satori sẽ không tùy tiện lên giường bất cứ ai. Cậu ngủ với Asou là bởi vì...bởi vì đó chính là Asou.

Giây phút nghĩ tới đây, tim Satori đập mạnh.

Nếu không phải Asou mà là người nam khác thì tôi sẽ làm gì? Hoặc nếu là một cô gái thì sao?

Satori lắc đầu, co chân, trán tựa vào đầu gối.

Không.

Cậu sẽ không. Cậu không thể tưởng tượng ngủ với ai khác ngoài Asou. Chỉ tưởng tượng hình ảnh lên giường cùng người nam khác là cậu đã thấy ớn lạnh. Cậu cũng không muốn làm tình với cô gái nào. Cậu không muốn bất cứ ai tiếp xúc mình quá gần, càng sẽ không chủ động đụng chạm vào ai. Không bao giờ. Người duy nhất cậu muốn làm những điều đó chính là Asou.

Trái tim như bị mũi nhọn xuyên qua, đau đến mức Satori vô ý siết chặt đầu gối. Ý thức của cậu...không, mỗi sợi tóc, mỗi phân móng tay, mỗi tế bào của cậu đều kêu gào khao khát Asou. Như để chứng minh, một tiếng rên rỉ thoát khỏi bờ môi.

“Asou...Asou...”

Cậu nghĩ chỉ cần gọi tên Asou thì sẽ giảm bớt đau đốn, nhưng ngược lại càng trầm trọng thêm. Cảm xúc hỗn loạn, tầm mắt mơ hồ.

“Asou!”

Em yêu anh.

Ba chữ thật tự nhiên xuất hiện trong đầu cậu. Trong chốc lát, cậu do dự.

Quá mức vô lý. Asou là con trai mà. Mình cũng là con trai!

Đó là lý trí gào thét. Nhưng trong não đã đình chỉ vận chuyển.

Mình yêu hẳn.

Những lời đó lại xâm nhập vào trong tựa như bùa chú. Lần này thì lý trí biến mất. Vô dụng. Cậu không muốn ai khác ngoài Asou. Cậu chỉ cần duy nhất Asou.

Mình yêu Asou.

Cảm xúc thiêu đốt này, mãnh liệt khao khát muốn làm Asou thuộc về riêng cậu, chỉ có thể là tình yêu.

“Mình yêu hần.” Satori thì thầm, suy sụp tinh thần.

Cậu xem Asou là người tốt, trầm ổn. Satori tự thuyết phục mình như thế mỗi khi không tự giác nhìn theo Asou, hoặc có lẽ bởi hần bắt mắt. Cậu thuyết phục mình lý do làm tình với Asou là tại say rượu, cộng thêm Asou hôn đem đến cảm giác tuyệt vời không muốn ngừng.

Nhưng tất cả đều không phải sự thật.

Satori yêu Asou. Đó là tại sao cậu không ghét khi làm tình với nam, đó là tại sao cậu không kháng cự hôn môi, và đó là tại sao nụ hôn đem đến cảm giác tuyệt vời như vậy. Lý do cậu không muốn hỏi tại sao Asou hôn mình, bởi vì cậu sợ hần nói đây chỉ là trò chơi. Không phải bởi vì Satori không thể cưỡng lại hôn môi – thậm chí sau khi phát hiện Asou đã có bạn gái. Cậu không muốn Asou yêu ai khác. Cậu không thể tha thứ việc Asou có bạn gái. Nghĩ tới Asou sẽ hôn ai đó làm cậu đau đến nghẹn thở.

Satori ghen tỵ cô gái mặc áo khoác trắng kia. Cậu không muốn Asou hôn ai khác ngoài mình ra. Cậu không muốn Asou nhìn ai khác ngoài chính mình. Cậu ngủ với Asou vì người đó chính là Asou. Bởi vì mỗi một phần trong cậu đều thuộc về Asou.

Satori cắn môi, không thể ngừng run rẩy. Nguyên nhân mãi đến tận bây giờ cậu mới phát hiện cảm tình thật sự của mình, tại vì Asou là nam. Nếu Asou không có bạn gái, có lẽ còn lâu cậu mới nhận ra.

‘Hãy nghĩ kỹ đi.’ Asou đã nói thế.

Vậy thì sao chứ? Satori hoang mang. Nghĩ ra rồi thì mình có thể làm gì? Mình yêu Asou. Không phải như một người bạn. Mình muốn hần thuộc về riêng mình. Mình muốn hôn hần. Mình yêu hần. Rồi làm gì tiếp theo?

Bây giờ cậu đã hiểu ra nhưng có thể làm được gì? Không chỉ bởi vì Asou có bạn gái, bản thân Satori là nam. Cho dù Asou không có bạn gái cũng sẽ không xảy ra chuyện gì. Tình yêu này trước khi bắt đầu đã phải chấm dứt – một tình yêu sai lầm sẽ không bao giờ được đáp lại. Mỗi tình đầu của Satori, lần đầu tiên cậu có cảm xúc mạnh mẽ như vậy.

“Hức...” Nước mắt trào ra mi mắt nhắm chặt.

Asou, đồ ngốc.

Không bao giờ Satori có thể quay lại mối quan hệ bạn bè bình thường, khi cậu đã nhận ra tình cảm của mình. Đến gần Asou sẽ làm cậu hồng mắt. Satori nức nở.

‘Tôi sẽ chờ.’ Asou đã thì thầm như thế.

Giờ nghĩ lại Satori phát hiện giọng nói Asou tràn đầy đau thương.

Chờ cái gì? Asou là đồ xấu xa. Sao hần có thể nói bằng cái giọng bi thương, rằng hần sẽ chờ khi mà hôm nay có lẽ là lần cuối hai người nói chuyện?

6. Chương 6: Có Gian Tình?

Khi Satori lê bước vào thư viện chỉ thấy lác đác vài người, không lâu nơi đây còn đầy ắp sinh viên ôn thi. Trong thư viện tầng một đặt nhiều cái bàn cho sinh viên học tập, mỗi bàn có một đèn bàn để đọc sách.

Satori ngồi xuống bàn nằm ở góc khuất. Điều hòa chưa mở nên nhiệt độ hơi lạnh. Satori không thèm cởi áo khoác ra đã nằm dài trên mặt bàn. Cả người uể oải bởi khốc suốt đêm qua, khốc rồi vẫn không thấy tâm trạng đỡ hơn. Sáng giờ chưa ăn gì nhưng cậu không thấy đói.

Hơn nữa mặt bàn thủy tinh phản chiếu khuôn mặt cậu trông thật khủng khiếp. Sắc mặt xanh xao, mắt đỏ sưng húp, gò má hõm sâu. Nhìn mình tàn tạ thế này cậu rất muốn ở nhà nhưng rốt cuộc phải đi ra ngoài. Cậu muốn yên tĩnh, nơi nào đó ngoài căn phòng của mình. Ở trong đó, Satori tất cả tâm trí đều chỉ nghĩ tới Asou – nghĩ về cảm xúc môi hắn, về vòng tay ấm áp của hắn.

Satori thở dài. Tình yêu dành cho Asou vẫn bùng cháy mãnh liệt như đêm trước. Cậu thấy tuyệt vọng, đã biết chắc tình cảm này sẽ không có kết quả. Nên từ bỏ Asou, nên quên hắn đi, cho dù Satori rất yêu rất yêu hắn...

‘Hãy nghĩ kỹ đi. Tôi sẽ chờ’

Satori nhắm chặt mắt nghe giọng Asou vang vọng trong đầu.

Ý cậu là gì, ‘chờ’ ư? Asou, chờ cái gì?

“Ê, cậu có thấy cô nàng đi cùng Asou hôm qua không?”

Satori lắc mạnh đầu. Âm thanh đến từ bàn bên cạnh. Là một nam sinh, tuy nhiên Satori không biết là ai, vì bị vách ngăn che mắt.

“Có, cô nàng đẹp phết. Chắc tôi không bao giờ có cơ hội nói chuyện với người đẹp như thế. Cậu đoán có phải cô ấy là bạn gái Asou?”

“Có lẽ đi. Tên cô ấy là Yasumi Takahashi, không học trường mình.”

“Làm sao cậu biết thông tin hay thế?”

Satori vánh tai nghe. Hai người nói rất nhỏ nhưng trong thư viện lặng im giúp cậu nghe rõ ràng.

“Nghe nè: tôi đã thấy cô ấy ở đại học tổng hợp Aiga!”

“Aiga? Không phải đó là trường học của bạn gái cậu sao?”

“Nó đó. Tôi còn nhớ bởi vì cô ấy thắng trong cuộc thi hoa hậu bỏ phiếu bình chọn công khai. Tôi nhớ rõ cô ấy không chỉ vì thế đâu, cô ấy đã kết hôn rồi.”

“Oa, thật hả? Nghĩa là Asou là chồng cô ấy?”

“Ngu, không thấy họ cô ấy là Takahashi hả! Hai người khác họ rành rành ra đấy! Sachiko nói chồng cô ấy là nhà thiết kế trung niên.”

“Vậy là cô ấy ngoại tình với Asou?”

“Thấy hai người thân mật thế không chừng là có gì đó thật.”

Satori nhảy dựng lên trước khi hai người kia nói xong. Họ giật mình liếc cậu, miễn cưỡng cười cười. Chắc họ biết Satori thường đi chung với Asou. Satori trừng lại, mặt không biểu tình ngồi xuống ghế.

Ngoại tình? Asou? Satori siết chặt nắm tay. Trong lòng sục sôi lửa giận với cô gái mặc áo khoác trắng. Hai người có gian tình? Người phụ nữ đó có chồng yêu thương rồi còn muốn chiếm cả tình yêu của Asou? Hay hoặc là Asou yêu cô ta?

‘Tôi sẽ chờ.’

Giọng Asou lại vang lên, đột nhiên trong đầu cậu lóe tia sáng.

Khoan. Có vấn đề. Có điểm nào đó kỳ quái.

Satori thả lỏng bàn tay.

Đúng rồi. Cậu không một lần hỏi Asou muốn cái gì. Cậu chỉ tự tiện quyết định. Cậu chưa bao giờ hỏi Asou về người phụ nữ mặc áo khoác trắng, hoặc tại sao Asou hôn cậu mỗi ngày, hay Asou có cảm giác gì với cậu. Asou là người duy nhất cho ra đáp án, nhưng Satori không dám hỏi vì rất sợ mất hắn.

Satori chậm rãi bước đi.

Nếu chính cậu không cách nào trở lại làm bạn với Asou, vậy thì trước sau gì cậu cũng mất đi hẳn thôi. Bởi vì cho dù cậu yêu Asou nhiều bao nhiêu, cậu không thể bên hẳn. Vậy thì ít nhất cậu muốn biết sự thật. Cậu muốn biết Asou nghĩ thế nào.

Asou. Tôi đã suy nghĩ kỹ. Tôi yêu cậu. Tôi không muốn ai khác có được cậu. Tôi yêu cậu sâu đậm như thế. Cậu nghĩ tất cả đã hết rồi, cho nên quyết định ngừng lại. Cậu thà chết còn hơn nói mấy lời kia với Asou, nhưng ít ra cậu muốn biết lý do Asou hôn cậu.

Satori hướng tới cổng trường, đột nhiên đứng lại. Cậu không biết nhà Asou ở đâu. Hẳn có viết địa chỉ nhà trong sổ địa chỉ của cậu, nhưng hẳn luôn qua chỗ Satori. Asou chưa từng mời Satori đến nhà, cậu càng không có ý định tới nhà hẳn. Satori thở dài.

Nghĩ kỹ thì mình chẳng biết gì về Asou cả. Satori là mẫu người lý trí phân tích sự việc, không dễ bỏ sót chi tiết nào. Nhưng hề gặp Asou là cậu hoàn toàn không có lý trí. Giống như là bốc đồng nhảy xuống sông mà không thèm kiểm tra nước sâu hay cạn, chảy xiết hay không. Và như thế rất dễ chết đuối.

Satori cười nhạo bản thân, lại thở dài. Cậu nghiêng người dựa vào cổng trường, lấy ra cuốn sổ địa chỉ.

“Satori?”

Một giọng nói thanh thoát trong veo vang lên, Satori không tự chủ được ngược nhìn.

Cậu nhần mày thấy cái áo khoác trắng. Là cô ta. Người phụ nữ hôm qua đi cùng Asou hiện giờ đang đứng trước mặt cậu, nở nụ cười thân thiện.

“Thật tốt quá, tôi đang tìm cậu đây.” Cô hơi gật đầu. Mái tóc suôn dài khẽ động. Da trắng gần như trong suốt, khuôn mặt trái xoan, trông giống búp bê. Nhìn gần càng thấy cô đẹp hơn nhiều. “Tôi là Yasumi Takahashi. Cậu có biết Naotaka ở đâu không?”

Naotaka? Satori ngẫm nghĩ, chợt nhớ ra tên của Asou là Naotaka.

“Hôm nay tôi không thấy cậu ta.”

“A, cậu ấy không đi cùng cậu?” Cô hỏi.

Satori máy móc lắc đầu.

Yasumi kinh ngạc hé miệng, vươn tay nắm lấy cánh tay cậu. “Hay chúng ta tới quán cà phê ngồi chờ đi? Ở đó có thể thấy khi nào Naotaka ra cổng.”

“Hả? Khoan...”

Yasumi lôi cậu đi. Hai người hiện đang đứng trước cổng trường, xung quanh đông đúc sinh viên. Có mấy người tò mò nhìn cô gái xinh đẹp bỗng dưng xuất hiện, nhưng không ai tiến lên bắt chuyện.

“Trường đại học này thật là một nơi tốt ha? Con trai con gái đều rất đẹp. Tôi ước gì có thể thi lại để được vào đây học. A, nhưng tôi chỉ có thể học cùng Naotaka hai năm...”

Satori cuối cùng có thể lên tiếng khi Yasumi đi qua cánh cổng.

“Xin...xin chờ một chút, cô Takahashi!”

Yasumi lập tức ngừng lại, xoay người.

“Gì chứ?”

“Đây....ừm....đây là có chuyện gì?”

“Chuyện gì là gì?” Cô nhướn mày nhìn cậu.

Đột nhiên Satori nghẹn lời. Càng nhìn càng thấy cô quả thật đẹp như búp bê vậy.

“Thì, ý tôi là, làm sao cô biết tôi là ai...?”

“Naotaka không nói cậu biết?”

“Nói tôi biết cái gì?”

“Cậu ấy không nhắc gì đến tôi?”

Không hề. Satori chỉ trông thấy hai người nói chuyện với nhau hết sức thân mật. Nhớ lại như mũi dao xoáy vào tim cậu. Người phụ nữ này là người yêu của Asou. Mặc kệ là lãng nhăng hay cô ấy chưa kết hôn, thì Asou cũng đã hôn, đã ôm cô.

Đầu Satori đột nhiên nóng hừng hực, cổ họng khát khô. Yasumi khó hiểu nhìn cậu, hoàn toàn không biết nỗi lòng của Satori lúc này.

“Cậu ấy thật sự không nhắc đến tôi?”

Satori không thể trả lời, cậu đang cố gắng mím chặt môi ngăn cảm xúc phản đối tràn ra.

Yasumi cau mày, ánh mắt nhìn hướng khác, nhỏ giọng rít. “Đồ ngốc...”

Khi Yasumi lần nữa ngược nhìn Satori, vẻ mặt tràn đầy hối lỗi.

“Xin lỗi nha, Satori. Cậu ấy không cố ý đâu, là lỗi tại Naotaka ngu quá thôi.”

“Hử?”

“Thật đấy, làm sao cậu ấy có thể từ bỏ một người hấp dẫn như cậu được chứ?” Yasumi hỏi ngược lại, tiếp tục lôi kéo cậu đi. Cô mạnh mẽ hơn là vẻ ngoài yếu đuối mảnh mai.

“Cô Takahashi, tôi phải đi về.” Satori nói, cố tránh thoát.

“Tại sao?”

“Thì cô muốn gặp Asou đúng không? Có tôi theo chỉ cản trở hai người.”

“Tôi không muốn gặp cậu ấy, hôm nay tới chỉ để kiểm tra thôi.”

“Kiểm tra...? Chờ đã...”

Đang lúc Satori cố gắng vùng khỏi tay cô thì vang lên âm thanh.

“Yasumi!”

Cậu ngoái đầu lại thấy Asou đi về phía hai người. Satori muốn gỡ tay cô ra nhưng bị nắm chặt hơn.

“Cô Takahashi, làm ơn!” Satori sợ muốn khóc. Cậu không muốn thấy hai người bên nhau – nhất là khoảng cách gần thế này. Càng không thể thổ lộ cảm tình trước mặt Yasumi. Bởi vì người cậu yêu là một gã con trai đã có bạn gái.

Yasumi chết sống không buông tay.

“Đừng trốn tránh, Satori! Phải cho cậu ta nếm cay đắng một lần mới được! Không lý do nào chỉ để một mình cậu lo được lo mất!”

“Ý cô là sao?”

“Yên tâm đi, giao cho tôi.” Yasumi nhếch môi cười gian, hoàn toàn không hợp với khuôn mặt xinh đẹp chút nào. Thấy Asou tới gần, cô liếc xéo hắn.

“Cậu muốn gì?” Cô cộc lốc hỏi.

“Tôi ư? Cô muốn gì thì đúng hơn.” Asou thở hồng hộc, trừng mắt Yasumi.

“Tôi tới xem cậu với Satori. Có biết là da mặt cậu dày lắm không hả?”

“Có ý gì, da mặt dày?”

“Cậu không nói gì cho cậu ấy biết. Tôi nghĩ hôm qua cậu đã nói hết, dàn xếp xong rồi chứ. Vậy mà cậu đang làm chuyện quái quỷ gì, chọc Satori khóc đến sưng mắt hả?”

Satori đứng đó kẹt giữa Asou và Yasumi, hai người trừng mắt giết chết đối phương. Nghe thế cậu rùng mình, cậu biết là sắc mặt mình không tốt, không nghĩ tới nó rõ ràng đến mức để người ta biết ngay mình khóc. Cậu vội vàng cúi đầu. Cậu không muốn Asou biết mình đã khóc. Cậu không biết giải thích ra sao nếu Asou hỏi nguyên do. Làm sao cậu có thể nói ra mình khóc là bởi vì yêu hắn.

Satori cắn môi, lúng túng chẳng biết phản ứng thế nào khi bị Asou nắm cánh tay.

“Tránh xa người tôi yêu ra!” Asou hăm dọa, kéo Satori hướng phía mình.

Satori sửng sốt ngẩn đầu.

Asou ôm chặt cậu. “Cũng đừng dán sát Satori như thế!”

“Nếu đây là điều cậu muốn làm, thì ngay từ đầu không nên kêu tôi giả làm bạn gái cậu! Và đừng gọi tôi là ‘Yasumi’! Người duy nhất được phép gọi tôi như thế là anh Mitsuru!” Yasumi nắm chặt hai tay đâm vào bụng Asou.

“Au!!!” Asou ho khan.

Yasumi khịt mũi, rồi mỉm cười nhìn sang Satori, người kinh ngạc đứng chết trân.

“Tôi xin lỗi, Satori. Tôi không phải bạn gái của Naotaka. Tôi là dì của hắn.”

“Dì của cậu ta?”

7. Chương 7: Tâm Sự Đêm Khuya

“Đúng rồi. Tôi là vợ của em trai của mẹ Naotaka.”

Dì của hắn! Dì của hắn? Chuyện quái quỷ gì thế này? Satori ngược mắt nhìn Asou, hoàn toàn không hiểu gì cả.

Asou liếc Yasumi, nháy mắt. “Đừng nói nữa, để tôi nói với cậu ấy.”

“A, để cháu? Đúng là cháu biết nắm bắt thời gian thật. Dì tới đây định nói chuyện với Satori, vậy mà cháu bỗng dưng xuất hiện, chán quá đi.” Yasumi thở dài, cười thân thiện nhìn sang Satori. “Mong là dì sẽ không phải thất vọng. Satori, tuy cháu của dì ngốc nghếch, nhưng hy vọng nó sẽ làm cháu hạnh phúc.”

Yasumi hơi khom người, rồi bước đi mà không chờ ai kịp mở miệng.

Satori nhìn bóng dáng mảnh mai khuất xa, cậu đứng chết trân.

Chuyện này là sao? Asou muốn nói gì? Cô ấy không phải bạn gái Asou? Cô là dì của hắn? Nhưng cô ấy quá trẻ tuổi...

Cậu hoàn toàn hỗn loạn rồi.

“Đáng ghét! Cô ta đạt tới đại đen rồi còn đánh mình không nương tay!”

Người bên cạnh thấp giọng lầu bầu mang Satori quay về hiện thực. Asou đôi tay vẫn vòng quanh Satori. Nhiệt độ cơ thể hắn quá ấm áp, vẫn nóng bỏng như vậy. Một giọt nước mắt lặng lẽ rơi dọc theo gò má cậu. Satori vùi mặt vào lòng hai bàn tay. Cậu không thể ngừng lại, cứ tưởng đêm qua đã khóc hết nước mắt rồi, nhưng giờ hơi ẩm bao quanh làm cậu hạnh phúc cũng khổ sở, không thể ngừng rơi lệ.

Không chỉ hôn mà thôi. Mình muốn hắn ôm mình như thế này. Mình muốn hắn yêu mình – không chỉ là cơ thể hắn, mà cả trái tim.

“Satori? Satori, sao vậy? Yasumi đã nói bậy cái gì ư?” Giọng Asou thấp trầm vang lên từ đỉnh đầu cậu. Chưa bao giờ cậu nghe Asou nói bằng giọng điệu như thế.

Satori lắc đầu. Không, cậu mới là người làm cái gì đó với tôi. Cậu mới là người khiến tôi như thế này.

“Em yêu anh.” Satori khẽ nói. Cậu không định thổ lộ nhưng không thể kiềm nén lâu hơn nữa.

“Em yêu anh. Em yêu anh, Asou.” Tiếng nói nghẹn ngào, cậu nín lấy Asou, không có lời yêu nào diễn tả được hết tình cảm này.

Cậu quên cả hai đang đứng trên con đường đông người qua lại giữa ban ngày. Cậu quên Asou có lẽ sẽ chán ghét nếu biết cậu thích hắn. Bây giờ điều quan trọng nhất là vòng tay ấm áp của Asou vây quanh cậu.

“Satori...” Giọng Asou tràn ngập tình cảm. “Anh cũng yêu em.”

Âm thanh trầm thấp thốt ra câu nói khiến Satori kinh hãi. Cậu ngẩng đầu thấy chân mày Asou khẽ chau, đôi mắt đen thẳm đầy lên ngọn lửa.

Asou mới nói cái gì?

“Ở đây không thể nói chuyện, tới chỗ của anh đi.” Asou dịu dàng nói nhỏ.

Hắn nắm tay Satori dẫn đi, mà Satori thì ngơ ngác làm theo, chưa lấy lại tinh thần.

Anh yêu em?

Yêu ai chứ?

Anh ấy nói yêu ai?

Asou lôi Satori còn đang hóa đá đến căn hộ xa hoa của mình. Căn hộ gồm một phòng khách, một phòng ăn, một nhà bếp, hai phòng ngủ. Asou mang cậu vào phòng ngủ chính. Căn phòng trống trải chỉ có vài gia cụ như giường đủ hai người nằm, sàn nhà trải thảm và vài bức tranh treo trên tường phong cách trang nhã.

Asou một tay ôm eo Satori, một tay đóng cửa.

“Satori.” Asou hôn lên môi cậu.

Vẫn trong tình trạng đông đá, Satori bất ngờ không kịp đề phòng, mặc hắn hôn.

“Ừ...”

Đôi môi thô bạo cắn xé như muốn nuốt chửng cậu, Satori cảm giác cánh tay và phần thân dưới của Asou cọ xát cậu. Cậu nghe nhịp tim Asou, nhiệt độ cơ thể nóng bỏng làm Satori choáng váng. Asou tựa như đại dương mênh mông, mà cậu đang đắm chìm trong cơn sóng mê say.

Họ hôn nhau, nụ hôn sâu sắc và lâu dài, khi đôi môi tách ra, Satori khẽ rên rỉ. Lúc này cậu chợt nhận ra, Asou đang nằm trên người cậu.

“Asou?”

“Anh xin lỗi, Satori. Anh phải làm vậy, nếu không em sẽ không bao giờ hiểu được.”

“Làm cái gì?”

“Anh không có bạn gái. Ngoài em ra anh không yêu ai hết, Satori à.” Asou bình tĩnh nói, giọng trầm thấp mê hoặc Satori.

“Không thể nào...” Satori thì thào.

“Từ năm nhất anh đã yêu em.” Asou thở dài, khẽ cắn vành tai Satori.

Khoái cảm đột ngột làm cậu giật bắn người.

“A...”

“Anh yêu em từ lần đầu tiên thấy em trong lớp. Em mặc bộ đồ tây màu xám đen nghiêm trang, tóc hơi dài chải sang một bên, như thế càng nổi bật đôi mắt em.” Asou cởi áo khoác của Satori ra.

Hắn kéo áo sơ mi ướt đầm mồ hôi, giờ thì Satori nửa người trên không mảnh vải. “Chúng ta chưa từng có ánh mắt giao nhau, anh chỉ thấy em nhìn chăm chăm hướng bục giảng. Nhưng đến nay anh còn nhớ rõ

tròng mắt đen láy của em ẩn dưới hàng mi, chúng hấp dẫn anh. Anh muốn được em chăm chú nhìn bằng đôi mắt đó. Anh muốn chúng thuộc về mình.”

Không thể nào. Chắc chắn đây là mơ!

“Kh...không. Anh nói dối!” Satori kháng cự ngón tay lạnh buốt của Asou vuốt ve làn da.

“Anh không nói dối. Ngoài em ra anh không thèm nhìn ai khác. Anh yêu cách em chưa bao giờ trốn học, nhưng sẽ không là con một sách. Hay không có thứ gì làm khó được em, bởi em lý giải hết tất cả, em luôn biết cách giải quyết. Hay như em không hề biết rằng trong mắt người khác thì em hấp dẫn như thế nào.”

Asou tiếp tục thì thầm những lời ngọt ngào, không táy máy tay chân nữa. Satori cảm nhận được ý chí mãnh liệt Asou muốn cậu tin tưởng từng lời hắn nói là chân thật.

“Anh biết những điều đó vì luôn dõi theo em, điều đó làm anh hạnh phúc. Càng khiến anh yêu em nhiều hơn.”

“Nói dối.”

“Không có.”

“Nhưng nếu thế thì sao anh không...”

“Anh chưa bao giờ giống thế này cả, yêu từ ánh mắt đầu. Phải mất một thời gian anh mới nhận ra cảm xúc này là gì. Anh không thể ngừng nghĩ về em, không thể rời mắt khỏi em. Và cuối cùng anh biết đó là vì sao.” Asou khàn giọng thì thầm, cúi xuống ngậm lấy môi Satori.

Satori cảm giác ra đó là lời nói từ tận đáy lòng Asou thông qua nụ hôn. Nó tựa như mật ngọt tan chảy trái tim cậu, làm cậu trở nên mềm mại.

Chẳng lẽ là thật? Asou có lẽ thật sự yêu mình?

“Rốt cuộc vào năm hai thì anh cũng có can đảm bắt chuyện với em, anh rất hạnh phúc khi chúng ta kết bạn. Em nhìn anh, nói chuyện cùng anh, cười với anh. Anh biết em là thẳng, anh đã cố nói với mình là hãy thỏa mãn chỉ làm bạn bình thường. Nhưng anh không thể lừa dối bản thân. Càng tiếp cận em thì anh càng yêu em nhiều hơn nữa.”

Trong lúc tiếp tục thổ lộ lời yêu, Asou khẽ cắn cổ Satori, cơ thể cậu run lên đáp lại.

“Anh không thể kiềm chế cảm xúc. Chỉ nhìn em thôi, anh hầu như mất đi lý trí. Anh quyết định biến em thành của riêng mình trong tiệc cuối năm. Mỗi ngày anh đều suy nghĩ về nó.”

Satori nâng lên hai tay muốn ôm lấy hắn, nhưng kết cuộc là giữa chừng rút lại xuống vãi trải giường. Cậu hơi nâng người lên, chậm rãi giang chân ra.

Vậy đó là nguyên nhân vì sao hôm ấy trong phòng học, Asou nhìn cậu bằng ánh mắt nóng rực. Asou chen ngang cuộc nói chuyện giữa cậu và cô bạn là vì ghen tỵ.

Satori nhắm mắt lại cảm nhận vui sướng lan khắp thân thể. Cậu hạnh phúc muốn rơi lệ. Asou thật sự yêu cậu. Chỉ có yêu mới làm một người đàn ông nhiệt tình và dịu dàng đến vậy. Satori nằm vãi giường, giao thân xác cho Asou.

Trước khi gặp Asou, Satori chưa từng ngủ với ai – cho dù là xem phim kích thích hoặc khi say rượu. Có lẽ từ một tháng trước, vào đêm đó, Satori đã muốn có Asou. Có lẽ khi cậu hỏi Asou rằng sẽ làm gì nếu cô gái lý tưởng đó không tồn tại, là bởi vì cậu muốn Asou thấy cậu như một người đặc biệt.

“Anh xin lỗi, Satori. Anh yêu thầm em hai năm rồi, anh không biết nên làm sao đây. Nhưng cho dù anh yêu em nhiều thế nào, anh không nên hèn nhát ôm lấy em như thế.”

“Hèn nhát?” Satori lặp lại, giọng khàn khàn.

Asou gật đầu, hôn dọc quai hàm Satori.

“Không phải vì có men rượu mà anh làm chuyện đó. Kỳ thật anh không say. Khi anh hôn em, em đã không đẩy anh ra, cho nên anh càng không thể kiềm chế chính mình.” Giọng Asou trầm trầm mê hoặc, hơi thở hắt phả vào tai Satori. “Còn em thì nghĩ là anh đã say rượu.”

Satori bắt lấy cơ hội hỏi ra một câu đã thắc mắc từ lâu rồi. “Nhưng sau đêm đó....ngoài hôn môi ra anh không có làm gì khác nữa...tại sao?”

“Nếu anh làm tình với em mỗi lần chúng ta gặp nhau, em sẽ nghĩ rằng anh chỉ là háo sắc mà thôi, anh không muốn thế. Anh ôm em là vì anh yêu em.” Asou cúi từng mảnh vải còn đọng trên người Satori, để lại những chấm đỏ trên làn da. Thân thể Satori tràn đầy dấu hôn của Asou.

“Em luôn quá lý trí. Anh chắc chắn là thế nào em cũng sẽ hỏi về đêm đó. Nhưng em chưa bao giờ nhắc lại, rồi em lại không đẩy anh ra khi anh hôn em. Thỉnh thoảng anh nghi ngờ là có phải em....quá dễ dãi.”

“Anh không được...nghĩ...thế...” Ý thức của Satori như sương mù khi Asou cắn ngực cậu. “A!”

“Thế nhưng từ lúc nhìn trộm em thì anh biết chắc em không phải mẫu người tùy tiện ngủ với ai. Anh bắt đầu nghĩ rằng phải chăng em thích anh nhưng chưa nhận ra.”

Asou đoán trúng. Trước khi nghe tin đồn về bạn gái Asou, Satori định ninh lúc hân hôn mình thì cảm giác sung sướng đó chỉ do dục vọng.

“Vậy nên anh quyết định xem em sẽ làm gì khi nghe tin anh có bạn gái. Anh biết em sẽ không tin nếu nó chỉ là đồn đãi mà thôi, nên anh nhờ Yasumi giúp đỡ. Hôm đó anh đứng với cô ấy ở vị trí em nhất định thấy được. Nếu sau đó em tiếp tục để anh hôn, anh hiểu là em thật sự tùy tiện dễ dãi.”

“Asou.” Satori trừng mắt Asou, vắt óc suy nghĩ còn bỏ sót vấn đề nào không.

Cảm nhận tầm mắt Satori, Asou ngẩng đầu, chăm chú nhìn vào mắt cậu. “Anh cũng nghĩ tới trường hợp em bảo anh đừng hôn em nữa. Nếu như thế, anh hiểu là em chỉ xem anh như bạn. Hoặc em nhận ra cảm tình của anh dành cho em và lùi bước. Nhưng em đã muốn quay lại làm bạn bè mà không thêm hỏi xem cảm giác của anh...”

Asou nhích người xuống giữa hai chân Satori, làm lưng Satori cong lên vì đắm chìm trong khoái cảm.

“Anh thật sự muốn hôn em, ôm em trong vòng tay, làm tình với em. Bởi vì anh đã biết em ghen tỵ với Yasumi, nghĩa là em cũng yêu anh...”

“Asou...” Satori bầu lấy thân thể Asou, bắn ra tinh hoa, cảm nhận khoái cảm còn tuyệt vời hơn một tháng trước. Cậu run rẩy trong miệng Asou, chủ động cọ xát da thịt.

Giọng Asou trầm trầm thì thầm bên tai cậu. “Anh biết nếu chúng ta làm tình thì sẽ quay lại vạch xuất phát. Em sẽ băn khoăn giữa tình yêu và nhục dục. Anh không muốn điều đó xảy ra.”

Lại nữa rồi, hơi thở nóng cháy của hân hôn làm tai Satori ngứa, toàn thân cậu xao động đáp lại.

“Anh quyết định chờ đến khi em nói yêu anh.” Asou ôm chặt cậu.

“Satori.”

Hân hôn nói.

“Anh yêu em.”

Hơi thở Satori bị nuốt mất khi Asou cúi xuống hôn môi. Nụ hôn đầy đam mê, khoái lạc hơn xa tất cả nụ hôn trước đây. Cậu không ngờ từ ‘anh yêu em’ có thể biến đổi nhiều thứ, thậm chí là nụ hôn.

“Còn em? Em yêu anh không?” Asou hỏi, thân thể run rẩy.

“Em yêu anh.” Satori đáp, gồng mình bởi sau khoái cảm là đau đớn. “Em yêu anh! Em yêu anh, Asou!”

Cậu muốn nói thêm nhiều lần nữa, nhưng đôi môi khép mở tràn ra tiếng rên rỉ.

8. Chương 8: Em Muốn Hôn Anh

Còn ba ngày nữa là bắt đầu cuộc thi, trường học sục sôi ý chí chiến đấu. Các lớp học đua nhau dạy nhiều bài khó hơn. Satori liếc trộm Asou, người ngồi kế mình. Asou đang chép bài, áo sơ mi màu đỏ nhạt và quần xám tro làm hắn đẹp trai y như người mẫu.

Cuốn vở Asou đang sao chép bài là của Satori.

Nakamoto và Fujisaki, hai người lúc trước từng mượn vở đã cảnh báo Asou rằng tập của Satori rất khó hiểu. Nếu như không hiểu được ý nghĩa bài tập thì có chép cũng vô dụng.

“Đã nói là bài của tôi sẽ không giúp được gì cho cậu mà.” Satori nhếch môi cười nhìn một bên mặt Asou, hắn đang nghiêm mặt chép bài.

Asou rời mắt khỏi trang giấy, nhún vai. “Tôi cũng nói là không quan tâm. Nếu không hiểu chút gì thì tôi đã không mượn vở.”

“Chúng ta chỉ còn lại có ba ngày, cậu nên ngừng ngay đi. Cậu định mất bao nhiêu thời gian sao chép chứ?” Satori chợt nhận ra không nên thảo luận vấn đề này giữa chốn đông người, cậu mím môi. Gò má cậu đỏ hồng lan đến tận cổ, phía bên dưới chỉ chút những dấu hôn mà Asou đã tạo ra. Cậu quay mặt hướng bục giảng, xấu hổ nhớ đến đêm qua. Cậu biết chắc ngồi bên cạnh Asou đang nén cười.

“Ai, Satori à...tôi ước gì mau thi xong hết.”

“Còn chưa bắt đầu thi nữa là.”

“Chừng nào thi xong rồi thì khỏi phải lo nghĩ nữa, vậy thì sẽ có thể...”

Satori liếc Asou, không để hắn nói hết câu. Ai biết trong lớp học ồn ào này lỡ có ai nghe lén thì sao.

“Tôi nghĩ cậu nên chăm chỉ học nhiều hơn.” Satori nhẹ giọng nói, vẫn đang trừng hắn.

Mặt Asou biến nghiêm túc. “Satori...”

“Cái gì?”

Asou cúi đầu, môi chạm nhẹ vành tai Satori.

“Đừng nhìn anh bằng ánh mắt đó, khiến anh nóng cả người.”

Gò má Satori hồng hơn bao giờ hết. Ký ức đêm qua lại ùa về, cậu vội vàng tránh né.

“Bậy bạ!”

“Satori...”

“Sao?”

“Anh yêu em.” Asou khẽ nói.

Satori tròn mắt nhìn hắn. Asou mặt không chút thay đổi, nhưng đôi mắt đen sáng lấp lánh niềm vui sướng. Satori tin tưởng Asou thật sự yêu cậu ngay từ khi học năm nhất. Đường như Asou rất vui vì tình cảm đã được đáp lại, từ đêm qua tới giờ hắn rất hưng phấn.

Nghĩ lại thì hồi tháng ba Asou bắt chuyện với cậu trên hành lang là một bước ngoặt quan trọng. Lúc đó Satori không biết, nhưng giờ thì cậu phát hiện Asou rất thỏa mãn nghe cậu gọi tên hắn, càng vui sướng khi cậu phát hiện bí mật nhỏ nhoi này.

Satori cảm giác khóe môi khẽ cong lên, cậu vội vàng căng mặt nghiêm nghị. Asou đang chăm chú nhìn cậu.

“Asou, Okada.”

Satori ngẩng đầu lên thấy Fujisaki tới gần, Nakamoto theo sát phía sau.

“Có chuyện gì vậy? Hôm qua bọn này không thấy hai người.” Fujisaki hỏi ngay lúc cùng Nakamoto ngồi xuống ghế.

Satori cúi đầu, cảm nhận tầm mắt nóng bỏng từ người yêu.

“Sao thế? Đã xảy ra chuyện gì hay ho ư?” Fujisaki vô tư hỏi.

Asou nhìn gã. “Sao cậu nghĩ rằng có chuyện gì hay ho?”

“Thì trông hai người mặt mày sáng rõ.”

“Hai chúng tôi?” Satori hỏi.

Fujisaki gật đầu. “Cậu và Asou đều trông rất hạnh phúc.”

Satori nhấc tay sờ mặt mình, cậu cứ nghĩ đã điều chỉnh bộ mặt như bình thường rồi.

Bị họ nhìn thấu?

Nghe tiếng Asou khẽ cười, cậu lườm hằn. Asou thản nhiên nhìn lại, ánh mắt nóng bỏng. Bị liếc xéo thì sao chứ, Asou rất vui sướng xem Satori chỉ nhìn mỗi mình mình, cho dù là vì tức giận.

“Ồ ồ, Asou này...?” Nakamoto, người lặng lẽ nhìn ba người nay đột nhiên ra tiếng. “Ai cũng đồn rằng cô gái mặc áo khoác trắng hôm qua là bạn gái của cậu. Tôi thì thấy không giống, chắc cậu nên ra mặt nói rõ chứ hả?”

Asou rút cuộc dời mắt khỏi Satori, cậu thầm thở phào nhẹ nhõm. Khi Asou nhìn chăm chăm cậu như thế, báo hại cậu nghĩ tới đêm qua hai người làm chuyện đó.

“Cậu luôn nhảy bén như vậy, Nakamoto. Cậu nói đúng, cô ấy là bà con với tôi thôi. Tuy nhiên đâu thể ngăn cản thiên hạ đồn đãi, cứ mặc cho họ nói.” Asou hào phóng gật đầu.

Mắt Nakamoto mở lớn. “Cậu thật sự dễ yên như thế?”

“Nếu ai tới hỏi thì tôi sẽ giải thích, nhưng không rảnh chạy khắp nơi giải thích cho từng người. Mọi người có quyền nói điều gì họ muốn.”

“Tùy cậu thôi, Asou.”

Đêm qua Asou đã giải thích với Satori rằng Yasumi Takahashi kết hôn với chú của hắn, Mitsuru Takahashi. Mitsuru Takahashi là một họa sĩ trường phái hiện đại, được biết đến với các tác phẩm nghệ thuật và tài điêu khắc. Ngay cả Satori cũng biết tiếng ông ấy cho dù cậu mù tịt nghệ thuật.

Yasumi cùng lớp với Asou thời cấp 2, thông qua hắn mà cô đã gặp gỡ Mitsuru. Mặc dù cách biệt mười bảy tuổi, Yasumi vẫn kết hôn với Mitsuru. Cũng vì Asou thân với ông chú hơn cha mẹ, hắn thường cùng Yasumi tiếp xúc, đã nhờ cô giả làm bạn gái. Yasumi đồng ý đổi lại một điều kiện: một ngày nào đó Asou và Satori phải mời cô uống nước. Yasumi thích quan sát người xung quanh, cực kỳ mong muốn chứng kiến người con trai Asou yêu mến.

“Cô ấy muốn gặp chúng ta từ lâu rồi. Xin lỗi. Em có ngại gặp cô ấy một chút không?” Asou cẩn thận hỏi.

“Ừm, em không ngại, nhưng mà...Yasumi từ trước đã biết em là con trai sao?”

Asou bật cười. “Chú anh và Yasumi đều là song tính, họ không mấy để ý chuyện như thế.”

Satori há hốc mồm nói không nên lời.

Asou vô tình thêm vào một câu. “Kỳ thật, anh cũng là song tính.”

“Em...chỉ là người không có gì nổi bật...” Satori thì thào.

Asou đặt nụ hôn lên trán Satori. “Nhưng em là người duy nhất anh muốn có. Anh chỉ yêu một mình em.”

Và hắn mất cả đêm chứng minh điều đó cho Satori.

“Cô ấy xinh đẹp thật đó.” Fujisaki mơ màng nói nhỏ.

“Đừng đánh giá qua bề ngoài, Fujisaki.” Asou băng quơ đáp. “Ngoài chồng cô ta ra, mấy người đàn ông khác đều trúng vài cú đập bằng túi xách của cô ấy. Nếu không cẩn thận thì sẽ té đập mặt đấy.”

“Cái gì? Cô ấy đã kết hôn?”

“Ừ, là vợ của chú tôi.”

“Thật hả? Cô ấy bằng tuổi chúng ta mà ha? Không tin nổi.” Fujisaki lẩm bầm, rõ ràng đang bị sốc.

Nakamoto im lặng nghe đoạn đối thoại, đột nhiên lên tiếng.

“Thật sự không sao chứ?”

“Cái gì?”

“Cậu có yêu một người, phải không? Nếu người đó hiểu lầm thì sao?”

Asou và Satori đồng thời liếc Nakamoto. Cùng lúc đó Fujisaki kinh ngạc rớt cằm.

Trời ạ, cậu ta nhạy bén thật...

Asou bật cười phá vỡ không khí trầm lắng. “Không sao. Tôi đã giải thích rõ ràng rồi.”

“Cậu nói ‘giải thích’ nhưng có nói thật cho người đó biết tình cảm của cậu không?”

“Nhiều nữa là khác.” Asou gật nhẹ đầu, hơi liếc mắt hướng Satori, cậu nhanh chóng nhìn sang chỗ khác.

Nakamoto xem hai người: Satori nhìn chăm chăm mặt đất, Asou thì nhìn chăm chú Satori.

Nakamoto gục gặc đầu, nói.

“Vây thì tốt.”

Tuy nhiên, Fujisaki không dễ cho qua đề tài như Nakamoto. “Không, chưa thể cho qua. Asou, người cậu yêu là ai?”

“Bí mật.”

“Thôi mà, nói cho tôi biết đi! Cô ấy có học cùng trường chúng ta không?”

“Đã nói là bí mật.” Asou bình tĩnh trả lời. Dưới gầm bàn, tay hắn nắm lấy tay Satori. Cậu ngạc nhiên ngẩng đầu, nhưng Asou vẫn giữ vẻ mặt nhìn không ra cảm xúc.

Fujisaki đổi sang cách khác, chuyển hướng Satori. “Satori, cậu biết đó là ai không?”

“Tôi...”

“Nói tôi biết đi, tôi sẽ không nói với ai đâu!”

“Tôi không biết.” Satori đỏ mặt lúc Asou siết tay cậu. Đêm qua khi ngủ hai người cũng nắm tay như thế này.

“Thôi bỏ đi, Fujisaki. Giáo sư vào rồi kìa.” Asou hất cằm hướng phía bảng đen, tay vẫn cầm tay Satori.

Giáo sư vừa bước vào phòng học. Fujisaki lập tức quay mặt về phía trước. Phòng học trở nên yên tĩnh, giáo sư là một trong số ít thầy giáo trấn áp được lũ học trò không nói lao nhao trong giờ học. Asou vẫn không buông tay Satori ra. Hai người ngồi gần sát nên không sợ người ngồi ghế đằng sau phát hiện cái gì, dù vậy vẫn làm Satori căng thẳng toát mồ hôi.

May là Asou nắm tay trái của cậu, nên Satori vẫn có thể viết chữ trên trang giấy:buông tay.

Asou giật lấy cây bút chì, dùng tay trái viết một chữ to: KHÔNG.

Satori giành lạiKhông? Ý anh ấy là gì mà ghi ‘không’ chứ?

Cậu cứ tưởng Asou sẽ biết chừng mực. Cậu không phải loại người thâm mểm gần hai năm trời, càng không phải loại người khi quen nhau thì chỉ nhìn thấy mỗi mình bạn trai mà thôi. Dĩ nhiên Satori chưa bao giờ nghĩ tới hắn sẽ là bạn trai của mình. Cậu nằm mơ cũng không ngờ có ngày sẽ yêu một người như thế này.

Satori liếc Asou, Asou nhìn cậu. Đôi mắt màu hổ phách tràn ngập cảm xúc mãnh liệt cuốn Satori vào đó.

Mình muốn hôn anh ấy. Cậu đột nhiên nghĩ. Mình muốn có một cái hôn, nụ hôn đam mê.

Asou không phải người duy nhất yêu say đắm. Satori cười nhạo mình, siết tay Asou. Asou cũng nắm chặt tay cậu. Một cảm giác ngây ngất và kiên định tình cảm trào dâng trong lòng Satori thông qua bàn tay Asou. Cậu cầm lên bút chì, một góc trang giấy viết hàng chữ: Em muốn hôn anh.

Asou mắt tròn xoe nhìn cậu, giành lấy cây viết. Satori nhìn chữ viết như gà bới của người yêu, mỉm cười.

ANH CŨNG VẬY.

[Hết phần I]

9. Chương 9: Anh Muốn Có Mặt Trong Tương Lai Của Em

Ấm áp quá, thật dễ chịu. Cậu sắp tỉnh dậy, nhưng cảm giác quá thoải mái nên lười mở mắt. Hôm qua là chủ nhật, thì hôm nay chính là thứ hai, nhưng là ngày nghỉ lễ nên sẽ không phải đi học, cậu có thể tha hồ ngủ nướng.

Satori Okada xoay người tìm vị trí thoải mái hơn. Cậu thấy cơ thể nặng nề, đặc biệt là giữa hai chân. Nhiệt độ cơ thể cậu tăng cao đồng thời cảm giác không khí lạnh lẽo bao trùm hai vai. Satori cau mày.

Sao vậy nè? Mình bị cảm lạnh?

Đang lúc cậu tự hỏi thì một vòng tay nhẹ nhàng ôm lấy cậu, ma xát gò má cậu.

Satori chậm rãi mở mắt ra.

Cậu thấy một cái cổ thanh mảnh màu nâu đồng, xương quai xanh tinh xảo, cơ ngực săn chắc. Cậu từng làm dấu hôn ở chỗ này và chỗ kia, từ xương quai xanh xuống phía dưới.

“Xin lỗi, đã đánh thức em?” Một giọng nói dịu dàng trầm thấp hỏi.

Satori khẽ lắc đầu.

Hàng chân mày kiếm, mắt màu hổ phách sáng tựa sao trời, sống mũi cao thẳng, môi mỏng. Đầu óc trống rỗng, cậu nhìn chằm chằm khuôn mặt hoàn mỹ của Naotaka Asou, mấy tháng trước đã trở thành người quan trọng nhất của Satori trong thế giới này.

Asou phát ra ánh hào quang làm Satori không thể dời mắt.

Nhưng tại sao Asou ở đây? Cậu mơ hồ nghĩ, đột nhiên mắt trợn to. Dĩ nhiên là vì đêm qua mình ở nhà Asou.

Satori cảm giác gò má nóng ran nhớ lại chuyện đêm qua. Nguyên nhân cơ thể cậu nặng nề và nóng lên không phải vì cảm lạnh. Nó là bởi hai người đã làm chuyện đó. Mấy dấu cào trên người Asou đều do Satori tạo ra.

“Mấy giờ rồi?” Satori hỏi, dụi mắt che giấu xấu hổ.

“Mới tám giờ.” Asou đáp.

Tuy hai người làm tình cả đêm, cậu vẫn thấy mắc cỡ khi sáng thức dậy nằm cạnh Asou.

“Không cần đi lên, ngủ lâu hơn chút nữa.” Asou thì thầm, kéo Satori vào ***g ngực.

“Nhưng bây giờ em thức rồi còn gì.” Satori nói, gối đầu lên cánh tay Asou.

Asou nhắc đầu nhìn Satori. “Ừ thì em đã thức, nhưng chắc chắn em đang rất mệt. Đêm qua chúng ta hơi quá đà.” Lời nói bình thản như không có chuyện gì, tuy nhiên trong giọng nói tràn đầy ngọt ngào.

“Anh gọi nhiều đó là ‘hơi’ thôi hả?” Satori hỏi, cố gắng trừng Asou qua mi mắt khép hờ, nhưng rồi chính cậu lại bật cười.

Đôi môi hình dáng hoàn hảo của Asou cong lên nụ cười hạnh phúc. “Em nghĩ nó còn hơn thế ư?”

“Nếu nhiều đó mà mới ‘hơi’ thôi, thì chúng ta phải bàn lại hạn định mức độ.” Satori khàn giọng trả lời, cau mày nhìn hướng khác, mặt ửng hồng.

Đêm qua khi Asou làm tình với Satori, hẳn không thêm mỗi lòng, trêu chọc tất cả điểm nhạy cảm trên cơ thể cậu – mấy điểm bí mật mà chính cậu còn không biết. Tuy đêm qua không phải lần đầu hai người làm tình. Họ đã hẹn hò ba tháng. Khi nào có thời gian rảnh là Asou sẽ nhiệt tình dụ dỗ Satori, nhiệt tình đến mức làm ý thức của cậu thường trống rỗng. Sức ảnh hưởng của Asou sâu đến mức cậu sợ hãi sẽ lạc mất bản thân. Khoái lạc nhấn chìm e lệ, trôi dạt lý trí. Nhưng khi cậu tỉnh táo nghĩ lại chuyện đó thì sẽ rất ngượng ngùng.

“Satori, em giận hả?” Những ngón tay thon dài xoa tóc Satori.

Cảm giác thật dễ chịu, cậu híp mắt lại.

“Không có.”

“Thật sự?”

Satori gật đầu.

“Em không giận, chỉ là có chút...ngượng.” Satori nói nhỏ, quay mặt hướng khác.

Asou thở phào nhẹ nhõm. Ngón tay Asou trượt xuống quai hàm, nâng cằm cậu lên. Hắn nhìn cậu bằng đôi mắt sâu thẳm chứa ôn nhu, làm cậu không thể rời mắt.

“Không có gì phải ngượng. Đây là chuyện thân mật giữa hai chúng ta.”

“Thì tại vì thế nên em mới ngượng!”

“Vì cái gì?” Asou dụ dàng hỏi, mềm nhẹ hôn Satori. “Không cần ngượng ngùng, anh là người duy nhất biết em đáng yêu thế nào.”

“Nghe anh nói thế em càng xấu hổ hơn.” Satori thì thầm giữa khoảng cách hai đôi môi chạm nhau.

Asou khẽ cười. “Như thế trông em càng đáng yêu.” Lại hôn lên môi Satori, nụ hôn dụ dàng cẩn thận.

“Ngốc...” Cậu nhắm mắt, nghĩ nụ hôn này chắc sẽ kéo dài khá lâu. Cảm nhận cái lưỡi nóng ướt lướt qua chân răng lập tức xua tan thẹn thùng. Cậu hôn đáp lại, tay vòng quanh thân thể Asou.

Trước khi gặp Asou, cậu chưa bao giờ biết hôn môi sẽ đem đến cảm giác tuyệt vời thế này. Asou đã cho cậu biết – cảm giác ngủ yên trong vòng tay ấm áp của một người – thì tuyệt diệu như lúc xoay khoái lạc ***. Thời gian hẹn hò với Asou, cậu học được rằng trái tim sẽ cháy bỏng bởi tình yêu dành cho người đặc biệt nhất.

“Anh yêu em, Satori.” Asou khàn khàn nói nhỏ. Satori cảm giác trái tim siết chặt.

Dạo này cậu hay có tình trạng đó. Khi nào cùng Asou, thậm chí là trong lúc làm tình, cậu đều thấy bất an. Cảm giác như mặt đất dưới chân nứt ra. Cậu yêu Asou, hẳn là người duy nhất với cậu. Cậu không muốn rời xa hắn, dù chỉ một giây. Cậu muốn hắn luôn ở bên cậu, chỉ nhìn thấy cậu.

Càng ở bên Asou, cậu càng rõ ràng nhận ra mình chú ý đến hắn từng chút một, những thứ khác chẳng là gì. Satori chưa bao giờ có cảm xúc mãnh liệt hoặc khát khao thế này. So với khắc chế dục vọng, cậu càng khó thể kiềm chế xúc động hơn. Cậu thấy như đã dỡ bỏ bức tường phòng bị, linh hồn và thân xác hoàn toàn thuộc về Asou.

Mỗi lần Asou nói hắn yêu cậu, mỗi lần hắn làm tình với cậu, Satori biết sẽ càng yêu Asou nhiều hơn một chút. Tình cảm lạ lùng này làm cậu kinh ngạc. Đường như nó vượt xa tất cả, không có giới hạn.

Nhất định là cậu bị sao rồi. Yêu Asou nhiều như vậy, thậm chí không thêm để ý gì khác ngoài Asou? Thật điên rồ.

Điều này sẽ tiếp tục kéo dài đến bao lâu?

Satori chưa bao giờ nghĩ một ai đó sẽ là tất cả với mình, tình cảm mãnh liệt này làm cậu sợ hãi.

“Satori à?” Asou lo lắng nhìn cậu.

Satori không đáp, nhắm mắt nằm im.

“Em khỏe không? Đau ở đâu hả?” Hấn nhẹ giọng hỏi.

Satori lắc đầu, mỉm cười nói. “Không sao.”

Asou dịu dàng hôn cậu, nụ hôn dịu dàng đưa Satori vào cõi mơ. Khi Asou hôn cậu như thế này, tất cả bất an đều tan biến.

“Asou!” Cậu kêu lên.

“Ừ?”

“Em yêu anh.” Satori kiên định nói.

Khuôn mặt điển trai của Asou trở nên nhu hòa tràn ngập hạnh phúc.

“Anh cũng yêu em.” Hấn nói, hôn cậu.

Nụ hôn càng lúc càng say đắm, Satori chỉ có thể mê man đáp lại. Cậu hôn người yêu như muốn nuốt từng lời Asou nói, như thể nó sẽ hòa tan đau đớn và khó chịu trong trái tim.

.....

“Nghỉ lễ em không về nhà sao?” Asou hỏi, nhìn bên trong tủ lạnh.

Satori ngồi tay chống cằm đặt trên mặt bàn, liếc đường cong cơ thể Asou, gật đầu. Đồng hồ đặt trên bàn chỉ mười một giờ trưa. Sau khi hai người vận động trên giường, có thiếp ngủ một lúc.

“Em chỉ về nhà vào năm mới, dù sao ở nhà thì em toàn là cản trở thôi.”

“Cản trở? Tại sao?” Asou đóng cửa tủ lạnh, xoay người nhìn Satori.

Thấy đôi mắt hổ phách mở to, cậu vội vàng phẩy tay.

“Em không phải nói cản trở theo ý xấu. Em chưa nói cho anh biết ư? Vợ chồng anh trai em sống gần nhà, năm ngoái còn sinh ba đứa. Nên cha mẹ em phải giúp đỡ trông trẻ.”

Asou ồ lên, không biết vì sao có vẻ vui sướng. Hấn đưa cho Satori chai nước suối, cậu cầm lấy nhỏ giọng cảm ơn.

Asou ngồi xuống, Satori liếc trộm hấn. Thân thể Asou không có một điểm dư thừa nào, làm người ta nhìn chỉ biết than thở sao mà đẹp trai thế. Hấn không mặc bộ đồ đắt tiền gì, chỉ đơn giản áo thun đen quần jean, nhưng nó hợp với cơ thể hấn làm nổi bật lên, trông Asou như đang tỏa sáng. Nhà bếp toàn màu trắng càng thích hợp hấn, cứ như là phòng chụp ảnh.

Không chỉ có nhà bếp là giống hình đăng trên tạp chí. Tòa nhà này là của chú Asou, thiết kế sư nổi tiếng. Tất cả nội thất, bao gồm đồ gỗ đến các trang trí họa tiết đều tỉ mỉ nghệ thuật.

Trước đây Satori chưa từng ở trong căn hộ đẹp như thế. Cậu sinh ra trong gia đình trung lưu, vào đại học cậu chọn ở trong tòa chung cư bình thường. Thậm chí căn nhà anh trai cậu mua lúc sinh ba đứa con cũng thuộc loại nhà cũ, xây từ mười lăm năm trước, đã qua hai đời chủ.

“Sinh ba à? Chắc chúng dễ thương lắm.”

“Ừ thì lúc ngủ trông đáng yêu. Cũng thú vị nữa, chúng luôn làm những hành động giống hệt nhau cùng lúc, như làm ướt tã, khóc đòi sữa, ngủ, nên cả nhà thường xuyên náo loạn cả lên.” Satori không kiềm được nhếch môi cười.

Asou cũng vui vẻ gật đầu.

Asou không thường để lộ cảm xúc ra mặt, kết hợp với khuôn mặt điển trai, làm hắn trông có vẻ lạnh lùng hơn. Tuy Satori biết rõ Asou không phải loại người như thế. Asou là dạng người trầm tĩnh, trầm tĩnh nhất trong số những người cậu từng gặp. Nhưng hắn cũng có lúc ngượng ngùng và cuồng nhiệt.

Thí dụ như Asou đã yêu Satori ngay từ phút đầu tiên gặp mặt lúc nhập học. Nhưng Satori không cách nào biết cảm xúc thật của Asou, cậu cứ nghĩ hai người chỉ là bạn.

Bốn tháng trước mối quan hệ giữa họ biến chất. Sau bữa tiệc cuối năm, Satori đã mời Asou về nhà. Vì hắn lo đối phó với mấy cô gái vây quanh dụ dỗ mình, không có cả thời gian uống bia, Satori thấy tội nghiệp nên mời hắn ghé nhà chơi.

Sau đó bất ngờ Asou hôn Satori. Cậu không thấy ghét nên cứ để mọi chuyện thuận theo tự nhiên, rồi hai người thuận theo đến trên giường.

Một tháng trôi qua, Asou không hề thổ lộ tình cảm hay chạm vào Satori, nhưng hai người tiếp tục hôn môi nhiều lần. Asou không muốn để Satori nghĩ rằng hắn ngủ với cậu là vì say rượu. Hắn suy tính nếu không khát khao cậu vì ***, có thể cậu sẽ tin tưởng hắn thật sự yêu mình. Asou nghĩ nếu cứ hôn cậu – chỉ hôn thôi – cuối cùng chàng trai sẽ hỏi lý do, và hắn sẽ thổ lộ.

Nhưng Satori không hỏi. Cậu cũng không từ chối Asou – bởi vì hắn hôn kỹ thuật quá tốt. Satori phải mất một thời gian mới nhận ra cảm giác tuyệt vời không phải vì nụ hôn nhục dục, mà là cậu yêu Asou. Rất cuộc cậu đã nói thẳng là mình thích hắn.

Đó không chỉ là lần đầu tiên Satori nói thích ai đó, còn là lần đầu tiên cậu yêu một người sâu đến mức lòng đau tan nát. Cũng là lần đầu tiên người cậu yêu đáp lại tình cảm của mình. Thế nên khi nghe Asou thổ lộ tình yêu, cậu rất hạnh phúc. Dĩ nhiên bây giờ cậu vẫn đang hạnh phúc. Cậu yêu Asou và Asou cũng yêu cậu. Biết rõ không có gì phải lo âu, nhưng chẳng hiểu sao cậu cứ thấy sợ hãi.

Satori không lo lắng về Asou, cậu lo là cảm giác của mình dành cho Asou, bởi vì chúng quá mãnh liệt. Cậu thường suy tính lý trí, nhưng tình yêu là thứ cảm giác không thể lý giải. Satori sợ là ở trong cuộc không thể nhìn thấu kết quả.

“Còn anh thì sao? Anh không về nhà à?” Satori vô tâm hỏi, cố ngăn mình đừng suy nghĩ lung tung nữa. Cậu tin tưởng miễn là có Asou bên cạnh, tất cả băn khoăn sẽ biến mất.

Asou uống hớp nước, lắc đầu. “Anh không cần về nhà, tuy nhiên Yasumi cực kỳ muốn gặp em. Anh biết làm khó em, nhưng đầu tháng sau khoảng sáu tây em sẽ đi cùng anh chứ?” Asou rồi rầm nhả mày, ra về tội nghiệp.

Satori bật cười.

“Cô Yasumi sẽ tức giận nếu nghe anh gọi thẳng tên, phải gọi là ‘dì’.”

Asou thở dài. “Dì Yasumi được chưa nào? Anh không cách nào gọi cô ấy bằng dì được...”

Yasumi Takahashi đã kết hôn với chú của Asou, Mitsuru Takahashi, người lớn hơn cô mười bảy tuổi. Asou và Satori hẹn gặp cô vào ngày sáu tháng sáu. Yasumi mùa xuân này tốt nghiệp đại học, đã dọn đến Mỹ sống cùng Mitsuru. Cậu và hắn có đến sân bay tiễn cô, nhưng không nhiều thời gian tâm sự.

Sau một tháng chỉ hôn môi, cuối cùng Asou không kiên nhẫn việc Satori vẫn không hỏi gì về mối quan hệ giữa họ. Hắn nhờ Yasumi giả làm bạn gái, tạo ra tình huống này là để biết Satori thấy thế nào. Kế hoạch thành công, ép Satori đối mặt với chính cảm xúc thật của mình. Vì thế, ít nhiều nhờ có Yasumi mà hai người thành đôi.

“Cô Yasumi đang làm gì nhỉ?”

“Nhờ sống ở Mỹ nên trình độ nói tiếng anh của cô ấy khá lưu loát, sống thoải mái cực kỳ.”

“Thế thì hay quá. Nhắn giùm với cô Yasumi là em rất muốn gặp cô ấy.” Satori nở nụ cười, uống hớp nước. Dòng nước lạnh trôi tuột xuống cổ họng, cảm giác thật sảng khoái, dường như cậu khát nước hơn đã tưởng.

“Satori này...”

“Gì anh?” Satori định uống miếng nữa nhưng lại đặt chai xuống bàn, ngẩng đầu nhìn Asou. Về mặt tội nghiệp lúc này bỗng chốc chuyển biến thành nghiêm nghị. Satori nghiêm túc ngồi thẳng. “Có chuyện gì vậy?”

Đôi mắt Asou nhìn chăm chú vào mắt Satori, vô cùng nghiêm túc.

“Anh dự định tốt nghiệp xong sẽ qua Mỹ.”

“Mỹ?” Satori vô thức lặp lại.

Asou gật đầu. “Anh muốn qua đó học đại học.”

Satori giật mình hiểu ra Asou muốn nói là qua Mỹ du học sau khi tốt nghiệp. Cậu trợn tròn mắt trước tin tức đột ngột này.

“Vì sao?”

Asou dời tầm mắt, liếc cái chai cầm trong tay như thể mặt trên viết câu trả lời. Rồi hắn ngẩng đầu lên.

“Satori.” Đôi mắt đen thẳm lấp lánh tia sáng kỳ dị.

“Tuy nói bây giờ hơi sớm, anh hy vọng sẽ không làm em thấy rối rắm...” Asou khẽ thở dài nói, giọng thấp hơn thường lệ. “Satori, anh muốn cùng em cả đời. Để được như thế, anh cần một công việc tốt đến mức không ai bận tâm anh là đồng tính nữa. Sẽ không có lúc đục trong chỗ làm việc, đó là tại sao anh muốn qua Mỹ du học.”

Satori trợn to mắt nhìn chằm chằm Asou, đã hiểu ý hắn. Cậu cũng muốn mãi mãi bên hắn, nhưng ‘cả đời’ là từ ngữ quá trầm trọng.

“Cả đời ư?” Satori nhắc lại. “Anh nói ‘cả đời’ là có ý gì?” Cậu hỏi lại, như đứa trẻ không hiểu vấn đề.

Asou nhếch môi cười, nụ cười trên bờ môi hoàn mỹ tựa như buổi sáng đầu tiên hai người ngủ với nhau. Đó là nụ cười có chút ngại ngùng mà Satori yêu nhất. Cậu không muốn để ai thấy nụ cười này.

“Nếu em muốn, chúng ta sẽ suốt đời bên nhau.”

Suốt đời bên nhau. Satori bị lời nói làm cho ngu ngơ. Suốt đời bên nhau. Chúng tôi sẽ cùng nhau cả đời? Nghĩa là...

“Anh không cần câu trả lời ngay bây giờ. Chúng ta vẫn còn thời gian đến khi tốt nghiệp. Nhưng năm cuối em sẽ phải tìm việc làm nên anh nghĩ tới lúc đó mới nói thì trễ rồi. Thế nên bây giờ anh cho em biết trước.” Asou bình tĩnh nói, ánh mắt chưa từng rời khỏi Satori. “Anh muốn có một vị trí trong kế hoạch tương lai của em. Anh thật sự muốn cùng em. Xin hãy nghĩ thật kỹ.”

10. Chương 10: Tình Cũ Không Rủ Cũng Đến

“Nếu em muốn, chúng ta sẽ suốt đời bên nhau.”

Hôm sau là một ngày trời trong nắng ấm – báo hiệu xuân đến sớm. Ngay cả gió thổi cũng mang theo mùi thơm ngát.

Tiết đầu của Satori là môn tiếng anh, học các bài ngữ văn như người Anh chính gốc. Trong các môn thì đây là khóa bắt buộc phải học. Asou có việc bận nên ghé bên cạnh Satori còn trống. Thường thì bạn cậu, Yousuke Nakamoto và Daichi Fujisaki sẽ ngồi bàn đằng trước hoặc bên cạnh cậu. Tuy nhiên hôm nay cả hai vắng mặt.

Nghĩ lại thì hai anh chàng này hành xử khá kỳ lạ trước khi bắt đầu nghỉ lễ. Nakamoto có vẻ lo âu, còn Fujisaki thì mất dáng vẻ hoạt bát. Satori còn phát hiện Nakamoto né tránh ánh mắt Fujisaki.

Hai người chắc là cãi nhau rồi.

Hiếm khi như thế. Satori làm bạn với hai người kia từ hồi năm nhất, chưa bao giờ thấy họ gây lộn. Phải là tình trạng nghiêm trọng lắm, thậm chí còn cúp cua môn học chính. Satori vừa suy nghĩ vừa nghe các sinh viên lầm rầm đọc bài.

“Animals low down on the evolutionary scale, such as most species of insects, are...”

Đoạn văn đang đọc là bài Xã hội của Anthony Gidden, một dịch giả chuyển ngữ thành tiếng Nhật.

Nếu mình tới Mỹ thì phải nói tiếng Anh rồi...Satori nghĩ, khẽ cười.

Đó là đương nhiên.

Nếu cậu chỉ định đi chơi thì không vấn đề, nhưng nếu định sống tại đó thì cần phải học tiếng Anh đàng hoàng. Nhưng mặc dù cậu đang học Anh văn, cậu không hề giỏi môn đó, thời cấp 3 càng bết bát. Lên năm hai đại học cậu bắt buộc chọn môn học này, cậu luôn buồn bực vì thế. Cậu phải tập trung lắng nghe từng từ Anh ngữ đơn giản trong lớp ngay lúc này.

Khi Satori đọc sách anh văn, cậu luôn dò tìm các từ trong từ điển. Dĩ nhiên sách xã hội thường dùng từ chuyên môn không thể tìm thấy trong đối thoại thông thường, nên cậu cần phải tra cứu tỉ mỉ. Satori tự hiểu mình dở tệ Anh ngữ.

Satori thở dài.

Cậu yêu Asou, không muốn để ai khác có được hắn. Cậu muốn ở bên Asou, mãi mãi. Khi nghe hắn nói muốn bên cậu suốt đời, Satori vui sướng hơn bao giờ hết. Cậu thật sự rất vui mừng, chỉ nghĩ tới Asou yêu mình nhiều thế nào đủ khiến cậu mỉm cười. Nhưng theo khía cạnh khác thì cậu không vui chút nào. Asou nói muốn có mặt trong tương lai của Satori.

Đó là ý gì? Anh ấy muốn mình cùng tới Mỹ?

Satori sẽ phải dùng tất cả thời gian trong đại học để học tiếng anh như điên, mới có đủ khả năng cùng Asou qua Mỹ.

Rồi mình sẽ làm gì? Cậu không thể nghĩ ra điều gì. Mình sẽ ngồi chờ Asou về nhà mỗi ngày ư?

Kỳ thật Satori không nghĩ nhiều đến tương lai. Cậu phát hiện mình bị dắt mũi theo lời Asou nói, bản khoăn suy nghĩ cụm từ ‘suốt đời bên nhau’. Cậu không có công việc nào muốn làm khi tốt nghiệp.

Có lẽ vì anh trai sinh ba đứa nhóc khiến cậu luôn chơi đùa với chúng, cậu nghĩ làm việc trong công ty đồ chơi cũng không sai. Nhưng đó chỉ là ý định mơ hồ, cậu chưa nghĩ rõ ràng, đơn giản nhất là làm công nhân viên chức bình thường.

Bình thường. Cái gì là bình thường?

Satori lập tức tự động loại trừ tình yêu với Asou trong phạm vi bình thường. Không phải cậu kỳ thị Asou, cậu toàn tâm toàn ý yêu hắn. Mà là cả thế giới phản đối, nó là không bình thường. Chỉ nghĩ tới việc nói cho ba mẹ và anh trai biết cậu có quan hệ với hắn sẽ khiến cậu rùng mình.

Asou thừa nhận bản thân có thể yêu nam cũng có thể yêu nữ, nhưng người ta dễ dàng tiếp nhận hắn. Một Asou chói mắt, sở hữu căn hộ đắt tiền và có ông chú là thiết kế sư nổi tiếng. Người ta sẽ quỳ gối ở bất cứ nơi nào hắn đi qua.

Satori thấy khía cạnh ‘bình thường’ giữa cậu và Asou là hoàn toàn khác biệt. Cơ sòng bất an cuốn lấy cậu.

Chúng tôi có thể hòa thuận trong khi hoàn toàn trái ngược nhau? Chúng tôi thật sự có thể sống cả đời bên nhau theo ước muốn của Asou sao? Chúng tôi thật sự có thể sống chỉ vì yêu? Cho dù chính tình yêu đó làm mình sợ hãi?

Trái tim Satori quặn thắt, cậu siết chặt ngực áo.

Đột nhiên vang lên giọng nói trầm thấp xa lạ làm cậu giật mình nhảy dựng.

“Này! Tàn học!”

Đúng là tan học rồi, một số sinh viên còn trong lớp nhưng giáo sư đã đi khỏi. Satori nhìn đồng hồ, vừa lúc chỉ chín giờ năm mươi lăm phút, hôm nay tan học sớm hơn bình thường.

“Cậu là Satori Okada phải không?” Giọng kia tiếp tục hỏi.

Satori ngẩng đầu, thấy người nam sinh ngồi bàn phía trước mình. Gã có khuôn mặt đẹp trai nam tính, mắt một mí, mũi cao. Mái tóc nhạt màu càng làm nổi bật khuôn mặt dễ thân. Hẳn là loại người rất bắt mắt, nếu Satori từng gặp qua thì sẽ không quên. Nói cách khác, Satori chắc chắn là cậu chưa từng thấy người này trong lớp Anh văn.

“Đúng là tôi. Cậu muốn gì?” Satori cảnh giác nhìn gã.

Gã mỉm cười khoe hàm răng trắng. “Tôi tên Shunpei Izuka. Năm nhất khoa công nghệ kỹ thuật.”

Satori cau mày. Năm nhất khoa công nghệ kỹ thuật tìm mình có chuyện gì?

Chắc là trên mặt cậu lộ rõ thắc mắc nên Izuka kéo ghế đứng lên. Gã không cao nhưng cơ thể cân đối.

“Tôi nghĩ mình sẽ có cơ hội gặp Naotaka nếu đi cùng cậu.” Izuka nhìn xuống Satori, cười rạng rỡ.

Satori cảm thấy tim bị bóp nghẹn. Đây là người thứ hai cậu nghe họ gọi tên Asou, người thứ nhất là Yasumi.

“Cậu biết Asou?” Satori hỏi, cẩn thận không để lộ tâm tình khó chịu.

Izuka gật đầu. “Coi như tôi quen biết anh ấy cũng lâu rồi. Hiện tôi đang không có ai hết, nên nghĩ biết đâu có thể lần nữa chơi với anh ấy.” Izuka băng quơ nói.

Satori kỳ quái nhìn gã. Rõ ràng khi gã nói ‘chơi’ không có nghĩa là đi đâu chơi, nó chỉ có duy nhất một ý nghĩa.

Satori nuốt nước bọt khan.

Người này muốn gặp với Asou? Chỉ như thế? Tại sao? Vì cái gì? Hẳn đã nói hai người quen biết một thời gian. Vậy là bạn trai cũ muốn nối lại tình xưa? Nhưng tại sao là bây giờ...

Satori ngồi suy nghĩ lung tung, bất giác chuông reo vang. Izuka đứng đó, nghi hoặc nhìn chằm chằm cậu như thể đang chờ đáp lời.

“Satori?”

Satori chợt nghe âm thanh quen thuộc. Asou ló đầu ra từ khung cửa khép hờ, đôi mắt ánh tia vui vẻ nhìn cậu.

“Satori.” Asou lại kêu lên, bước vào trong, nhưng khi thấy Izuka thì bỗng đông cứng lại. Nụ cười lập tức biến mất, hấn nhú mày. “Izuka?”

“Lâu không gặp, anh Naotaka.” Izuka vô tư nói, chạy tới chỗ Asou. Hiên nhiên gã không muốn tiếp tục nói chuyện với Satori.

“Cũng một tháng rồi không gặp nhỉ? Anh vẫn đẹp trai như vậy!”

Izuka đến gần quá mức, Asou lùi lại.

“Cậu làm gì ở đây?”

“Em làm gì ở đây ư? Em là học sinh năm nhất khoa công nghệ kỹ thuật. Anh có tin tưởng nếu em nói tới đây là vì anh không, Naotaka?” Izuka lại tiến tới một bước, nhìn chăm chú vào Asou.

“Nhắm nhí. Cậu chưa bao giờ làm chuyện gì đáng hoàng. Cậu có ý định gì?” Nghe giọng điệu của Asou lúc này làm Satori kinh ngạc, nó lạnh lùng thô bạo.

Đây không phải Asou mà cậu quen biết, cũng không phải Asou lúc hai người còn là bạn bè. Trước đây Satori chưa từng thấy biểu cảm lạnh như băng trên mặt hấn thể này. Cảm giác không có chỗ cho cậu xen vào cuộc nói chuyện.

Izuka chỉ là mỉm cười, hoàn toàn thần nhiên.

“Em có ý gì ư? Lạnh lùng thật đấy. Bây giờ em không quen ai cả. Có muốn chơi một lúc không, anh Naotaka?”

“Cảm ơn, không cần.” Asou đáp ngay.

Izuka bĩu môi. “Anh cùng bạn Okada quen nhau khá lâu nhỉ? Em quan sát anh suốt, chắc bây giờ anh cũng nên chán rồi chứ.”

“Izuka.” Asou âm thanh không cao bao nhiêu nhưng tràn đầy nguy hiểm. “Tôi sẽ không chơi qua đường với cậu nữa. Bây giờ không, sau này cũng không. Tôi phải nói bao nhiêu lần cậu mới hiểu? Phức quá. Cút đi.”

“Trời, sao anh giận dữ thế? Em hiểu rồi, mai mốt gặp lại anh sau.” Izuka nói, không thèm nhìn ánh mắt cảnh cáo của Asou. Gã quay sang Satori – người này giờ cũng sốt nhìn tình hình – và vẫy tay chào. “Bạn Okada, nếu khi nào thấy chán Naotaka thì đưa cho tôi nhé? Tôi vẫn nhớ rất rõ anh ấy yêu thích cái gì.”

“Izuka!” Lần này Asou thật sự gầm lên.

Rầm rì trong hòng, Izuka ra khỏi phòng học.

Không khí nặng nề. Satori cứng ngắc nhìn hướng cửa. Ngực đau nhói, cổ họng mắc cựa nghẹn.

Asou làm sao quen biết với Izuka? Chuyện này là sao đây? Satori phục hồi tinh thần hơi chậm nhưng cũng hiểu được ý nghĩa đoạn đối thoại vừa này.

Định ninh Asou trước đây chưa từng quen ai thì quả là suy nghĩ ngốc nghếch, nhất là hán đẹp trai như vậy. Cho dù Asou không đi tìm thì người ta cũng tự động nhào vào hán. Có lẽ hán có nhiều kinh nghiệm tình trường. Nhưng Satori không thể quên mất ý tưởng cặp chơi và quen chán ai đó. Nó không có nghĩa là cậu cũng sẽ nằm trong hoàn cảnh đó.

“Satori!” Asou kêu gọi.

Satori máy móc ngược nhìn Asou, bốn mắt chạm nhau. Mắt Asou sâu thẳm nóng bỏng. Satori không thể tự chủ bản năng dời mắt nhìn hướng khác. Thật buồn cười nếu tự tưởng tượng rồi tự sa vào bị thương, trong khi chưa nghe Asou giải thích. Tự nhủ là thế nhưng cậu không thể nhìn thẳng hán, thậm chí không thể cử động. Ngọn lửa hờn ghen dâng trào trong thân xác hòa lẫn với bất an gieo mầm từ lâu.

“Satori.” Asou thì thầm bên tai cậu.

Satori cứng người lại.

“Em có cần học tiết sau không? Ta cần nói chuyện.” Asou khẩn trương hỏi.

“Dĩ nhiên phải đi. Giáo sư Horiuchi sẽ điểm danh học sinh.” Satori thấp giọng trả lời. Cậu cắn chặt môi, cảm giác bất an, ghen ghét, bối rối đồng loạt hiện ra trong giọng nói của mình, cậu chán ghét như thế. Nó làm cậu sợ, đây là một con người khác mà cậu chưa bao giờ phát hiện.

“Satori...”

“Lát nữa em sẽ nghe anh nói sau.”

“Anh muốn nói ngay bây giờ.” Asou siết chặt tay Satori.

Satori hơi thở hỗn loạn, nhớ tới những ngón tay thon dài múa trên làn da cậu khi hai người trong phòng ngủ.

“Làm ơn, nghe anh nói đi.” Giọng Asou tràn đầy tuyệt vọng. Satori chậm rãi ngẩng đầu.

“Satori...”

Nhìn khuôn mặt không còn lạnh cứng rắn, Satori thở dài gật đầu.

.....

“Anh và Izuka biết nhau hồi lớp 11, khi đó cậu ta học năm nhất. Anh quen cậu ta thông qua Yasumi, cả ba học cùng trường.” Asou nói lúc hai người chậm rãi sống vai bước đi.

Satori cúi đầu bước tới trước, ánh nắng ấm áp, gió lạnh mơn man gò má. Hàng cây bạch quả nhẹ đung đưa. Đi bên cạnh Asou nhưng lòng cậu không hề vui sướng. Tâm nặng nề như chì, trước đây chưa bao giờ như thế.

“Lúc đó anh...không nói chuyện với ai...” Asou ngập ngừng như thể khó nói. “Izuka và anh từng làm chuyện đó vài lần.”

Satori cắn môi. Cậu đã tưởng tượng rất nhiều, nhưng chính tai nghe được chẳng ngờ lại đau đến mức này. Cậu sẽ không xúc động dù biết Asou từng hẹn hò với ai khác, nếu Izuka không xuất hiện. Tưởng tượng là một chuyện, tận mắt thấy lại là chuyện khác.

“Nhưng đó chỉ là làm vài lần thôi, anh và cậu ta thật sự không chính thức yêu đương. Anh không hề yêu cậu ta. Từ khi vào đại học thì anh không gặp với ai nữa. Thật sự, bao gồm cả Izuka.” Asou bình tĩnh nói tiếp.

Vậy là Asou có thể ngủ với người khác trong khi không hề yêu hay muốn quen họ. Satori thấy ghen tỵ, cậu ghét chính mình ích kỷ như thế. Tuy hiểu đa số đàn ông không cần tình yêu đáp lại, họ có thể làm tình với ai đó cho vui thôi. Bản thân cậu thấy cũng chẳng có gì đáng trách. Ngoài ra Asou đã nói là sau này không làm thế nữa. Satori hiểu rõ nhất tình cảm Asou dành cho mình. Nhưng tất cả không có nghĩa là Satori chịu được khi nghe Asou từng qua đêm với ai, cậu không thể chịu đựng nổi.

Tại sao mình cứ lo lắng việc Asou đã làm trước khi quen mình? Satori nghĩ, không kiềm được thân thể run rẩy. Điều này hoàn toàn không thể khống chế.

Satori cứ lặng im bước đi cho đến khi nghe giọng Asou lo lắng gọi tên cậu.

“Anh sẽ rời xa em khi thấy chán phải không?” Satori hỏi.

Các sinh viên đi ngang qua tò mò nhìn họ.

Asou nắm vai cậu, thấp giọng vội vàng nói. “Anh sẽ không bao giờ chán em. Trước đây không có ai cho anh cảm giác thế này. Anh chưa bao giờ yêu ai. Em là người duy nhất anh muốn chiếm giữ thành của riêng mình – người duy nhất anh muốn có được tình yêu.”

Satori ngừng lại, đầu vẫn cúi thấp. Cậu biết rõ. Cậu biết tình cảm của Asou không phải dối trá. Cậu biết lo lắng chuyện quá khứ thì đúng là ngu ngốc. Thế nhưng vì sao không thể xóa tan cảm giác u ám này?

“Asou à.”

“Sao?”

“Anh có yêu em không?”

“Anh yêu em.” Cậu trả lời khẳng định không một chút do dự.

Satori cảm giác khóe môi cong lên tạo ra một nụ cười, dù trong lòng vẫn thấy nặng nề, ngực đau đến mức không thể thở.

“Em cũng yêu anh.” Cậu nói khẽ.

Asou thở phào nhẹ nhõm. Hắn buông bàn tay nắm vai cậu, sửa sang ôm chặt cậu. “Anh xin lỗi làm em trải qua chuyện thế này.”

Satori lắc đầu ý bảo không bận tâm. Cậu đã tưởng rằng tin vào những lời Asou nói thì sẽ khá hơn, nhưng không phải vậy.

Tại sao không chứ? Mình yêu Asou và Asou yêu mình. Vậy thì tại sao lòng vẫn đau đớn?

“Satori này. Hôm nay chúng ta cúp học đi.”

“Hử?”

Satori ngẩng đầu, giật mình trước đề nghị bất ngờ.

Asou mỉm cười, đôi mắt nheo lại. Satori ngơ ngác nhìn chăm chăm khuôn mặt cười rạng rỡ của Asou. Cậu biết nụ cười này chỉ dành cho riêng mình. Cậu sẽ không thấy Asou cười như thế với bất cứ ai khác.

“Chúng ta hãy đi xem bộ phim mà em thích, rồi đi ăn.” Asou nói bằng giọng ngọt chết người.

Satori gật đầu. Cho dù bây giờ cậu có vô lớp thì cũng không tập trung học được, vậy thì tại sao không đi cùng Asou.

Hai người đi ra cổng bước trên lề đường, ngón tay Satori đan vào tay Asou. Hiếm khi thấy Satori chủ động, Asou kinh ngạc nhìn xuống cậu, lập tức hân hạnh phúc nở nụ cười.

Satori cũng cười, tay siết chặt tay hân. Tay Asou dày rộng và ấm áp, nếu cậu cứ nắm tay hân thế này, tin tưởng lo âu bất an sẽ tan biến hết. Dù sao thì bây giờ người đi cùng Asou chính là cậu, Satori.

11. Chương 11: Dẫn Sói Vào Nhà

Hai người đi ra cổng bước trên lề đường, ngón tay Satori đan vào tay Asou. Hiếm khi thấy Satori chủ động, Asou kinh ngạc nhìn xuống cậu, lập tức hân hạnh phúc nở nụ cười.

Satori cũng cười, tay siết chặt tay hân. Tay Asou dày rộng và ấm áp, nếu cậu cứ nắm tay hân thế này, tin tưởng lo âu bất an sẽ tan biến hết. Dù sao thì bây giờ người đi cùng Asou chính là cậu, Satori.

Satori cảm thấy mỗi bước chân quay về nhà như đang lướt trên mây, may là có màn đêm che giấu nụ cười trên mặt cậu. Dĩ nhiên cậu vẫn băn khoăn về Izuka, thỉnh thoảng những từ như ‘cặp chơi’ và ‘quen chán’ xuất hiện trong đầu cậu, làm ngực đau nhói. Nhưng lúc bên Asou sẽ xua tan hết những cảm xúc tối tăm đó.

Tại sao mình cứ băn khoăn chuyện quá khứ? Thứ quan trọng nhất là hiện tại!

Không ngờ mình hẹp hòi đến vậy. Satori nghĩ.

Biết rõ quá khứ vẫn không giảm bớt hờn ghen trong cậu. Hơn nữa, cậu không dám hỏi Asou chuyện liên quan đến Izuka. Cậu nói không ra lời, vì sợ đáp án.

Satori cảm giác bước chân trở nên nặng nề. Tình cảm mãnh liệt này làm cậu sợ hãi. Cậu cũng sợ tương lai mờ mịt. Cậu sợ mọi thứ.

Asou thấy gì ở mình?

“Bạn Okada.”

Nghe có người gọi tên mình, cậu cứng người. Cậu biết âm thanh đó, dứt khoát xoay người lại, thấy Izuka đứng gần cột đèn đường. Gã mỉm cười, khóe môi cong lên.

Hân làm gì ở đây? Satori thấy khó chịu và bất an.

“Chào buổi tối. Cậu một mình hả?”

“A ừ.” Satori ậm ừ đáp.

Izuka nhìn nhìn sau lưng cậu. “Nhà tôi ở phía trước, nhà cậu gần đây hả?”

“Nhà tôi cũng trên con đường đó.” Satori cố gắng bình tĩnh trả lời.

Izuka ngạc nhiên kêu lên. “Tôi không ngờ đấy. Cậu dễ gây ấn tượng mạnh, nếu từng gặp qua cậu thì chắc tôi không quên đâu.”

Gây ấn tượng mạnh? Mình á? Satori nghĩ, kiềm nén cảm giác chán ghét. Cậu không biết Izuka muốn làm gì, cậu không thể vô cớ tự dưng ghét người ta. Hơn nữa Asou và Izuka không còn qua lại nữa. Tất cả đã chấm dứt. Asou đã nói với cậu như thế, thì đó là sự thật.

Không có lý do gì phải tức giận. Satori thầm nghĩ. Nếu không ngăn lại bản thân chắc cậu sẽ hét vào mặt Izuka, cảnh cáo gã không được tới gần Asou.

Satori thấy Izuka mang một cái túi to.

“Cậu học xong đang trên đường về hả?” Satori bình tĩnh hỏi.

Izuka thở dài rất kịch. “Ừ, phải học cả ngày đấy. Sang năm còn phải tham gia tình nguyện viên nữa. Vào đại học tôi chỉ muốn thả lỏng vui chơi, ai dè bận quá.”

“Nghe nói khoa kỹ thuật khó lắm.” Satori bước đi bên cạnh Izuka, lại thấy gã không nhấc chân mà chỉ đứng đó nói.

“Nếu tôi giỏi tiếng Nhật thì đã chọn môn ngôn ngữ học rồi. Tôi giỏi tiếng Anh nhưng thích Nhật ngữ hơn.”

“Nhưng mà kỹ thuật sẽ giúp cậu dễ chọn việc làm hơn.”

“Tôi chỉ mới vào đại học, còn chưa nghĩ tới tìm việc làm.”

Sóng vai đi bên cạnh, rõ ràng thấy Izuka cao hơn Satori một chút. Gã mặc xa hoa nhưng không thô tục. Cách ăn mặc tỉ mỉ từng chi tiết, hoàn toàn khác với Satori, người thường mặc đồ tùy tiện.

Izuka mà đứng bên Asou thì chắc sáng chói lắm.

Thậm chí tính cách cũng trái ngược. Izuka hoạt bát và vô tư. Gã hơi chủ kiến nhưng thân thiện. Khác xa Satori, thường bị nói là hủ nút.

Izuka có lẽ sẽ không bao giờ thấy bất an hay sợ hãi những sự việc mới lạ. Hắn và Asou có lẽ sẽ rất hợp nhau.

Satori cảm giác trái tim rút một nhịp.

Asou đã ngủ với Izuka bao nhiêu lần? Hắn làm tình như thế nào với Izuka? Hai người có hôn môi? Có trao nhau nụ hôn lâu dài say đắm? Asou có nói yêu Izuka không? Hắn có nói bằng giọng thấp trầm đó, cho dù chỉ là lời nói dối?

“A, tới nhà tôi rồi.” Satori thản nhiên nói khi cả hai tới trước cổng chung cư. Trong lòng cậu thầm thở phào, cuối cùng cũng bỏ ra Izuka. Nếu người con trai này từng có quan hệ với Asou, cậu không muốn tiếp xúc dài lâu. Cậu sẽ nghĩ lung tung rồi phát điên lên mất.

“Ồ, cậu sống ở đây hả? Tầng mấy vậy?” Izuka vô tư hỏi.

“Tầng một, phía bên kia.” Satori đáp, tự hỏi Izuka muốn gì.

Izuka tươi cười ngọt ngào, một nụ cười đơn thuần. “Tôi muốn xem chỗ cậu ở. Tôi có thể nhìn không?”

“Trong nhà tôi có gì mà nhìn, nó vừa bẩn vừa loạn.”

“Tôi không ngại.” Izuka không chút bối rối đáp.

Satori liếc gã. Izuka không ngại nhưng cậu thì có.

Thấy Satori không nói lời nào, Izuka phẩy tay.

“Không phải tôi muốn cậu cho vào nhà hay gì đâu. Tôi chỉ là tò mò muốn xem một chút thôi.”

“Tại sao là phòng tôi?”

“Đã nói là tôi tò mò mà. Hay bên trong có giấu cô gái nào hả?” Izuka chớp mắt nghi hoặc.

Satori thấy bị xúc phạm, cậu không muốn Izuka nghĩ sai về mình.

“Dĩ nhiên không có. Được rồi, tôi sẽ mời cậu một tách trà, vào đi.” Satori cộc lốc nói.

Nụ cười đắc ý hiện ra trên mặt Izuka. “Gì, thật hả? Cảm ơn! Sau này tôi sẽ mời lại cậu!”

Cái giọng nói hồn nhiên của gã làm bao tử Satori quặn đau. May là trời tối nên không sợ Izuka thấy mặt cậu.

“Ô, cậu có cửa sổ nhìn ra hướng nam, may mắn ghê! Cửa sổ nhà tôi hướng đông nên buổi sáng ánh mặt trời chói đến mức ngủ không được.” Izuka nói huyền thuyên trong lúc Satori lấy chìa khóa.

Mình đang làm gì thế này? Satori nghĩ.

Tại sao cậu để một gã con trai – người chỉ mới gặp mặt, người từng cặp với Asou – vào phòng mình?

Nhưng nếu để Izuka về nhà bây giờ thì có lẽ gã sẽ nói gì đó với Asou. Xem trưa nay cách Asou hành xử thì chắc không tin Izuka nói cái gì. Nhưng nếu gã tìm Asou nói có chuyện muốn kể về Satori, chắc hẳn sẽ lắng nghe. Rồi họ sẽ nói chuyện ở một nơi vắng vẻ. Satori không muốn thế. Cậu mở cửa bước vào trong.

“Vào đi.”

“Cám ơn.” Izuka theo vào.

Satori nghe tiếng cửa đóng lại, khóa chốt.

“Chờ chút, tôi sẽ bật đèn...”

Cánh tay Izuka vòng quanh Satori.

“A! Khoan, làm cái...?” Satori vùng vẫy nhưng không thể thoát khỏi cánh tay giam cầm mình. “Buông ra!”

“Đừng chống cự. Tôi sẽ dịu dàng.” Izuka thì thầm, cười khê. Gã dễ dàng ngăn chặn tay chân Satori.

Satori thấy có cái bóng trên mặt mình, cậu và gã gần sát quá. Izuka có lẽ không có sức lực mạnh mẽ, nhưng rõ ràng gã đã quen tình huống như vậy. Đó là nguyên do vì sao cậu có cổ sức thể nào cũng không bỏ ra Izuka được. Satori kinh hoàng.

“Cậu đang làm gì?!”

“Tôi đang làm gì ư? Tôi thích cậu, bạn Okada. Mắt cậu rất quyến rũ. Cậu đưa tôi vào phòng chứng tỏ cũng có ý này.” Izuka cười.

Satori cảm giác cần cổ chợt nhói đau. “Ừ...” Cậu đổ mồ hôi lạnh, biết rằng Izuka vừa cắn mình.

Mũi cậu không ngửi thấy mùi hương ấm áp từ Asou, thân thể đè lên cậu hoàn toàn lạ lẫm. Satori khó chịu muốn nôn. Tóc gáy dựng lên, cả người lạnh lẽo.

Trò đùa gì đây!

“Không! Không! Bỏ tôi ra!” Satori vùng vẫy kịch liệt nhưng bị Izuka kiềm chế.

“Thôi nào, tôi đã nói đừng chống cự mà.” Izuka nắm tay Satori đặt lên tường.

Satori hoảng sợ.

“Buông!”

Cậu cố đẩy Izuka ra nhưng gã dùng sức nặng cơ thể áp cậu dán chặt vào tường. Đầu và sau lưng Satori đau đớn, cậu rên rỉ. Izuka thắng lợi giam cầm Satori.

“Izuka!”

“Nếu cậu ngoan ngoãn yên tĩnh, tôi sẽ làm cậu thấy sung sướng hơn cả Naotaka.” Izuka trầm thấp thì thầm. Hơi thở nóng bỏng phả lên môi Satori.

Satori nhắm chặt mắt quay đầu đi. Tay Izuka vẫn đang siết cổ tay cậu.

“Không hôn sao?” Izuka trêu đùa hỏi. Gã tách hai chân cậu ra, chen một chân vào, ác ý chà xát.

“Đừng!”

Không! Không! Không!

Cậu không muốn làm chuyện này với ai khác ngoài Asou!

Izuka nhìn yết hầu Satori khi cậu nuốt nước miếng.

“Hừm, dường như cậu rất nhạy cảm.” Chân hắn càng chà xát mạnh hơn.

“Không!” Satori hét, nhưng bị môi Izuka ngăn chặn.

Cảm giác cái lưỡi nóng bỏng của Izuka đang cố xâm nhập miệng mình làm Satori buồn nôn. Họng cậu nghẹn lại, muốn ói ngay lập tức.

Tại sao chuyện này xảy ra? Tại sao mình phải hôn ai khác ngoài Asou?

Satori cắn mạnh cái lưỡi xâm nhập miệng mình.

“Au!”

Cậu ngủ thấy mùi máu, rồi cơ thể được tự do.

“Au! Làm gì vậy?!”

“Tôi...tôi cũng muốn biết!!!” Satori hét, thở dồn dập. Cậu đang run, cổ tay đau nhức. “Cậu nghĩ cái quái gì vậy?!”

“Ý gì chứ? Không phải cậu ngủ với Naotaka sao?” Izuka hỏi thẳng.

Satori nghẹn lời. Chưa có ai vào thẳng vấn đề giống gã, cậu không biết nên đáp làm sao.

“Tôi nghĩ vì cậu đã ngủ với Naotaka nên chắc sẽ để tôi làm tình.”

“Cậu nghĩ cái gì?!”

“Cậu thật sự không hiểu...” Izuka liếm môi, lại tiếp cận Satori. Satori cứng người, xấu hổ phát hiện mình sợ hãi co rút người lại.

Izuka dò xét nhìn cậu một lúc sau đó thở dài. “Hồi trung học, những bạn tình của Naotaka đều như thế. Bao gồm cả tôi. Naotaka chưa bao giờ từ chối ai, cũng không bị ai trói buộc. Anh không quan tâm nếu người muốn ngủ với anh ấy lên giường cùng người khác.” Izuka nhún vai. “Cậu may mắn nếu ngủ với Naotaka, không thì sẽ ngủ với một trong mấy người đó. Vì vậy tôi tưởng mình có thể ngủ với cậu, thậm chí nếu Naotaka cấm...” Giọng Izuka dần thấp xuống, gần như thì thầm.

Izuka cúi xuống lấy túi xách, quay đầu nhìn hướng Satori vẫn đang đông cứng thân thể, mỉm cười. “Đó là Naotaka của hai năm trước. Người nào biết anh ấy cũng sẽ nói cho cậu y như vậy. Tôi không biết vì sao anh ấy chịu quen loại người nghiêm túc như cậu. Có lẽ không liên quan đến tôi, nhưng cậu nghĩ có thể chia tay Asou trước khi thống khổ vì anh ấy sao?”

Satori cắn môi thấy đầy mắt Izuka chất chứa đau thương, không thể mở miệng nói chuyện không liên quan đến gã. Cậu không thể nhúc nhích, không biết là vì kinh ngạc bị Izuka tấn công, hay vì nghe kể quá khứ của Asou.

“Vậy tôi xin phép ra về.” Izuka lịch sự chào, rời đi.

Nghe tiếng cửa đóng sầm, Satori trượt dài thân thể ngồi phịch xuống sàn. Lúc này cả người lại bắt đầu run bần bật, hai tay vây quanh ôm chặt chính mình, nhưng không thể ngừng run. Run mạnh đến nỗi nghe tiếng răng nanh lách cách va nhau. Cậu liếc xuống cổ tay, dấu đỏ ngón tay hiện trên da thịt.

Cậu còn nghe văng vẳng âm thanh của Izuka vang vọng trong đầu.

‘Cậu nghĩ có thể chia tay Asou trước khi thống khổ vì anh ấy sao?’

Satori không biết nên làm gì đây. Những thứ Izuka nói đều là quá khứ, bây giờ Asou không làm thế nữa. Cậu cố gắng thuyết phục bản thân nhưng chỉ thấy càng khủng hoảng hơn.

12. Chương 12: Mặt Trái Của Cảm Xúc

“Cậu nghĩ có thể chia tay Asou trước khi thống khổ vì anh ấy sao?”

Asou đã nói ‘suốt đời bên nhau’. Asou đã nói rằng hắn nghiêm túc. Hắn đã nói qua Mỹ du học là để có thể bên cạnh Satori. Satori rất hạnh phúc, nhưng cảm giác không chân thật. Có lẽ vì thế giới Satori sống khác hoàn toàn với thế giới của Asou. Cậu không thể theo kịp hắn.

Asou nói muốn đi du học để tìm công việc tốt, như vậy sẽ không ai dám bàn luận hắn là trai thẳng hay đồng tính. Nhưng Satori không biết có nên tin hắn hay không. Asou có thể thích cả hai phái, trước khi gặp Satori thì hắn đã cặp bồ rồi. Có lẽ Asou từ lâu đã dự định du học ở Mỹ cho dù có quen với cậu hay không. Có lẽ hoạch định tương lai của hắn hoàn toàn không phải vì Satori.

Hơn nữa chắc chắn Asou có nhiều mặt mà cậu chưa được biết. Hai người chỉ mới hẹn hò ba tháng. Có lẽ thời gian lâu cậu sẽ hiểu biết hơn về hắn, sẽ càng nhiều người giống như Izuka xuất hiện. Một ai đó sẽ tổn thương cậu bằng cách nào đó mà cậu không thể tưởng tượng. Họ có lẽ sẽ cướp mất Asou từ tay cậu.

Lúc đó Satori sẽ ra sao đây? Cậu yêu Asou rất nhiều, nhiều đến mức không nghĩ lại quen ai khác nữa. Vậy nếu Asou rời đi thì cậu sẽ làm sao? Những cảm xúc, khát vọng bão táp này sẽ đi về đâu?

Nó làm cậu bất an, lo sợ, trái tim đau đớn.

“Asou...” Satori thì thào, cái trán tựa vào đầu gối.

Mình yêu anh ấy.

Chỉ suy nghĩ thôi đã làm tim cậu cháy bỏng. Cảm giác khóe mắt cay, chưa kịp cắn chặt răng thì giọt nước đã lăn dài xuống gò má.

Cậu sợ hãi đặt niềm tin vào Asou, nhất là khi biết rằng cuối cùng sẽ bị tổn thương. Cậu sợ hãi tình huống không định hình. Cậu không có can đảm bước một chân vào thế giới mới tràn đầy xa lạ.

Chưa hết, cậu muốn Asou yêu mình. Cậu chỉ muốn tình yêu của Asou. Cậu muốn là người duy nhất Asou yêu trên thế giới này. Cậu không muốn bị Asou căm ghét.

Nó hỗn loạn. Ích kỷ. Bất công. Chưa bao giờ là công bình.

Anh trai của Satori lớn hơn cậu vài tuổi, thích làm việc theo ý mình. Anh là mẫu người nghĩ gì nói nấy. Anh thành đạt và được nhiều người yêu thích, cha mẹ nâng niu trong tay. Anh trai luôn làm Satori tự ti. Cậu thường suy nghĩ quá nhiều trước khi hành động nên rất cuộc chẳng hoàn thành được gì.

Nhưng Satori khó mà nói mình có muốn giống như anh trai, nếu thừa nhận là cậu ngưỡng mộ anh trai thì sẽ mất đi cả lòng kiêu ngạo.

Satori mặt ngoài tưởng như là một người đáng tin cậy, kỳ thật cậu chỉ là người nhát gan, suy nghĩ hạn hẹp.

Satori càng ôm chặt cơ thể không ngừng run rẩy.

Nếu Asou biết mình là loại người hẹp hòi như vậy, anh ấy sẽ chán ghét mình.

.....

“Em khỏe không, Satori?” Asou lo lắng hỏi.

Satori gượng cười. “Không sao. Em đã nói rồi, không có gì đâu.”

“Nhưng nhìn em không khỏe.”

“Em không sao. Em chỉ hơi hồi hộp vì lâu rồi không gặp cô Yasumi.”

“Em có chắc không? Đừng quá miễn cưỡng.” Asou lo lắng nhìn cậu.

Asou mặc rất đơn giản, quần jean áo thun, nhưng với cơ thể thon dài thì trông hắn khá đẹp trai. Hắn chỉ cần đứng đó, tất cả phái nữ đi ngang qua sẽ ngoái đầu lại nhìn. Satori mặc đồ cũng tương tự, áo thun bằng len và quần jean, nhưng cậu không gây chú ý bằng hắn.

Hai người đang đứng trước đài phun nước trước sân ga, nơi lát nữa hội ngộ cùng Yasumi. Thời tiết ấm áp, mấy người đi ngang đều mặc quần áo dành cho mùa hè.

“Gần đây em trở nên ít nói, có thật là không có chuyện gì?”

Satori cứng người khi Asou dịu dàng vuốt lưng cậu.

“Satori à?” Asou nghi hoặc hỏi.

Satori bối rối nói. “Thật sự không có chuyện gì, em khỏe mà.”

“Nhưng...”

“Cô Yasumi chắc sắp tới rồi.”

Họ hẹn gặp nhau lúc hai giờ trưa, đồng hồ chỉ điểm hai giờ mười phút mà chưa thấy Yasumi xuất hiện.

“Satori.”

Satori ngẩng đầu nhìn Asou sắc mặt nghiêm nghị. “Asou?”

“Em đang nghĩ về chuyện Izuka phải không?” Asou thấp giọng hỏi.

Satori lần nữa cứng người, Asou nhăn mày nhìn cậu.

“Tất cả đã chấm dứt rồi. Chuyện quá khứ không liên quan gì đến hai ta. Hãy tin anh.” Giọng Asou ngày càng kích động.

Satori gật đầu, mỉm cười. “Ừ, em biết rồi. Lúc trước anh đã nói rồi còn gì.”

Đã qua năm ngày kể từ tai nạn với Izuka, nhưng Satori không nói cho Asou biết. Cậu nghĩ im lặng sẽ tốt hơn là làm Asou lo lắng.

Kỳ thật đúng hơn là cậu không muốn nhắc tới Izuka. Nếu đề cập tới gã, cậu sẽ cảm thấy ghen tỵ xấu xa bùng lên. Nó chỉ càng chứng minh cậu yêu Asou tha thiết bao nhiêu, rồi thì cậu sẽ nghĩ lung tung đi vào ngõ cụt. Cậu có thể không nhắc đến Izuka, nhưng không làm sao xóa đi cảm xúc lo sợ này, hoặc vứt bỏ những thứ Izuka từng nói ra khỏi đầu. Nỗi bất an lần áp tình cảm dành cho Asou, mơ ước suốt đời bên nhau sẽ chỉ là hình dung kinh khủng. Nếu việc đó xảy ra, cậu sẽ càng bất an hơn thôi.

Satori sẽ làm sao nếu bị Asou bỏ rơi? Nếu Asou ghét cậu? Nếu Asou chọn ai khác? Cậu sẽ ra sao? Satori không thể nghĩ ra. Cậu không muốn ăn hay ngủ, bây giờ cậu sẽ xù lông nhím nếu bất cứ ai chạm vào, thậm chí là Asou.

Asou nhất định đã biết rồi, bởi vì khi hai người dành thời gian dài rảnh rỗi bên nhau, hẳn không hề chủ động làm tình với Satori. Asou không bao giờ ép buộc cậu, luôn nghĩ tới cảm nhận của Satori trước nhất.

Một mặt điều này làm Satori hạnh phúc, mặt khác nó làm cậu bứt rứt. Cho dù Asou có cưỡng ép, thì có lẽ thông qua phương thức làm tình khiến Satori không còn lo nghĩ vu vơ.

“Em đang lo lắng điều gì?” Asou hỏi, lại vuốt tóc Satori.

Bỗng dưng một nhóm thanh niên tiến đến trước mặt hai người. Một trong số đó lên tiếng.

“Ê, Naotaka kia!”

“Phải ha! Lâu không gặp!”

“Cậu đang đón ai hả?”

Nhóm người gồm ba nam hai nữ – kể cả Izuka. Satori căng thẳng cơ thể. Nhóm người ăn mặc phô trương lòe loẹt vây quanh Satori và Asou.

“Bây giờ cậu là sinh viên rồi nhỉ, không thèm đi chơi cùng bọn này nữa. Chúng tôi rất lo cho cậu đó!”

“Thiếu cậu chơi không vui gì cả, Naotaka!”

“Tụi này đang tới chỗ Junko nè, đi chung đi!”

Satori bản năng lùi vài bước, Asou tiến lên chắn trước mặt cậu.

“Tôi đã nói rồi, sẽ không đi chơi với mấy người nữa. Tôi đang chờ người, biến đi.” Hắc lạnh lùng nói.

Cả nhóm không vui rên la.

“Đừng nói thế chứ!”

“Cái cậu bên cạnh cũng đi chung đi!”

“Cậu ta dễ thương thật! Đúng mẫu tôi thích!”

“A! Tôi cũng vậy! Cậu ta đẹp thật đó!”

Satori cúi đầu tránh né những cánh tay vươn ra định chạm vào mình.

“Tôi không muốn tụ tập với mấy người nữa. Bắt tôi phải nói bao nhiêu lần hả!?” Asou giận dữ nói.

Nãy giờ Izuka vẫn giữ im lặng, nay bỗng nhiên lên tiếng.

“Có lẽ bạn Okada muốn đi thì sao. Đường như anh che chở quá đáng rồi.”

Satori xanh mặt nghe giọng Izuka tràn đầy châm chọc. Cậu muốn đáp trả vài câu nhưng cổ họng khô khốc nói không nên lời. Cậu sợ. Không chỉ Izuka mà cả đám bạn của gã. Nỗi sợ mới phát hiện này như giọt nước tràn ly. Cậu dựng đứng tóc gáy, cứng cả người không dám cử động, không dám thở mạnh.

“Izuka, là cậu mang mấy người này tới?” Asou trừng Izuka, vẫn đứng che trước mặt Satori.

“Đừng đổ lỗi cho em. Sao em biết anh ở đây chứ?” Izuka mỉm cười khiêu khích hỏi lại.

“Rồi sao? Tôi đã nói cho cậu cả ngàn lần là tôi sẽ không cặp chơi với cậu nữa!”

“Phải rồi, nhưng anh cặp chơi với bạn Okada.”

“Chúng tôi không phải cặp chơi!” Asou gầm nhẹ.

Bốn người kia ngạc nhiên nhìn nhau.

“Tôi không ‘chơi bời’ nữa. Tôi không cần. Cũng không thích.” Asou gằn giọng.

Satori thấy mặt Izuka đỏ bừng vằn vẹo vì tức giận. Đó không phải mặt nạ vô tâm mà Satori từng thấy, không phải vẻ mặt bất cần đời nắm rõ hết thấy khi gã tấn công cậu. Giờ đây khuôn mặt gã trở nên dữ tợn.

“Anh nói vậy là sao hả? Lần đầu tiên lên giường, anh đã nói là không bao giờ yêu ai! Anh chỉ cần một cơ thể ấm áp thôi!” Izuka cao giọng, bên trong chất chứa ghen tỵ và phẫn nộ cùng với...bi ai. “Hắn có gì tốt? Bề ngoài đẹp thì sao chứ? Mặt thì âm u, còn chẳng biết làm gì! Tại sao anh chọn hắn?!” Izuka hét lên.

“Cậu ấy có quyền lựa chọn người mình yêu.”

Câu trên không phải Asou nói mà là người đứng phía sau hắn.

Mọi người xoay lại thấy Yasumi Takahashi. Mái tóc nâu nhạt hợp với khuôn mặt đẹp tựa búp bê, cô mặc áo sơ mi hở cổ ôm sát thân hình đầy đặn, quần jean và giày thể thao – ăn mặc đơn giản nhưng khiến bao người nhìn say đắm.

“Tôi không ngờ cậu dám nói chuyện này giữa đường đấy. Tôi thật muốn làm bộ như không quen biết cậu.”

“Chị Yasumi...” Izuka mới đầu kinh ngạc trợn mắt nhìn cô, giờ thì xấu hổ cúi đầu.

Yasumi trừng mắt gã, chân mày cau lại. “Shunpei, tôi phải lặp lại bao nhiêu lần là con người sẽ thay đổi? Không ai mãi mãi y như cũ. Naotaka thay đổi, chính cậu cũng vậy. Tôi đã nói rồi mà.”

“Có, nhưng...”

“‘Có nhưng’ không là gì chứ gì? Cậu cứ tìm cách đổ lỗi cho Naotaka. Nếu cậu thật sự yêu cậu ấy, thì nên nói từ hai năm trước khi Naotaka có ý định ngừng cặp chơi. Cậu có hai năm thời gian để thổ lộ, nhưng cậu chỉ dùng nó cho việc lên giường. Rồi bây giờ cậu phàn nàn cái gì? Phải động não đi chứ, đừng có dùng phần thân dưới suy nghĩ.” Yasumi sắc bén nói.

Izuka run rẩy, cắn môi. Yasumi thành linh xuất hiện khiến gã chưa hết kinh ngạc. Yasumi nhìn gã, khẽ thở dài, rồi liếc mắt nhìn đám bạn của Izuka. Cả đám co rụt lại.

“Hai người này đang chờ tôi, chúng tôi đã hẹn nhau hai tuần trước, vậy nên mấy người biến đi được chưa?” Tuy Yasumi nhỏ con nhưng có đai đen karate và võ trung quốc. Nếu đánh nhau thì cô không thua đàn ông.

Izuka vẫn đang nhìn chăm chăm mặt đất, gã không nói lời nào xoay người bước đi. Đám bạn vội vàng chạy theo sau.

“Chờ đã!”

“Izuka!”

Satori nghe Asou thở phào nhẹ nhõm, cậu phát hiện người yêu đang run. Khuôn mặt vặn vẹo vì ghen của Izuka hiện ra. Satori không có kinh nghiệm yêu đương, nên chưa từng biết mặt xấu xí của ghen ghét. Giờ thấy nó khiến cậu kinh sợ. Cậu như nghe thấy giọng Izuka tràn đầy cảm hận vang vọng trong đầu.

‘Hắn có gì tốt? Bề ngoài đẹp thì sao chứ? Mặt thì âm u, còn chẳng biết làm gì! Tại sao anh chọn hắn?!’

Nó làm Satori sợ hãi.

Khi ghen thì người ta sẽ trở nên như thế ư?

“Thật là...” Yasumi lăm bằm nhìn đám người đi mất, một tay đặt lên môi. Cô xoay người trừng mắt Asou.

“Cậu là đồ ngốc mà! Muốn tôi đá mấy phát vào mông lắm hả?!”

“Cám ơn đã giải vây cho bọn tôi, Yasumi.” Asou phiền muộn nói.

Yasumi nhướng mày. “Đã nói bao lần là không được gọi tên tôi rồi hả? Hơn nữa giờ không phải lúc cảm ơn, ngu ngốc!”

Satori như đứng ngoài lề nghe họ nói chuyện. Tiếng động trở nên hỗn tạp chui vào tai cậu. Âm thanh duy nhất cậu nghe thấy là giọng Izuka không ngừng vang vọng.

‘Anh đã nói là không bao giờ yêu ai! Anh chỉ cần một cơ thể ấm áp thôi! Tại sao anh chọn hắn!’

Satori nhấc tay bịt hai lỗ tai, ngồi thụp xuống đất. Nhưng vẫn không ngăn được giọng Izuka cứ lặp đi lặp lại. Cậu không thể thở nổi. Cậu sợ. Cậu rất sợ, không thể nhúc nhích.

“Satori?” Asou quỳ xuống lay vai cậu. Cơ thể Satori nghiêng về phía trước. Đầu óc trống rỗng, cậu đẩy tay Asou ra.

“Satori...” Asou kinh ngạc khựng tay giữa chừng không trung.

“Xin lỗi.” Satori thì thào. “Xin lỗi...em muốn về nhà...”

Satori quay lưng về phía Asou, đứng bật dậy. Cậu cầm đầu chạy nhanh hết mức có thể, nhanh gấp mấy lần bình thường. Cậu muốn chạy trốn khỏi cảm giác kinh khủng này.

“Satori!”

Cậu nghe tiếng Asou kêu gọi nhưng không dám ngừng lại.

.....

Satori ngồi trên sàn nhà, thần thờ nhìn hướng cửa sổ. Gió lạnh thổi vào trong phòng, hoàng hôn buông xuống, nhiệt độ dần hạ thấp. Cảm xúc kích động từ từ lắng đọng lại, lo âu cũng phai nhạt. Rốt cuộc cậu có thể tĩnh tâm suy nghĩ cẩn thận.

Bây giờ bình tĩnh trở lại mới thấy xấu hổ.

Sao tự nhiên mình chạy như thế chứ? Còn bỏ tay Asou ra nữa?

Asou là người duy nhất xoa tan bất an trong lòng cậu, vậy mà cậu lại đẩy hắn ra.

Mình thật ngu ơi là ngu. Mình bị sao vậy chứ?

Cậu chán nản, nhớ lúc đó bỏ chạy không thấy Asou đuổi theo.

Satori tự giễu cười, thầm nghĩ. Mình không những nhát gan mà còn ích kỷ.

Cậu biết rõ nếu Asou đuổi theo thì cậu sẽ lại đẩy hắn ra thôi, nhưng vẫn buồn bực khi hắn không theo sau mình. Nghĩ cùng Asou làm tình khiến cậu sợ hãi, nhưng vẫn băn khoăn vì sao hắn không làm ra cử động gì.

Dường như yêu Asou làm mình đâm ra ngu xuẩn, thành người xấu xa.

Cậu thở dài, bỗng có tiếng chuông cửa. Cậu ngược mắt lên, giật mình nghe tiếng động.

Không chừng là Asou. Nếu thật là anh ấy thì phải làm sao đây? Mình sẽ nói cái gì?

“Satori ới?” Là giọng của Yasumi.

Một mặt Satori thầm thở phào, mặt khác cậu thất vọng vì người đến không phải là hắn. Ngực đau nhói, cậu cắn chặt môi. Cậu muốn ngay lập tức thấy Asou. Cậu muốn nghe giọng nói của hắn. Cậu muốn ở cạnh hắn, ôm hắn. Nhưng cậu cũng không muốn gặp Asou. Cậu sợ đối mặt hắn. Những ý nghĩ mâu thuẫn làm cậu do dự. Vì sao cậu thành con người nghĩ lung tung thiếu quyết đoán thế này?

“Satori, cậu có nhà không?” Yasumi ngập ngừng hỏi.

Satori lập tức đứng dậy. “Có! Tôi ra ngay!”

Dù sao cậu đã hứa sẽ gặp Yasumi vào hôm nay. Cậu không kịp chào cô ấy đã chạy đi bỏ lại hai người họ, cậu phải xin lỗi vì hành động đó. Satori hít một hơi sâu, mở cửa.

“Chào!” Yasumi ló đầu vào, khuôn mặt búp bê không có vẻ tức giận.

“Cô Yasumi, về chuyện hồi trưa, tôi...”

“A, bỏ qua đi. Bây giờ cậu thấy khá hơn chút nào chưa?” Yasumi lo lắng hỏi.

Satori khẽ gật đầu. Yasumi không hỏi nguyên nhân cậu buồn bực, cậu chỉ có thể khách sáo trả lời.

“Tôi tới đây vì có chuyện muốn nói. Cậu có rảnh không?” Yasumi hơi nghiêng đầu hỏi.

Satori do dự một lúc rồi gật đầu. Cô đã cố ý tới đây thì cậu không nên thẳng thừng từ chối.

“Mời vào. Xin lỗi nha, nhà hơi bừa bộn.”

“Không sao, tôi sẽ không quấy rầy lâu. Cậu không cần quá khách sáo, dù sao chúng ta cùng tuổi mà.” Yasumi tình nghịch cười, tay vịn bức tường ở lối vào.

“Tùy cô.” Cậu mỉm cười đồng ý.

Yasumi chăm chú nhìn cậu, ánh mắt như thấu suốt tất cả khiến cậu không dám nhìn thẳng.

“Sao vậy?” Satori hỏi.

“Không có gì...xin lỗi. Tôi chỉ là...chợt hiểu tại sao Naotaka chọn cậu.”

“Hử?” Cậu không ngờ cô trực tiếp vô vấn đề ngay.

Yasumi nhìn cậu từ trên xuống dưới. “Xung quanh cậu ta chưa từng xuất hiện loại người như cậu. Một người bình tĩnh lý trí, cảm xúc không dao động, cho dù trời có sụp xuống cũng mặt không đổi sắc. Tôi cá là cậu không một lần nghĩ cặp chơi với ai cả?” Yasumi nói đùa.

Satori lúng túng nói. “Không. Nhưng tôi cảm giác như mình đang hơi hợm quen anh ấy, tôi không thành thật, chỉ là đồ hèn nhát.”

Tôi không xứng với Asou. Ý nghĩ đó như lưỡi dao sắc bén xuyên thấu trái tim Satori, cậu cúi thấp đầu.

Yasumi thẳng thừng nói. “Ai quan tâm cậu hèn nhát hay không? Không chừng thế mà lại hay. Naotaka mặt dày quá mà, nhờ thế làm cậu ta đau đầu cũng tốt đó.”

Satori tròn mắt nhìn cô.

Yasumi ánh mắt nhu hòa nhìn cậu, dịu dàng nói. “Ngoài ra, Naotaka yêu cậu vì đó chính là cậu. Nên không sao đâu.”

“Nhưng mà...” Satori ngập ngừng nói nhỏ.

Nhưng Asou không biết. Anh ấy không biết tôi là đồ hèn, ích kỷ, hay ghen tỵ.

Nguyên nhân Satori sợ hãi cơn ghen ghét của Izuka là vì cậu nhận ra cảm xúc đó mình cũng có. Nếu Asou chán ghét cậu, Satori cũng sẽ giống như vậy. Chính nhận thức điều đó làm cậu kinh hoàng.

Cậu rất ngạc nhiên khi nghe Izuka nói cậu là một người nghiêm túc không có điểm nào thú vị. So với bị Izuka xúc phạm, cậu phát hiện bản thân là loại người giả bộ lương thiện, thậm chí xấu về Izuka.

Lúc mới gặp, Satori nghĩ Izuka khá được. Có lẽ hơi chủ kiến nhưng vui tính và hòa đồng. Tuy nhiên sau khi biết Izuka từng qua lại với Asou, Satori bắt đầu nghĩ Izuka là loại người dễ dãi, vô tâm, xấu xa. Dĩ nhiên Satori kết luận như thế là dựa vào việc gã tấn công cậu. Nhưng sự ghen ghét cũng đóng vai trò quan trọng cho ra kết luận trên.

Kỳ thật mình không khác gì Izuka.

Điểm khác biệt giữa hai người là Izuka dám lớn tiếng nói ra suy nghĩ – mà Satori thì không thể.

Satori còn nhớ lần đầu tiên thấy Yasumi, người hiện giờ đang đứng trước mặt mình. Khi đó cậu cho rằng Yasumi là bạn gái của Asou, cậu ghét cô. Cậu nghĩ cô kiêu ngạo và ích kỷ khi đã có chồng mà còn lăng nhăng với Asou. Vì sợ hãi bị hấn ghét, cậu vội vã cho ra kết quả mà không truy tìm sự thật.

Mình đúng là đồ hèn. Nếu Asou biết con người thật của mình thì sẽ thấy ghê tởm.

“Có biết lúc ấy cậu ta đã đuổi theo cậu không?” Yasumi dịu dàng nói.

Satori giật mình nhìn cô.

“Thật đấy.” Cô khẳng định.

Đột nhiên cậu nhớ tới có nghe Asou gọi tên mình khi nhắc chân chạy. Asou đã kêu cậu ngừng lại nhưng cậu cứ cắm đầu chạy. Giờ mới nghĩ ra trong giọng nói đó tràn đầy vội vàng.

“Nhưng mấy thằng nhóc bạn của Shunpei còn đứng gần đó, chúng đã kéo Naotaka lại. Tôi đoán chắc chúng cũng biết cảm tình của Shunpei, nên mới vây quanh Naotaka, bảo rằng sẽ không cho đi đến chừng nào chịu nói chuyện rõ ràng với Shunpei.”

Tim Satori ngừng đập khi nghe cái tên ‘Shunpei’.

Yasumi nhắc tay vuốt sợi tóc ngắn, cau mày. “Tôi nên hù dọa bọn chúng giúp Naotaka thoát đi, nhưng nghĩ lại thấy làm thế thì hơi quá.” Cô khẽ cười.

Satori đồng ý gật đầu.

Asou và cậu không phải con nít. Hai người phải tự mình giải quyết vấn đề. Yasumi vốn không cần cho cậu biết sự tình sau đó, khi cậu đã chạy đi.

“Còn về Shunpei...”

Satori cảm giác thân thể run lên vì lần nữa nghe cái tên này. Cậu không biết Yasumi có phát hiện không.

Cô nói tiếp. “Gia đình cậu ta có nhiều vấn đề rắc rối. Naotaka là người duy nhất cho cậu ta một nơi để dựa dẫm. Tôi không nghĩ cậu ta thật sự hiểu lúc Naotaka nói không muốn gặp cậu ấy nữa. Naotaka là người gây ra chuyện này thì nên thu dọn tàn cuộc. Nhưng Naotaka sẽ đến gặp cậu khi nào nói chuyện xong với Shunpei. Tôi nghĩ chính cậu nên hỏi Naotaka về đầu đuôi câu chuyện ha?”

Yasumi không cần phải làm vậy. Cô không cần tới giải thích cho cậu về Izuka. Cô thật là tốt bụng.

Mình là đồ vô dụng, đã làm phiền cô ấy nhiều như vậy. Satori nghĩ, tràn đầy áy náy.

“Hôm nay tôi rất xin lỗi, cảm ơn cô, Yasumi.” Cậu xin lỗi.

Yasumi tròn mắt nhìn cậu, lát sau hé miệng cười. “Tôi hiểu cảm giác của Naotaka rồi. Satori, cậu thật sự rất hấp dẫn, hoàn toàn là khí chất tự nhiên. Dễ thương quá đi!”

Satori há hốc mồm xem cô hưng phấn nói, hoàn toàn không hiểu gì hết.

Yasumi cười tinh quái. “Satori biết không, tôi nghĩ đây là lần đầu tiên Naotaka biết yêu đấy.” Cô chậm rãi kéo dài âm điệu.

Cô khoanh tay trước ngực liếc Satori, bề ngoài nữ tính làm ra hành vi đầy nam tính trông có chút quái dị. “Naotaka chưa bao giờ yêu ai, hay đúng hơn người ta thường chủ động tiếp cận cậu ấy, nên cậu ấy không có hứng thú với mấy người tự động đưa lên cửa. Đó cũng là lý do Naotaka ngừng các mối quan hệ trong hai năm qua, cậu ấy vẫn không biết khi nào tiến tới, khi nào thì nên lùi. Nếu ai chủ động thì cậu ấy nhận, lúc chán thì buông bỏ. Tôi đứng nhìn mà tức muốn chết.”

Hai năm cắt đứt các quan hệ tình cảm. Asou cũng từng nói thế.

Asou nói đã yêu Satori từ ánh mắt đầu tiên trong lớp ngoại ngữ. Kể từ đó mắt hần luôn dõi theo cậu. Nghe ai khác ngoài hần nói ra điều này làm cậu vui sướng, đồng thời ngực đau đớn.

Asou nói hần yêu đôi mắt cậu, muốn thấy trong mắt cất chứa hình bóng hần. Satori cắn môi. Mắt cậu hơi khác với người thường thì sao chứ? Nó có ý nghĩa gì?

“Hai cậu đều vụng về, bối rối không biết làm gì. Dễ thương thật, cứ như là mối tình đầu.”

Yasumi cười khúc khích. Satori mặt đỏ bừng. Cậu cúi đầu, nói không nên lời, dù sao thì Asou thật sự là mối tình đầu của cậu.

Cái lúc Satori nhận ra cảm xúc thật sự, rằng cậu rất yêu Asou, thì cậu muốn ở bên hần cả đời. Cậu chỉ cần hần yêu mình là đã thấy thỏa mãn rồi. Chỉ cần có Asou bên cạnh, cậu nghĩ mình sẽ rất hạnh phúc. Nên khi được Asou đáp lại tình cảm, cậu như đang bay trên thiên đường.

Cùng lúc đó, Satori nhìn thấy những khía cạnh khác trong con người mình. Một phần hèn nhát vì nỗi sợ hãi đến từ Asou. Một phần hẹp hòi. Một phần ghen tỵ, tuy cậu biết rõ ghen ghét là xấu xí. Một phần không thể kiềm chế tình cảm dành cho Asou. Một phần tham lam muốn mỗi một phân trên người hần thuộc về chính mình.

Tất cả làm cậu sợ hãi.

Đồng thời cậu hoang mang, không thể tưởng tượng viễn cảnh tương lai bên Asou. Khi Izuka nói ra mối quan hệ với Asou, cậu lo sợ người khác sẽ biết cảm xúc thật của mình.

Khi yêu, mọi thứ không phải luôn hoàn hảo. Khi yêu, phơi bày những mặt xấu xa ẩn giấu trong bản thân. Điều đó khiến mình bàng hoàng.

“Satori.” Yasumi trầm giọng.

Satori ngẩng đầu thấy vẻ mặt cô nghiêm túc.

“Tôi biết có nhiều chuyện cậu không thể tha thứ hoặc thông cảm. Nhưng tất cả đều đã là trôi qua. Tôi không nói là chuyện đó không hề xảy ra, nhưng bây giờ Naotaka đã khác xưa rồi. Chính cậu đã thay đổi cậu ấy. Xin làm ơn đừng ghét Naotaka chỉ vì chuyện quá khứ.”

“Tôi không bao giờ chán ghét anh ấy...” Satori cụp mí mắt. Lúc đó cậu đẩy Asou ra rồi chạy mất, hèn gì Yasumi hiểu lầm. Nguyên nhân thật sự cậu không muốn Asou chạm vào mình không phải vì ghét hần. Chỉ là chuyện Izuka đã làm với cậu, và gã phơi bày ra mặt đen tối của bản thân làm cậu hoảng hốt, thành ra nhút nhát rụt vào vỏ ốc.

“Tôi không ghét anh ấy.” Tim Satori đau nhói, cậu siết chặt ngực áo.

“Tôi không bao giờ ghét anh ấy.” Trái tim như bị ai bóp nghẹn khi cậu thì thào thốt ra.

Tôi yêu anh ấy. Cậu nghĩ. Tôi yêu Asou.

Đó là điều duy nhất cậu tin chắc, cảm giác hốc mắt cay, cổ kiềm nén giọt nước tràn mi.

13. Chương 13: Đi Tìm Tình Yêu

“Tôi không ghét anh ấy.”

“Tôi không bao giờ ghét anh ấy.”

Trái tim như bị ai bóp nghẹn khi cậu thì thào thốt ra.

Tôi yêu anh ấy.

.....

Bống điện thoại đặt kế tủ lạnh reo chuông. Khuôn mặt Asou lập tức hiện ra trong đầu, tuy cậu biết nhất định không phải là hắn. Asou sẽ không gọi điện thoại di động cho cậu, biết là thế nhưng cậu vẫn cứ nghi ngờ.

Cậu khẽ cười nói với Yasumi. “Xin phép.” Rồi bắt máy. “A lô?”

“Satori hả? Sanae đây.”

Sanae là chị dâu của cậu. Satori miễn cưỡng làm ra âm thanh vui vẻ.

“A, chào chị!”

“Natsuki có đó không em?”

“Anh em ạ? Không có, sao vậy chị?”

Satori nghe tiếng Sanae thở dài. Cô học chung trường cấp ba với anh của cậu, cá tính nhiệt tình và chịu khó, hiếm khi thấy cô thở dài thế này.

“Nếu anh ấy có tới thì phiền em báo cho chị biết được không?”

“Đương nhiên được. Có chuyện gì sao chị?”

“Anh chị cãi nhau, chị có hơi nổi nóng, không biết giờ anh ấy đi đâu nữa.”

Hiếm khi thấy cô bất an, chị dâu rất biết cách kiềm chế anh cậu. Cô lớn tuổi hơn, dễ dàng nắm anh cậu trong lòng bàn tay nhào nặn.

“Được rồi, khi nào gặp anh ấy thì em sẽ báo chị biết.”

“Cám ơn em, xin lỗi đã làm phiền.” Chị dâu nói xong liền cúp máy.

Hai người họ dù rất thân mật thì cũng có lúc cãi nhau...Satori lo lắng nghĩ.

Họ có con và cuộc sống hôn nhân hạnh phúc, vậy mà vẫn cãi nhau. Có lẽ thỉnh thoảng sẽ thấy phiền chán vì quá hạnh phúc.

Satori hơi thở rối loạn. Cãi nhau! Mình và Asou chưa bao giờ cãi nhau!

Cậu luôn e dè lo sợ – sợ hãi làm cậu giấu đi suy nghĩ thật sự, mà như thế thì làm sao cãi nhau được.

“Vậy tôi đi đây.” Yasumi nói.

Satori quay lại thấy Yasumi đã vịn nắm đấm cửa. Cậu vội cúi đầu chào.

“Cảm ơn cô đã mất thời gian tới.”

“Này, đã nói là không cần khách khí mà.” Yasumi bật cười.

Satori cũng cười theo.

“Xin lỗi, ừm, để tôi đưa tiễn.”

“Không cần đâu, trời vẫn còn sáng mà...vội lại hình như cậu có khách.” Yasumi vừa nói vừa mở rộng cánh cửa.

Một khoảnh khắc Satori đã tưởng đó là Asou, nhưng người đứng trước cửa lại là anh trai cậu, Natsuki. Đường như anh ta hơi kinh ngạc thấy có cô gái đẹp bước ra từ phòng em trai.

“Anh hai...” Satori không nén được tiếng thở dài.

Mình là đồ óc heo. Nếu muốn gặp Asou đến thế thì làm quái gì đẩy anh ấy ra chứ?

“Ồ, đây là anh của cậu à? Hân hạnh được biết anh.” Yasumi mỉm cười nói, gật đầu chào.

Natsuki lắp bắp nói. “Ch...chào.”

“Vây chào cậu nhé.” Yasumi vẫy tay từ biệt, đi mất.

Natsuki nhìn theo sau, mặt dần ra. Anh lái xe mô tô tới đây, mặc áo thun quần jean, tay còn cầm nón bảo hiểm.

“Anh hai vào đi.” Satori nói.

Natsuki quay đầu, miệng mở lớn, mắt hai mí trợn tròn trông khá giống Satori.

“Chị Sanae vừa gọi điện.” Satori nói, cắt ngang câu anh trai định hỏi. “Và anh phải biết rằng cô gái vừa này không phải bạn gái em.”

Natsuki ái muội nhìn cậu. Anh không theo lời vào nhà mà đứng chắn ngay cánh cửa, tay cầm nón bảo hiểm. Satori đứng ở lối vào, đối diện anh mình.

“Em nói dối. Lúc thấy anh em còn thở dài một hơi.”

“Cô ấy thật sự không phải, người ta đã kết hôn rồi.” Satori vừa thở dài vừa nói.

Natsuki nhướn mày không tin. Người đàn ông này có khuôn mặt tròn tròn, mặt mũi rất giống Satori. Nhưng hai người cũng có khác biệt, nếu anh trai thuộc mẫu người hoạt bát, thì Satori trầm tính cho phần cả hai. Người thì chính chắn giống anh trai, người thì dễ tính vui vẻ như em trai. Gia đình và hàng xóm đều nghĩ Satori trưởng thành hơn Natsuki nhiều.

Có lẽ những suy nghĩ đó ảnh hưởng đến mối quan hệ giữa hai người. Satori không nhớ nhiều lắm việc liên quan đến anh trai, cộng thêm hồi nhỏ không thường ở chung. Không phải xa cách, chỉ là không đặc biệt thân thiết thôi.

“Cô gái đó đã có chồng? Thật không vậy?”

“Thật. Có bao giờ em nói dối anh chưa?”

“Thì chưa, nhưng mà...” Anh cậu nhấc tay còn trống lên gãi đầu.

Không khí bao trùm im lặng.

Nếu mình giống tính anh hai thì sẽ không lo nghĩ lung tung rồi....Satori nghĩ. Nếu thế thì cậu sẽ suy nghĩ mối quan hệ với Asou theo chiều hướng tốt.

“Satori này.” Đột nhiên Natsuki lên tiếng.

Satori giật mình. Cho dù ở bên ai, đầu óc cậu luôn lấp đầy hình ảnh Asou. Cậu rất yêu hấn, đến mức quên cả việc anh hai và chị dâu đang cãi nhau.

“Dạ?”

“Xin lỗi.” Natsuki đơn giản nói.

Satori cau mày. “Người anh cần xin lỗi không phải em, mà là chị Sanae.”

“Không, anh phải xin lỗi em.”

“Vì sao?”

Natsuki gãi mũi cười trừ. Hành động đó có chút trẻ con, dù anh đã là cha của ba đứa trẻ khi mới hai mươi tuổi.

“Thời nay, con nít thật sự dần trưởng thành theo cách riêng của chúng. Mai nóng tính. Tsubasa hiểu động. Hikaru thì điềm tĩnh.”

Satori không biết anh định làm gì, kiên nhẫn lắng nghe.

“Khi không có cha mẹ giúp đỡ, chỉ có anh và Sanae trông chúng, anh luôn chỉ chú ý Mai và Tsubasa. Hikaru không khóc nháo nên anh luôn để nó sau cùng. Dĩ nhiên anh biết Hikaru cũng muốn gây chú ý như Mai và Tsubasa, nhưng nó im lặng hơn hai đứa kia, anh chị không thường lưu ý đến nó.” Anh thở dài đối diện Satori. “Nói thật nha, Satori...em trầm tĩnh và chính chắn khiến người lớn yêu thích...làm anh...không thích em. Anh ganh tỵ em bình tĩnh xử lý mọi thứ trong khi anh thì làm đảo loạn cả lên.”

Satori nhìn chăm chú vào Natsuki. Chính cậu mới là người luôn ganh tỵ. Cậu có điều gì làm anh trai thấy so bì chứ?

“Ganh tỵ về cái gì?” Cậu kinh ngạc hỏi nhanh.

Natsuki bật cười. “Cha mẹ luôn nói anh phải nên giống như em. Anh ước gì em gây sự nhiều hơn, giống anh nè, vậy thì anh không cần nghe cần nhằn rồi.”

“Không thể nào...”

Không tin nổi. Cậu không bao giờ ngờ nổi anh trai sẽ nghĩ như vậy. Anh cậu luôn làm tốt những thứ cậu không làm được, Satori đã nghĩ Natsuki khinh thường mình.

“Đừng hiểu nhầm, bây giờ anh không còn cảm giác đó. Khi ấy anh quá ngốc, tin rằng em có tất cả thứ mình muốn, con ngoan trò giỏi. Trong khi anh thì hay thì rớt, gây sự làm cha mẹ bận tâm. Còn em thì trầm lặng không nói một lời. Anh nói đúng không?”

Natsuki tiến lại gần Satori, ánh mắt sắc bén.

Satori ngẫm nghĩ, mở miệng. “Em...em nghĩ là anh sai rồi. Đúng là em ghen tỵ anh tự do làm thứ em không thể thực hiện. Còn chính chắn cái gì thì không đúng. Em không hề chính chắn. Em chỉ là một người hẹp hòi nhất gan, anh không cần xin lỗi.”

Cậu nói tự ti làm anh cậu mím môi giận dữ. “Đừng nói thế chứ, ngu ngốc! Em không hẹp hòi hay nhất gan, đâu có nhiều bằng người khác! Còn nữa, anh lớn tuổi hơn em! Nên nếu anh đã xin lỗi thì hãy nhận và tha thứ đi!”

Satori tròn mắt, lùi bước. Cậu không biết Natsuki là giận thật hay đang cố vũ mình. Bình thường anh cậu nói chuyện không suy nghĩ. Cuối cùng về mặt Natsuki giãn ra, anh gãi đầu.

“Xem Hikaru làm anh nhớ tới em. Nên anh bảo Sanae đôi khi hãy ưu tiên lo cho Hikaru, rồi cô ấy nói tại sao để mặc Mai khóc trong khi Hikaru không khóc. Nói nói một hồi chuyển sang việc anh lo đi nhậu với đồng nghiệp, rồi xe của anh tốn tiền....sau đó thì cãi nhau.”

Satori kinh ngạc há hốc mồm. Cậu đã nghĩ lý do cãi nhau của hai người phải nghiêm trọng hơn, nhưng hóa ra chỉ vì mấy việc cón con, ít ra với Satori thì là thế.

Natsuki liếc Satori. “Em nghĩ anh chị ngốc đến mức chuyện bé xé ra to hả?”

Satori vội vàng phản bác. “Dĩ nhiên là không!”

Natsuki thở ra. “Cuộc sống hàng ngày đầy ắp những việc nhỏ nhặt. Anh biết Sanae căng thẳng thần kinh trong việc chăm sóc bọn trẻ, lỗi tại anh đã không nhận ra sớm hơn. Anh sẽ về nhà và xin lỗi.”

Natsuki đứng thẳng người. Satori mỉm cười. Cậu rất vui khi anh trai chia sẻ nỗi buồn thầm kín với mình. Thật may mắn anh đã tìm đến cậu nói chuyện.

“Nếu anh biết lỗi rồi thì nên xin lỗi ngay lúc đó chứ.”

“Thì khi đó anh đang nóng, sao mà mở miệng được.”

“Nhưng trước sau gì cũng phải xin lỗi thôi, có gì khác nhau nào?”

“Đã nói là lúc đó anh đang nóng. Trên đường tới đây anh đã bình tĩnh lại. Khi đó anh không nghĩ mình có sai.”

“Vậy không được, em sẽ méc chị Sanae.”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, Natsuki mặc vào áo khoác, Satori mở cửa tiễn anh.

Một chiếc xe mô tô màu bạc đậu trước cửa chung cư, lóe sáng trong ánh mặt trời. Thời đại học anh lái xe phân khối lớn, nhưng kết hôn rồi thì đổi sang một chiếc tiêu chuẩn trung bình. Người anh trai tùy hứng giờ đây biết lo cho gia đình, anh đã thay đổi lối sống và biết suy nghĩ hơn. Anh không hề gượng ép bản thân, tất cả hành động là để bảo vệ và giữ gìn người quan trọng nhất với anh.

Anh cậu quá tuyệt vời.

Satori không cảm thấy ganh tỵ, cậu chỉ thấy kính nể.

Hy vọng sau này mình sẽ được như anh ấy.

“Mà Satori này.” Natsuki ra tiếng lúc leo lên xe và đội nón bảo hiểm.

“Dạ?”

“Sanae có tức giận nhiều không?”

“Giận dữ lắm.”

Anh vừa rên rỉ vừa khởi động xe máy, thấy vậy Satori thêm câu.

“Chị cũng rất lo lắng, anh hãy mau về nhà đi.”

Anh ngạc nhiên nhìn cậu, chợt nở nụ cười, rồ ga.

“Tạm biệt.”

“Đi đường cẩn thận!” Satori hét lên trong tiếng động cơ nổ ầm ầm.

Natsuki gật đầu, quẹo góc cua. Satori vẫy tay nhìn theo đến khi chiếc xe mất hút.

14. Chương 14

Đột nhiên cậu rất muốn gặp Asou. Cậu muốn tới nhà Asou – giống như anh cậu về nhà gặp chị Sanae. Cậu yêu hẳn, mặc dù trong lòng tràn ngập sợ hãi. Cậu sợ đến mức không biết làm sao, cho dù như vậy thì cậu vẫn yêu Asou.

Asou chiếm vị trí quan trọng trong lòng cậu. Hẳn là độc nhất vô nhị. Không phải vấn đề tha thứ hay không. Cậu chỉ yêu Asou, hẳn quan trọng hơn bất cứ điều gì.

Bây giờ thì Satori đã hiểu ra.

Cậu xoay người hướng mặt đường, ánh sáng hoàng hôn rải khắp không gian. Chiều trên khu chung cư cậu ở, các tòa nhà chồng chất thành từng tầng cao ngất. Hàng rào gỉ sét trong công viên. Chiều xuống con đường nhựa.

Đó là con đường Asou thường ngày hay đi để tới nhà Satori, nhưng bây giờ hẳn đang ở nơi nào. Đường vắng tanh, chỉ có một nhóm con nít chơi đùa, đặt dấu chấm hết cho một ngày.

“Asou...” Khi thì thầm gọi tên bạn trai, trái tim cậu đau nhói, hốc mắt ứa ra giọt nước trong suốt.

Yasumi đã khẳng định rằng Asou sẽ lập tức đến ngay khi dàn xếp xong với Izuka. Giờ đã qua ba tiếng đồng hồ rồi.

Satori cảm thấy như bức tường đen tối bất an lại dựng lên nhốt cậu bên trong.

Asou làm sao vậy nhỉ? Lẽ ra giờ này anh ấy đã ở đây.

Cậu cười chế giễu. Mình muốn anh ấy đến đây. Mình muốn được anh ấy ôm vào lòng. Mình muốn được anh ấy hôn lên đôi môi. Mình muốn anh ấy ở bên cạnh. Muốn, muốn, muốn...trong đầu mình chỉ nghĩ được như thế.

Ngẫm nghĩ mới thấy, cậu phát hiện mình luôn ỷ lại vào tình cảm của Asou. Lần đầu làm tình, là bắt đầu từ nụ hôn của Asou. Cũng chính hắn thường xuyên tới nhà cậu.

Satori không hề làm gì hết. Điều duy nhất cậu làm là trước tiên thổ lộ tình cảm, nhưng đó là vì cậu bị kích thích bởi ghen tỵ Yasumi. Satori chợt nhận ra mình trốn trong vỏ ốc tự bảo vệ, chính điều đó làm cậu trở nên yếu đuối.

Mặc kệ anh cậu nói gì, hành vi trốn tránh cũng là một biểu hiện của tính ích kỷ, biến cậu thành hèn nhát. Nó không giúp cậu lấy cái cớ trốn tránh lâu hơn nữa. Cậu không thể chỉ ngồi chờ mà không làm gì khác, bởi vì cậu đang rất nôn nóng.

Cậu muốn gặp Asou. Ôm hắn. Hôn hắn. Gần bên hắn. Cậu rất rất yêu Asou. Cho dù những cảm xúc này làm cậu sợ hãi, cho dù cậu sẽ thấy bất an, cậu sẽ không trốn tránh.

Đó là điều cậu học được.

Thế nên cậu sẽ đi tìm Asou – làm hắn trở thành người của cậu.

Thầm hạ quyết tâm, Satori thấy toàn thân tràn ngập lực lượng. Cậu không biết lái xe máy như anh trai, nhưng cậu có thể đi bằng đôi chân đến bất cứ đâu. Tình cảm dành cho Asou sẽ đem đến sức mạnh cho cậu.

Satori xoay người chạy nhanh hết mức có thể lên lầu. Cậu phải gọi điện thoại và đi gặp hắn.

.....

Lúc cậu tới nhà ga nơi buổi trưa chờ đón Yasumi thì bầu trời đã tối đen. Satori mau chóng xuyên qua đám đông đi tới cửa quay. Sau khi anh trai rời khỏi, cậu gọi điện thoại cho Asou nhưng hắn đã khóa máy. Cậu thử gọi máy bàn trong nhà thì có chế độ hộp thư thoại trả lời.

Đây là lần đầu tiên cậu không tìm thấy Asou.

Chắc Asou sẽ không nối lại tình xưa với Izuka đâu ha?

Satori vội vàng cúp máy chuyển sang gọi cho Yasumi, được đến trả lời là cũng không biết Asou ở đâu. Khi cậu cuống quýt lên thì cô đọc địa chỉ tiệm nước hắn và Izuka hẹn nói chuyện. Đường nhiên đó là kết quả sau khi đã loại bỏ hai vũ trường, quán bida mà hai người thường đi hồi cấp 3.

“Có muốn tôi cùng đi tìm không?” Yasumi hỏi.

“Cảm ơn nhưng không cần.” Satori đáp.

Lặng im một lúc, Yasumi nói thật có lỗi và bảo Satori mọi sự cẩn thận. Cậu cảm tạ rồi cúp máy.

Mình mới là người nên xin lỗi. Satori nghĩ.

Đây là vấn đề riêng giữa Asou và cậu, Yasumi vốn không cần xen vào. Giá mà cậu nhận ra lòng mình sớm hơn.

Đầu tiên Satori có tới chung cư chỗ Asou ở. Bảo vệ cửa nhận ra mặt Satori, nhưng khi cậu hỏi có thấy hắn đâu không thì người ta lắc đầu. Satori định chờ hắn trở về, tuy nhiên cậu đã chán việc ngồi đợi. Cậu quyết định đi tìm tất cả địa chỉ Yasumi cung cấp. Nếu vẫn không thấy hắn thì cậu sẽ trở lại chung cư, lúc đó chắc hắn cũng đã về nhà rồi.

Trên tàu điện, Satori bắt giác đôi mắt tìm tòi trong đám đông, hy vọng nhìn thấy Asou.

Rất nhiều người ở đây, vì sao trong đó không có Asou? Vì sao mình không thể tìm được người muốn gặp?

Một cảm giác bất an khó tả len lỏi trong lòng cậu.

Yasumi đã nói Izuka chỉ là người Asou từng quan hệ, chính hắn cũng nói tất cả đều là quá khứ, hắn chưa bao giờ thất lòng. Nhất định hắn sẽ không có gì mờ ám với Izuka. Nhưng nếu vậy thì tại sao Asou không gọi điện cho cậu? Tại sao hắn khóa máy? Tại sao còn chưa về nhà?

Asou là người dịu dàng, Izuka có thể nghĩ cách dụ dỗ hắn. Dù gì thời gian Izuka yêu Asou lâu hơn Satori nhiều.

Trong đầu cậu suy nghĩ càng lúc càng theo chiều hướng bi quan. Satori mím chặt môi, phát giác hai mắt cứ nhìn chăm chăm mặt đất.

Không được! Không thể yếu hèn nữa!

Điều quan trọng cần làm bây giờ là tìm ra Asou. Cậu ngẩng đầu đi qua cửa quay, bước ra ngoài sân ga, lấy điện thoại ra. Không có tín hiệu báo cuộc gọi nhớ hay tin nhắn mới. Cậu lại lần nữa gọi số máy Asou.

Cậu áp tai vào điện thoại lắng nghe chuông reo. Sau vài lần đổ chuông là giọng Asou phát ra từ hộp thư thoại. Satori liền gọi máy bàn. Lại lần nữa nghe hộp thư thoại trả lời.

Satori hít một hơi sâu, tay run run, cảm giác hốc mắt đau đớn. Cậu sợ hãi, bất an dâng trào nghẹn ***g ngực, hít thở không thông.

Vì sao Asou không bắt máy? Anh ấy ở đâu?

“Asou!” Cậu khàn khàn khẽ gọi tên hắn.

Nhiều người đi lướt qua cậu. Một nhóm nam sinh vội vã về nhà. Người cha mang trên vai đứa con đang ngủ gật. Một nhóm các cô gái tay xách túi quà vừa trở về từ chuyến đi chơi. Mọi người uể oải khi ngày nghỉ sắp kết thúc, nhưng dường như ai cũng nét mặt tươi cười.

Mãi đến tận bây giờ, Satori luôn bình thản. Dù đi giữa dòng người tràn đầy cảm xúc, cậu không mấy may xúc động. Nhưng không có Asou thì mọi thứ khác hẳn. Không có hắn, đám đông ồn ào quanh cậu trở nên trống rỗng. Satori ghét như thế, khiến cậu như bị lạc giữa vùng đất xa lạ. Cảm giác cô đơn mà cậu chưa bao giờ nếm trải. Sau khi quen Asou rồi cậu mới biết đến nỗi cô đơn này.

Cách duy nhất chấm dứt nó chính là tìm thấy Asou.

Mình không thể ngừng lại. Satori nghĩ.

Cậu hít sâu một hơi, tay dụi khóe mắt, vẫn nắm chặt điện thoại. Cậu lấy từ trong túi ra tờ giấy ghi địa chỉ hai vũ trường.

Satori chưa từng tới vũ trường hay quán bida. Là sinh viên thì cậu cũng có đi chơi đêm, nhưng thường cùng bạn bè tới mấy quán nước rẻ tiền hay karaoke thôi. Dĩ nhiên thời cấp 3 cậu càng không thể đi rồi.

Nên đi một mình thì cậu hơi run, nhưng vì Asou, cậu không sợ. Satori lại hít thở sâu lấy tinh thần, nhấc chân bước đi không chút do dự.

Điểm đến đầu tiên là quán cà phê Asou hẹn Izuka nói chuyện, nhưng không thấy hai người. Từ lúc ở đài phun nước tới giờ đã mấy tiếng đồng hồ, Satori cũng không quá mong chờ Asou còn ở đó. Cậu tiếp tục đến vũ trường, không may là cả hai chỗ đều không thấy bóng người.

Vì mục tiêu tìm kiếm Asou, dù tới nơi lạ lẫm thì cậu sẽ không thấy kinh hoảng. Đám thanh thiếu niên trong vũ trường mặc các loại đồ diêm dúa, loại quần áo mà cậu không bao giờ mặc, nhưng chẳng hiểu sao cậu không hề rụt rè đi lên tìm họ hỏi chuyện. Có lẽ vì thấy Satori đáng thương, hiển nhiên lộ rõ là cậu không thuộc về nơi này, những người đó đều nhiệt tình đáp lời hoặc thậm chí hỏi bạn bè xung quanh có thấy Izuka, Asou không.

“Đêm qua tôi có thấy Izuka nhưng hôm nay thì không.”

“Tôi cũng vậy.”

“Ngoài Shunpei ra, mấy năm rồi tôi chưa thấy Asou, chắc cậu ta không tới đây nữa đâu. Cậu thử tìm nơi khác xem.”

Hầu như đám thanh niên trong vũ trường đều quen biết Asou và Izuka, lời nói cũng gần giống nhau. Satori cảm ơn họ, rời đi.

Bên ngoài lờ mờ ánh sáng đèn, bầu trời tối đen, bóng đèn nhiều màu sắc rọi sáng mặt đường. Ánh sáng tựa như ánh nắng chiếu thẳng vào mặt Satori.

Satori kiểm chế bản thân đừng run, nhìn đồng hồ.

Mới bảy giờ ba mươi mà trời đã tối thui rồi.

Cậu lại gọi điện cho Asou nhưng không ai bắt máy, cả điện thoại bàn cũng không, hộp thư thoại cứ tự động lặp lại trả lời.

Satori đi hướng Escualo, nơi Yasumi nhắc tới nó lúc cậu khủng hoảng với suy nghĩ: Izuka đã nói sống gần nhà mình. Không chừng Asou đang ở chỗ Izuka thì sao? Nếu là thế thì không bao giờ mình tìm ra được anh ấy.

Izuka chỉ mới nhập học hồi tháng ba, ngay cả Yasumi cũng không biết địa chỉ mới.

Sẽ ra sao nếu...nếu Asou chọn Izuka?

Satori sẽ làm sao? Cậu sẽ như thế nào? Sẽ buông tay? Cậu có thể để Asou rời đi ư? Có thể giả vờ chưa từng yêu Asou?

Tim cậu nhói đau, lo sợ bất an khiến ***g ngực nghẹn thở. Vì yêu Asou nên cậu mới suy nghĩ lung tung.

Không thể. Mình không làm được. Không bao giờ có thể buông tay. Cho dù anh ấy không chọn mình, mình sẽ vẫn yêu anh ấy.

Cậu ngược nhìn ánh đèn hắt ra từ quán bida, hàng chữ màu xanh viết Escualo. Đột nhiên hàng chữ nhạt nhòa, cậu cười tự giễu. Giờ không phải lúc khóc.

Còn chưa biết Asou có chọn Izuka hay không. Không được khóc. Còn nhiều chuyện phải làm.

Satori chậm rãi mở cửa, một giọng thấp trầm lên tiếng.

“Chào mừng quý khách!”

Quán bida ồn ào tiếng nhạc, nhưng quầy rượu thì im lặng lạ thường. Cậu có thể nghe thấy tiếng đánh banh lăn trên mặt bàn.

Nơi này dường như là thế giới của người lớn. Cách trang trí – từ các bàn bida đến từng góc ngách đều bày trí tỉ mỉ đẹp mắt.

Nghĩ lại thì Yasumi có nói ông chủ là bạn của chú Asou.

Satori đảo mắt khắp quầy rượu, đột nhiên con người trơn to, tim đập rộn ràng. Ngồi ở góc khuất là Izuka. Gã cong lưng, khoanh tay trên mặt bàn nên cậu không thấy rõ khuôn mặt, tuy nhiên cậu nhận ra cơ thể mảnh khảnh và mái tóc sáng đỏ. Izuka ngồi một mình.

Satori thở phào nhẹ nhõm, cơ thể thả lỏng. Asou không ở bên Izuka, cậu thậm chí sung sướng. Tất cả chỉ là do cậu tưởng tượng. Nhưng thần kinh rồi lại căng thẳng lên. Cậu chưa thể nhẹ nhõm chỉ vì Asou không có mặt. Có thể hẳn chỉ là đứng lên đi đâu đó một lúc.

Mà nếu như Asou không ở cùng Izuka thì đã đi đâu chứ?

Satori đứng đó nhìn trân trân. Rốt cuộc Izuka cũng cảm nhận được tầm mắt, gã ngẩng đầu lên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-hon-dam-me>